

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ОПАСНА МАГИЯ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2004

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Елиса Шелдън седеше зашеметена от обидата, блъснала я като ледена вълна. Единственото, което я държеше и не ѝ позволяваше да се остави да бъде погълната, осъзна тя, макар и все още объркана, бе надигналата се в гърдите ѝ ярост. Това също бе проблем, защото се наложи да призове впечатляващата си воля, за да овладее тази ярост, преди да я бе повлякла.

— Бихте ли — започна Елиса, като произнасяше всяка дума ясно с леко дрезгавия си глас, прозвучал неестествено овладян, — повторили?

Синьо-зелените ѝ очи, обикновено блеснали от жизненост и чувство за хумор и заразната жажда за живот, помръкнаха и се превърнаха в зелени пламъци, но високият непреклонен мъж, застанал на прозореца зад бюрото си, дори не забеляза. Бе с гръб към нея, впил поглед в типичния за всеки работен ден трафик петнайсет етажа по-долу.

— Чухте ме много добре, госпожице Шелдън — изръмжа тихо Уейд Тагърт. — Просто изтъкнах, че сте избрали неподходящия мъж, с когото да преспите в напразните си опити да си осигурите повишение и да станете новия завеждащ отдел „Редакция и графичен дизайн“. — Замълча за по-голяма тежест. — Трябваше да пробвате уменията си в прелъстяването с мен. Не с Мартин Рандолф.

Ужасена, Елиса остана втръсена в стройния силен гръб, изправен пред нея. Уейд Тагърт не бе подбрал дрехите си както трябва, каза си тя, когато някакво подобие на истерия се опита да се прокрадне в ума ѝ. Трябваше да предпочете кожено облекло и да понесе копие, вместо този консервативен тъмен костюм, съчетан с бяла риза и вратовръзка. Може пък тъкмо това облекло да бе последният писък на модата сред съвременните хищници.

— Господин Тагърт — подзе Елиса, обзета от отчаяние, всички мисли за повишение бяха изчезнали заради ужасната обида, която ѝ бе нанесъл той, — трябва да има някаква грешка! Не мога да си обясня на

какво основание сте си въобразили, че бих... Че бих се принизила до подобно поведение, ала ви уверявам, че грешите! Изглежда сте от мъжете, които предполагат, че една жена, изпълнена с желание да напредне в света на бизнеса, е готова на всичко, за да се изкачи по стълбата на успеха, но ви уверявам, че в този случай ми дължите извинение!

Дори да паднеше на колене и да ѝ се извинеше, осъзна тя, докато се опитваше да овладее гнева си, нищо на този свят не бе в състояние да я принуди да остане да работи за този тип. Обвиненията, които чу, винаги щяха да застават помежду им, следователно добрите им колегиални отношения щяха да са невъзможни.

— Видях колието, Елиса. — Странно бе, че на дълбокия му звучен глас липсваше интонация, а в същото време прозвуча уморен, когато най-сетне Уейд Тагърт се обърна към нея.

Тя срещна непреклонните му ледено сиви очи и ѝ се прииска да се обърне и да избяга. Единствено силната ѝ гордост и твърда решителност да го постави на мястото му я накараха да остане седнала. Да се изправи човек срещу Тагърт бе непосилна задача, ала когато той се отдадеше на нетърпимото си мрачно настроение, ставаше много по-страшен от обикновено.

Беше на трийсет и пет и по всичко личеше, че нито една от тези трийсет и пет години не е била лека. Неотдавна го бяха назначили за мениджър на клона в Сиатъл на фирмата за компютърен дизайн, в която работеше Елиса, и се носеха слухове, че го готвят за изпълнителен директор на компанията. Тя не се съмняваше, че бе истина. Уейд Тагърт си бе проправил път към ръководните длъжности сравнително бързо и напълно безпощадно и нямаше причина да се съмнява, че той щеше да продължи възхода си. Бе постигнал много за „Компю Дизайн“ и беше ясно, че компанията го възнаграждаваше за положените усилия.

Образът на хищник се появи натрапчиво в ума ѝ, докато го наблюдаваше, очертан на фона на градските небостъргачи. Почти черната му коса беше подстригана строго, прическа напълно несъобразена с модните тенденции, а на двете му слепоочия вече личаха бели коси. Плътни вежди бяха навъсени над дълбоки очи, които се меняха от сегашното студено сиво до необичаен сребърен цвят, сигурно в зависимост от светлината, както предполагаше Елиса.

Лицето му бе като издялано от желязна ръка, а загорялата кожа подчертаваше изпъкналите му скули и квадратната му агресивна брадичка. В ъгълчетата на очите му се бяха събрали ситни бръчици, които намекваха, че прекарва доста време на открито. От двете страни на стиснатите му устни имаше изразени хлътнатини. И точно както при повечето безпощадни хищници, по тялото на този човек нямаше нито един излишен грам. Широки рамене и мощни гърди преминаваха в тесен ханш и стегнати бедра, подчертани от консервативните дрехи.

Тя усети пронизващия му поглед, докато седеше напрегната на стола, и забеляза, че погледът му обхождаше спретнатия ѝ зелен костюм, късата дръзка прическа, скосена на тила, която предпочиташе за тъмнокестенявата си коса, за да може по-добре да подчертава извитите ѝ нагоре очи с цвят на море. Елиса не бе красавица, знаеше го, въпреки че малката ѝ обла брадичка, леко вирнатия нос и подчертани скули създаваха впечатление за привлекателно момиче. Изразителността на тези черти, както и впечатлението, че бе винаги готова да се засмее предизвикателно, често привличаха погледите. Беше едва метър и шейсет и два, слаба и сега се чувстваше в неравностойно положение пред силния обвинител, висок един и осемдесет. Но пък дрехите ѝ бяха скъпи и прилягаха на дребното ѝ тяло и нежната извивка на гърдите и бедрата ѝ, без да ги подчертават натрапчиво.

Тя самоуверено кръстоса крака в жест на женска предизвикателност. Беше на двайсет и седем и не бе стигнала дотук, без да е научила как да остане спокойна, когато я нападат. Нямаше да позволи на този мъж да разбере колко силно я бе поразила напълно неочакваната сцена.

— Какво колие, господин Тагърт? — попита Елиса, вдигна брадичка и присви синьо-зелените си очи още малко, за да му покаже, че не ѝ бе приятно да използва малкото ѝ име.

— Същото, което Рандолф ти даде онази вечер, сигурно в знак на благодарност за извършените услуги. Лошото е, че не разполагаше с власт, за да ти се отплати подобаващо, ала ти трябваше да си подсигуриш гърба, преди да се вържеш на такава уговорка. Ако това ще те успокои, той предложи името ти за одобрение — обясняваше дразнещо бавно Тагърт.

— А вие, понеже сте мъдър и предвидлив, ме отхвърлихте — изрече в заключение тя със спокоен глас, въпреки че не усещаше как ръцете ѝ, свити в скута, бяха побелели от стискане.

— Квалификацията ти за техническия отдел беше отлична — призна той.

— Само че съм насочила вниманието си към неподходящия човек — измърмори през стиснати зъби Елиса.

— Учудваш ме, Елиса — каза ѝ мрачно Тагърт. — Трябваше по-добре да си подготвиш домашното.

— Може ли да се върнем на дребния въпрос с колието? Май това е единственото ви доказателство.

— Какво за него? — Той сви рамене, обърна се на една страна и прекоси бавно стаята, за да погледна през страничния прозорец. Ето, това му е хубавото да имаш ъглов офис, каза си тя с въздишка. Знаеше много добре какво вижда от наблюдателницата си — оживеното пристанище и залива Елиът с непрестанния поток шлепове, които кръстосват до различни острови. Зимният ден в Сиатъл беше студен и сив, също като атмосферата в офиса.

— Единственото, което искам да знам, е, къде и кога ме видяхте да го приемам.

— След работа, онази вечер, бяхте долу в гаража. Стоеше с Рандолф до колата му. Видях го как го извади от кутийката и ти го подаде.

— И на базата на това ме отхвърлихте от предложените за повишение и ме обвинявате, че спя с шефовете, за да се изкача по-нагоре по стълбицата? — вбеси се Елиса.

Тагърт се извърна рязко и впи очи в пламналия ѝ поглед.

— Не за пръв път те виждам с Мартин Рандолф при обстоятелства, които трудно могат да бъдат наречени невинни. Когато беше на коктейла, ти излезе с него на улицата. Човекът е женен, Елиса, и ти го знаеш.

— След като знаете това, би трябвало да знаете, че колието беше подарък, който бе купил за жена си. Просто му се възхищавах — отвърна гневно тя, в отчаян опит да се въздържи и да не избухне.

— Ти го сложи в чантата си — продължи намръщен той. — Не ме лъжи, Елиса. Нищо няма да се получи.

— В мен е до рождения ден на Джун Рандолф, който по една случайност е утре вечер. При това в моя апартамент! Двете с Джун сме добри приятелки.

— Тогава не е редно да излизаш да пийнеш по нещо след работа със съпруга ѝ, нали? — сопна се Тагърт.

— И на колко подобни случаи сте били свидетел, господин Тагърт? — попита тя и усети, че устните ѝ бяха напълно пресъхнали.

— На достатъчно — заяви той, върна се на бюрото си и се отпусна на стола. — Поне на два или три.

— И не сте готов да повярвате, че това са били съвсем невинни излизания, така ли?

— Не е ли прекалено удобно за теб, Елиса? Ти май започна да се виждаш с Рандолф, когато наближи времето за повишение...

— Наближаваше рождения ден изненада на Джун! Това бе всичко, за което се говореше по време на кратките ни срещи!

— Не се опитвай де ме правиш на глупак — нареди Тагърт и се отпусна назад в огромния стол, без да откъсва от нея строгия си поглед. — Поне веднъж съм те виждал да се качваш в асансьора нагоре, а след малко и Рандолф да се отправя натам.

— Надявам се да ви е било забавно, докато сте се опитвали да си играете като във филма „Аз шпионирам“ — изсъска тя, неспособна да повярва на това, което се случваше. — Ако познавахте хотела добре, щяхте да знаете, че на второ ниво се намира конгресния център. Боже мой! А вие как го постигате? Скривате се зад палмите в коридора и шпионирате служителите ли? Май трябва да започнете работа към някоя правителствена агенция.

— Трябваше да се уверя — заяви той, без да обръща внимание на сарказма ѝ. В гласа му имаше нещо непоколебимо. Елиса потръпна неволно.

— И сега вече сигурен ли сте? — попита тя, стресната от силния си гняв. Никога през живота си не бе усещала подобна ярост. Погледна мъчителя си, смръщила вежди, докато обмисляше възможностите за действие.

— За мен това, което съм видял, е достатъчно добро доказателство, Елиса — заяви студено Уейд Тагърт. — Няма особен смисъл отново да обсъждаме този въпрос, нали? Защо просто не

приемеш факта, че съм разкрил какво става и че собствените ти методи са ти изиграли лоша шега?

— А Ивлин Кинън получи поста, въпреки че опитът ѝ е по-малък и е работила за компанията по-кратко — изтъкна тя.

— Да не би да се каниш да я обвиниш, че е спала с подходящия за целта мъж? — попита той и едната му вежда се изви любопитно.

— Не ставайте смешен — сопна се презрително Елиса. — Ивлин никога не би направила подобно нещо. — Това бе самата истина, каза си тъжно тя. Красива, руса, с лешникови очи и истински компетентна, Ивлин бе силно влюбена в новия си съпруг.

— Поне си честна — отвърна Уейд. — Да, права си. Ивлин получи работата, защото е вторият човек по опит и квалификация.

— А най-опитната и квалифицираната като пълна глупачка се е компрометирала и прелъстила неподходящия човек, така ли? — Елиса усещаше как кръвта ѝ кипи във вените. Все някак щеше да открие начин да сложи този тип на мястото му, дори това да бе последното, за което ѝ стигнеха силите! — Кажете ми как стана, господин Тагърт, вие настояхте Ивлин да спи с вас, а когато тя отказа решихте, че си струва да я повишите?

— Не! — сопна се той и гласът му прозвуча обиден. — За разлика от теб, аз държа партньорките ми за леглото да са неженени!

Елиса усети как бузите ѝ пламват и положи всички усилия да не откъсва поглед от сивите очи на мъжа. Макар и да знаеше, че бе невинна и обвиненията на мъчителя ѝ бяха неоснователни, ѝ беше трудно да се пребори с него и да отстоява правата си. Господи, помисли си учудена тя. Ако бях виновна, сигурно щях да изпълзя навън на четири крака!

— Ясно — продължи смело Елиса. — Защо тогава просто не дойдохте при мен, за да изложите условията си за поста?

— Защото — изръмжа тихо и натъртено Тагърт, — исках да ти дам урок.

— И урокът е как следващия път да си избира подходящия мъж ли? — въздъхна безпомощно тя.

— Нещо такова — съгласи се подигравателно той. Без да мисли, Уейд се протегна и взе жълтия молив, поставен близо до ръката му. Почука с него разсеяно, докато преценяваше горчивината в погледа ѝ. — Ако имаш намерение да използваш подобни прийоми, за да се

изкачиш на върха, Елиса, можеш да пробваш с мен. Аз съм в много по-добро положение да дам тласък на кариерата ти от Рандолф и се надявам случаят с това повишение да е достатъчно доказателство.

— Вие — просъска тя през стиснати зъби, финото ѝ тяло разтреперано от силата на обзелите я чувства, — сте най-безпринципният, егоистичен и безжалостен човек, когото съм имала нещастieto да срещна!

— Според мен се разбираме отлично — заяви сухо той.

Как бе възможно да седи така, все едно че бе господарят, питаше се разтърсената Елиса. По това мъжествено лице бе изписана неподправена самоувереност, в сивите му очите имаше агресивност. Уейд Тагърт наистина бе хищник, а тя бе избрана за жертва!

— Струва ми се, че няма кой знае какъв смисъл да продължаваме с този разговор — заяви посърнала Елиса и поклати глава, защото все още не можеше да повярва. Не бе възможно! — Ще ви изпратя оставката си веднага щом се върна в стаята си и я напиша. — Премести разтрепераните си пръсти към страничните облегалки на стола, за да се изправи, но следващите му думи я накараха рязко да вдигне глава, а кестенявата ѝ коса да се люшне покрай малките ѝ уши.

— Не съм ти поискал оставката, Елиса. Просто ти посочвам фактите от живота. Работата ти за „Компю Дизайн“, докато я наблюдавах месец и половина, откакто съм тук, беше отлична. Статистиката показва, че е било все така през четирите години, откакто работиш тук. Не е било нужно да опитваш методите, на които разчиташе за последното повишение, ала след като така ти харесва... — Моливът между пръстите му се пречупи, а той остави изречението недовършено.

— След като ще използвам подобни методи, да се науча да ги използвам там, където ще са ми от помощ, нали? — чу тя собствения си глас.

— Както вече казах — повтори Тагърт тихо и внимателно, — струва ми се, че се разбираме отлично.

— За това, което ми причинявате, си има име — заяви напрегната Елиса, все още на стола, но готова да скочи и да побегне като дребно преследвано зверче, видяло ловец. — Нарича се сексуален тормоз и е незаконно!

— И жените, които използват телата си, за да постигнат нещо в работата, си имат име — изръмжа той и се подпря с разперени длани на бюрото, без да откъсва презрителния си поглед от нея. — И то не само едно. Ала нито едно не с особено ласкателно!

— След като имате толкова лошо мнение за мен, учудвам се, че изобщо ми отправихте предложението си — заяви тя. Някаква идея започваше да се оформя в объркания ѝ ум. Този мъж май бе сигурен, че държи всичко под контрол по начина, по който го бе решил. Как ли щеше да му подейства, когато разбереше, че греши?

— Мъжете, за тяхно най-голямо изумление, не могат винаги да дадат обяснение за вкусовете си предпочитания, Елиса — ѝ призна Уейд Тагърт с някакъв проблясък на веселост. — Желая те. Нищо по-просто от това и използвам най-удачната примамка, за която се сетих.

Тя го гледаше и не разбираше.

— Желаете ме — повтори глупаво Елиса, а синьо-зелените ѝ очи се затвориха и отвориха, сякаш за да прочисти образа. Само че той бе все още пред нея, седнал зад огромното си бюро, хладен, със самообладанието на огромна котка. Сивите му очи приличаха на загадъчни езера от леденостуден дъжд, а мрачно и строго стиснатите му устни ѝ се сториха интересни, когато забеляза едното извито нагоре ъгълче. Ръката му продължаваше да върти небрежно парче от счупения молив.

— Толкова ли ти е трудно да разбереш? — попита Тагърт почти мило. — За малкото време, откакто съм тук, забелязах, че не страдаш от липса на обожатели.

— Те се наричат приятели, господин Тагърт — сопна се обидена тя. Истина е, каза си разсеяно. Наистина имаше много приятели, напълно естествено бе някои от тях да са мъже. Само че единственият, който се доближаваше до обожател, дори не работеше в „Компю Дизайн“. Уейд Тагърт бе много далече от истината, ако си я представяше като някоя фатална жена.

— А Мартин Рандолф как го наричаш? — опита се да я засече той.

— Наричам го приятел, който по една случайност е петнайсет години по-възрастен от мен и е щастливо женен, както вече ви казах.

— Което означава, че не попада в рисковата категория, нали познах? Можеш да го използваш, защото си решила, че той няма да

поиска нещо, което нямаш желание да дадеш. Ами какво ще стане, ако Рандолф се побърка, както се случва с някои мъже, и напусне жена си заради теб? Какво ще направиш, ако почука един хубав ден на вратата ти, решил, че жената, която му обръща толкова много внимание, ще го прибере? Няма ли да се почувстваш поне малко виновна, Елиса? — Тагърт неочаквано скочи на крака, но не пристъпи към нея. Обърна се към прозореца зад бюрото и тя отново се взря в широкия му гръб.

— Това не може да се случи!

— Съгласен съм — кимна за нейно учудване той и погледна към нея през рамо. — Защото аз поставих точка на малката ти игра с него, като дръпнах стръвта и я дадох на друга. Рандолф не е глупак. Скоро ще разбере, че си готова да се втурнеш по някой по-обещаващ път към успеха и ако е умен, ще благодари на звездите, че се е измъкнал, преди да е направил глупостта да напусне жена си! — Завъртя се, за да застане срещу нея, и се подпря с длани на бюрото, приведе се, всяка част от тялото му предизвикателно напрегната. — И така, Елиса... — Зачака.

Тя се опита да подреди обърканите си мисли, за да се справи по някакъв начин с ужасното положение. В целия този хаос само едно нещо ѝ се струваше ясно, а то бе, че ако съществуваше начин да си отмъсти на този мъж, щеше непременно да го използва.

— И така, какво? — предизвика го смело Елиса. — Не очаквате да скоча от радост на предложението ви, тъй като все още не сте го направили както трябва. — Опитваше се да печели време, защото идеята ѝ се оформяше. — Може би си мислите, че съм достатъчно глупава да спя, с когото не трябва, за да постигна повишение, ала как можяхте да помислите, че ще допусна втори път същата грешка? — Нямахме смисъл да спори повече с него. Тя прие фактите с мрачна решителност. Щеше да посвети цялата си енергия да открие тактика, която да използва срещу Тагърт. Тактика, която щеше да му помогне веднъж и завинаги да разбере, че няма право да си играе с кариерата на жените, които работят за него. Тактика, която щеше да му покаже собствената му грешка.

— Вече ти казах защо те каня да провериш другите възможности за напредък в кариерата — отвърна бавно той. — Желая те. И нямам представа колко дълго ще те желая — добави грубо. — Само че докато това трае, ти ще можеш да се облагодетелстваш значително. Сигурен

съм, че въображението ти вече действа на пълни обороти и обмисля потенциала на новото положение. Никой друг от мениджърите не е на по-висок пост, нали така, Елиса? Освен, разбира се, ако не си се прицелила в изпълнителния директор! Може би, ако си изиграеш картите правилно и задържиш интереса ми достатъчно дълго, ще се придвижиш нагоре заедно с мен.

Тя пребледня. Никога през живота си не ѝ бе предлагано подобно нещо.

— Както забелязвам, господин Тагърт, доста успешно се придвижвате нагоре. Няма съмнение, че вие ще сте следващият изпълнителен директор. Следващият шеф на „Компю Дизайн“, нали — натърти Елиса и се опита думите ѝ да прозвучат презрително.

— Когато искам нещо — отвърна рязко той, — аз го получавам. — В този момент тя му повярва. Ако този мъж бе решен наистина да преследва целта си, със сигурност щеше да я постигне.

— Тук нещо не се връзва — измърмори Елиса след секунда напрегнато мълчание. — Защо аз? Има по-красиви жени, които работят за вас, господин Тагърт, а и вие не сте сляп. Някои от тях дори не са женени! — подхвърли подигравателно тя.

— Съгласен съм, че не си нито най-красивата, нито най-изтънчената жена, която съм срещал, Елиса Шелдън — леко изви уста той. — Само че у теб има нещо, което ме привлича. Поне засега — добави Тагърт и в гласа му се прокрадва нещо като заплахата. Заобиколи бюрото, като се движеше толкова бързо, че тя едва бе успяла да се надигне от стола си и дори не се бе отправила към вратата, когато той вече бе до нея. Само с две крачки, гъвкави като на пантера, застана пред нея и я изправи от стола. Ръцете му стиснаха раменете ѝ и Тагърт я задържа неподвижна, докато я приближаваше до себе си. — Поне засега — повтори той с глас, наподобяващ далечна тътнеца гръмотевица, — искам да знам какво е да усетя топлата ти усмивка. Искам да съм отговорът на предизвикателството в очите ти, искам да се смея заедно с теб. Искам с теб да споря за стоковата борса, за политика, искам да се порадвам на ентузиазма ти, на жаждата ти за живот. Има едно условие. Докато аз съм около теб, не желая да се мяркат други. Ясно ли е?

— Пуснете ме! — извика удивена Елиса, обзета от страх. — Махнете си незабавно ръцете! — Пръстите ѝ подпряха тъмната

материя на самото му, докато стоеше срещу него с широко отворени очи, много предпазлива. Отчаяно го блъскаше и се опиташе да се отдръпне, но Тагърт изглежда не забелязваше.

— Попитах дали си разбрала основните изисквания за връзката ни? — попита грубо той и леко я разтърси.

— Чух ви какво казахте, по дяволите! — викна ядосана тя. Изражението му и силата му я предупредиха да пристъпва много внимателно, поне докато я пусне. — Само че ние нямаме връзка, така че „изискванията ви“ не означават нищо, нали? — Това бе неразумно, ала Елиса бе твърде ядосана, за да се сдържа.

— Но ще имаме — зарече се тихо Тагърт. — Когато се успокоиш и премислиш какво мога да направя за теб. И ще ти предложи още нещо, за да наклони везните — продължи той и я стисна отново, така че тя остана притисната до стегнатото му тяло.

— Какво по-точно? — попита с горчивина тя. — Диамантено колие ли? Между другото, колието, което Мартин ми даде онази вечер, беше диамантено...

— Точно това имах предвид — прекъсна я грубо Тагърт и наведе глава, за да улови бързо и неочаквано неподготвените ѝ устни.

Тихият ѝ вик бе заглушен от целувката му. Тази целувка бе завладяваща, настойчива, обещаваше огън и мъжка и власт. Той грубо разтвори устните ѝ и езикът му се вмъкна и топлата влага на устата ѝ. Бе кратка, наказателна, която искаше да подчертае, че младата жена няма сили, за да му се противопостави, и Елиса остана разтреперана от ужас и гняв.

След като разбра колко бе безпомощна, тя се опита да приложи единствената защита, която ѝ бе останала, и се отпусна незаинтересована в желязната му прегръдка.

— Така вече е по-добре — одобри Тагърт с дрезгав глас, когато усети, че Елиса бе престанала да се съпротивлява. — Нещата ще са много по-приятни, ако не се съпротивляваш.

Устните му продължиха да се движат над нейните и се насочиха към ъгълчетата. Когато понечи да извърне глава настрани, зъбите му леко захапаха нежната ѝ долна устна и я притиснаха леко с настойчивост и внимание. Тя не помръдваше, оставила бурната му страст да отслабне и затворила очи за това, което ставаше. По-късно,

зарече се Елиса безмълвно, по-късо щеше да го научи този арогантен тип, щеше да му даде урок, който никога нямаше да забрави!

Най-сетне усети как ръцете му се отпускат и се плъзгат около кръста ѝ. Тя чакаше напрегната с надеждата да ѝ изникне възможност да се освободи, ала докато преценяваше възможностите, усети как той я притиска до бедрата си и новият прицел на устните му стана гърлото ѝ. Знаеше какво желание го изпълва и усещаше първичната сила и страст, лумнала в него, а това бе опасност, която Елиса осъзна прекалено късно. Едва когато зарядът в него започна да се прехвърля в нея през допрените им ръце, бедра и устни, тя усети нов страх.

— Не! — отдръпна се мрачно Елиса, без да позволява на отчаянието си да проличи в гласа ѝ. — Няма да ви позволя да направите това с мен! — Дали Тагърт знаеше, чудеше се отчаяна тя, какво ѝ причинява? Как бе възможно тялото ѝ да реагира така предателски на мъж, който ѝ обещаваше единствено обиди и наказания! Но то бе потръпнало и Елиса трябваше да спре, преди коленете ѝ да се подгънат.

— Защо не ме оставиш да те целуна, Елиса? — попита подигравателно той, докато я целуваше с леки докосвания по челюстта и крайчето на устата. — Помисли си какво бих могъл да направя за теб в замяна. А не ме чака скрита съпруга, която само да усложни нещата — продължи да я убеждава Тагърт. — Ще разполагаш с цели нощи, за да пробваш магията си върху мен. Кой знае колко високо ще се издигнеш в компанията...

Тя впрегна цялото си самообладание, за да потисне думите, които искаше да изрече. На този опасен кръстопът трябваше да обмисли първо най-важното нещо, а то бе как да се отърве от него. Второто важно бе да подготви отмъщението си, колкото и незначително да бе. Нямаше да позволи на Уейд Тагърт да се отнася безнаказано с нея по този начин.

— Слушам те — измърмори с горчивина Елиса. — Не мога да направя нищо, докато разиграваш сценки. Ала трябва да призная, че ми трябва време да обмисля нещата. Не очаквах подобно развитие, когато ме повика тази сутрин.

При тази забележка той вдигна глава, но преди това положи бърза лека целувка върху устните ѝ. Сивите му очи блестяха замислени към вдигнатото към него лице и тя забеляза решителността в тях.

Тагърт се зачуди дали и Елиса вече приема нещата по същия начин като него.

— Очакваше да чуеш, че си повишена, нали? — попита замислен той.

— Предположението ми беше напълно обосновано — отвърна тя и усети как бяха подпухнали устните ѝ. Прегръдката му приличаше по-скоро на атака, помисли си небрежно Елиса. Сякаш Уейд Тагърт искаше да стане ясно още от самото начало, че той ще е водещата фигура във връзката им.

— Ще има и други повишения, и други възможности — обеща ѝ Тагърт студено. Ръцете му бяха все още около кръста ѝ и тя усети силата в пръстите му, докато те масажираха разсеяно гърба ѝ. Това бе невероятно еротично усещане, откри ужасена тя, нещо, за което той дори не се замисляше до този момент.

— Нима? — попита предпазливо Елиса, отстъпи внимателно назад и се отдръпна на няколко сантиметра от него. Зачака с притаен дъх следващата възможност да увеличи разстоянието. Нарочно задържа огромните си морскосини очи на лицето му, в опит да му покаже, че бе точно жена, която сериозно обмисля възможността да си смени любовника. Щеше да му позволи да си мисли, че бе спечелил грубата игра. За момента това бе единственият сигурен начин да се отърве от него. А бъдещето щеше да покаже.

— Дай ми каквото искам, малка магьоснице — прошепна Тагърт с дрезгав глас и се вгледа напрегнато в лицето ѝ. — Имаш думата ми, че ще се грижа за теб. Времето, в което ме забавляваш, ще даде добри дивиденди.

— А ти искаш мен? — за последен път пожела да се увери тя, защото част от нея все още не можеше да повярва на преживяния този следобед шок. — За неопределен период от време?

— Да! — изрече с плътния си глас той и пръстите на гърба ѝ я притиснаха, сякаш бе готов да я вземе тук, в кабинета си, стига да имаше как.

Елиса се намръщи при допира му и скритият в него намек.

— Винаги ли по този начин задоволяваш мъжките си страсти? Използваш положението си, за да привлечеш жените, които искаш? — Трудно ѝ бе да прикрие презрението в гласа си, ала се постара да

прозвучи естествено. Тагърт не биваше да заподозре, че тя си има свои планове.

— Различните жени са привлечени от различни неща — отвърна той, а подобен отговор не ѝ помогна особено. — Преди не бях опитвал подобен подход. — Усмихна се с притаена жестокост. — Но и не бях срещал жена, готова на всичко заради кариерата си. Представяш ли си? Повечето се примиряват с предложение за брак, а не с повишение.

Елиса се изчерви при тези подигравателни думи.

— А ти не си готов да стигнеш чак дотам, за да удовлетвориш нетрайните си желания?

— Не, разбира се — съгласи се веднага Тагърт. Тя се опита да отстъпи назад и ръцете му се отпуснаха, докато я наблюдаваше как се отдръпва и оставя стола като преграда помежду им. Стисна облегалката с ръце, за да не проличи колко силно треперят, и отново вдигна глава към него.

— А каква ми е гаранцията, че ще спазиш твоята част от уговорката? — предизвика го Елиса, докато изпробваше последните стъпки от грубо начертания си план.

— Не е кой знае каква — призна без притеснение той, отметна сакото си назад и изпъна ръце. Облегна се небрежно на бюрото, протегнал крака пред себе си, и я загледа с любопитство. Тя знаеше, че Тагърт предвкузва победата си. Нека се радва, каза си Елиса, обзета от яд. И моят час ще удари. — Ще ти се наложи да разчиташ единствено на думата ми — заяви той.

— И това, според теб, е достатъчно, така ли? — отвърна тя.

— А какво повече искаш? — попита Тагърт, без да крие любопитството си.

— Може би колие... — предположи небрежно Елиса.

— Колиетата, особено диамантените колиета, идват едва след като мога да ти се доверя, че спазваш твоята част от уговорката — изрече тихо той, а сивите му очи така и не се отделяха от лицето ѝ.

— Искаш да ти се доверя?

— С мен рискът за теб е по-малък, отколкото с Мартин Рандолф, а и аз мога да ти предложа повече — изтъкна Тагърт.

Тя изви едната си тънка вежда, но не каза нищо, с което да му противоречи.

— Не се ли притесняваш, че другите ще говорят? —
полюбопитства Елиса.

— Градът е голям — изръмжа той. — След работа едва ли някой ще ни засече. Между нас, разбира се, няма да има нищо, което да ни издава по време на работа. Нали не искаш хората да шушукат, че си се издигнала в компанията благодарение на мен? Можем да се справим по-дискретно, отколкото беше с Рандолф. Няма да се срещаме в близките заведения, където се отбиват колегите след работа. — Саркастичният му тон намекваше, че тя не бе усвоила много добре изкуството на романтичните връзки.

Без да съзнава, Елиса склони глава на една страна и забарабани с пръсти по облегалката на стола.

— Кога — попита тя умишлено тихо — искаш отговор?

— Защо да отлагаме? — отвърна веднага Тагърт и сивите му очи се присвиха, докато я наблюдаваше.

— Аз пък си мисля, че ми трябва малко време, за да обмисля въпроса по-задълбочено — настоя сухо Елиса. — Една жена не се впуска в подобно нещо, без да е помислила.

— Какво има да мислиш. За мен всичко е ясно.

Тя си пое дълбоко дъх, след това реши да рискува.

— Би ли изчакал до утре вечер — помоли тихо, — за да ти дам отговор?

Мълчанието бе напрегнато, а на нея й се стори, че той сякаш бе имал намерение да сложи печата на сделката още тази вечер. Арогантен, надут, егоистичен мъжкар!

— Събота вечер? — повтори замислено Тагърт.

— Да. Би ли дошъл до нас към седем? Тогава ще съм готова с отговора — обеща Елиса и я обзе истинско въодушевление, когато осъзна колко дързък бе планът ѝ. — Моля те, Уейд! — Гласът ѝ прозвуча като на истинска котка.

Получи се, обаче. Той кимна отривисто, изправи се и застана зад бюрото.

— В седем утре вечер — повтори със студен глас, неспособен да скрие мъжкото си нетърпение. Даваше ѝ време, осъзна тя, защото бе напълно убеден какъв ще бъде изходът.

Прехапа устни, за да не му се разкрещи, грабна си чантата и се измъкна бързо, с достойно вдигната глава, от клетката на пантерата.

ГЛАВА ВТОРА

От унижението, на което бе подложена Елиса в петък следобед, най-силно въздействие ѝ бе оказала победоносната усмивка в очите на Уейд Тагърт, когато си тръгваше от офиса му. Тази усмивка не спря да я измъчва през целия ден в събота. Никога преди не бе виждала подобно изражение в очите на мъж. В студения му сив поглед имаше първично мъжко обещание, което нито възпитанието, нито изтънчеността бяха успели да смекчат.

Едва по-късно през деня, когато приключи с приготовленията за рождения ден изненада на Джун, Елиса разбра, че удивлението ѝ, когато шефът бе направил предложението си, я бе накарало да пропусне нещо много важно, а именно как бе реагирала на него и на обвиненията му.

Тя спря да оформя глазурата на тортата и се загледа разсеяно в странната картина с пейзаж, закачена на стената в кухнята. Картината не отиваше особено на изключително удобните мебели в апартамента, нито пък на функционалната, спретната кухня. Но и останалите пет необикновени извънземни пейзажи, закачени в едностайния ѝ апартамент, не пасваха на обзавеждането. Когато гостите ѝ изтъкваха този факт, Елиса се смееше и заявяваше, че ѝ бе позволена поне една ексцентричност и ги канеше да седнат на удобните, кресла. Въпросните гости постепенно се отпуснаха и качваха крака на удобните тумбести възглавници пред канапетата, облягаха се назад с чаша чай или вино, защото тя винаги им предлагаше по нещо, и те изливаха пред нея всички проблеми, които ги мъчеха в момента. А пък Елиса, с нейния ентузиазъм и съпричастност, им предлагаше това, с което най-много би им помогнал един приятел. Понякога разбиране и изслушване, понякога внимателно подбрани думи или някое хитро предложение, а друг път просто да се разсеят и посмеят.

Тя отдаваше всичко това с лекота, без да се замисля, знаеше какво прави, но не се скъпеше да им предложи времето и помощта си. Наградата за подобен чар се появяваше често. Това бяха добрите

оценки на колегите ѝ от колежа, роднините я смятаха за зряла още по времето, когато беше младо момиче, а най-сетне си намери и хубава работа.

Елиса мрачно въздъхна и отново се съсредоточи над тортата. Добрата работа с надежда бързо да се издигне бе реална възможност, поне до вчера следобед. Взе ножа и намръщено продължи да оформя глазурата, докато мислеше за шока, който преживя в петък. Най-непоносимото бе, че някой я бе заподозрял в такова непристойно поведение, както бе предположил Уейд Тагърт. А ако някой бе толкова луд да си помисли, че тя можеше да си принизи чак дотам, значи ужасната грешка щеше да излезе наяве веднага щом Елиса докажеше, че бе невинна. Никой с ума си не би повярвал, че Елиса Шелдън би направила подобно грозно нещо.

Но доколко познаваше Уейд Тагърт, запита се сериозно тя и отстъпи крачка, за да се полюбува на творението си. Та той пое управлението на „Компю Дизайн“ само преди месец и половина. Може пък да е малко нещо мръднал, каза си Елиса в напразен опит да се развесели. В този човек май имаше нещо налудничаво, за да следи колежките си след работа!

Помести тортата и започна да вади чинии и салфетки.

Тя канеше гости често и събиранията ѝ бяха толкова успешни, че организация за нещо голямо като рождения ден изненада на Джун бе нещо съвсем обичайно. Храната бе разнообразна и интересна; виното и другите напитки — отлични. Щеше да се погрижи никой да не се напие, за да не притеснява останалите, и всички щяха да прекарат чудесно. Винаги прекарваха изключително приятно у тях.

Само че тази вечер, помисли си Елиса с огромно задоволство, докато подреждаше внимателно шведската маса пред огромния прозорец на хола, щеше да има едно изключение. На Уейд Тагърт нямаше да му е никак весело. Може би за пръв път, откакто бе малко момиченце, тръпнеше в очакване да види неудобството на друг човек при това с желание, което я изненада.

Зачуди се дали като бе поканила шефа си, нямаше да притесни останалите си приятели, повечето от които работеха за „Компю Дизайн“. Вече щяха да са разбрали и да са останали силно изненадани, че не бе повишена въпреки че нямаше да имат и понятие за унижителната причина, поради която кандидатурата ѝ е била

отхвърлена. Елиса отново се намръщи, щом си спомни срещата в петък следобед.

Хората щяха да се чудят защо бе поканила Тагърт, след като именно той бе отхвърлил кандидатурата ѝ за поста. Освен това беше коренно различен от предишния мениджър на клона, приятен възрастен господин, който се бе пенсионира. През краткото време начело на компанията Уейд Тагърт бе дал ясно да се разбере, че няма никакво намерение да се държи мило като предшественика си. Немаше намерение да се държи с бащинска загриженост към подчинените си, както бе ставало често преди.

Тагърт, реши тя, докато бе под душа, час преди гостите да започнат да идват, бе отличен пример за вълк единак, издигнал се благодарение на своите умения и непреклонност. А вълкът, каза си Елиса, докато се бършеше с огромната си хавлиена кърпа, говореше достатъчно красноречиво за себе си.

Не, никога не би си направила труда да се сприятели с човек като него, а той, ако всичко си беше нормално, никога немаше да попадне в нейния кръг. Тагърт бе от хората, които тя не би поканила, нито пък можеше да си го представи да се вмести сред приятелите ѝ.

Само че тази вечер, каза си Елиса, обзета от мрачна решителност, той щеше да се озове сред топлотата и веселието, които я обграждаха. Защото, според нея, това бе най-ефикасният начин, по който да му покаже, че греши.

Докато стоеше пред огледалото в спалнята, обградено от две картини с руини на замъци и гротескни създания, тя се зачуди какво ли щеше да бъде извинението на арогантния самодоволен Уейд Тагърт. Нетърпелива любопитна усмивка докосна ъгълчетата на плътните ѝ изразителни устни, а синьо-зелените ѝ очи надникнаха изпод дългите кестеняви мигли с неочакван блясък. Отвратителното му предизвикателство щеше да се сблъска с истината и Елиса искрено се надяваше мъжката му гордост да бъде подобаващо смачкана, докато траеше от мъщението ѝ.

Последните няколко минути преди началото на партито тя посвети на фантазии как ще приеме извинението на шефа си. Погледна часовника в антрето, когато на вратата се звънна. Беше точно шест. Ако имаше късмет, когато той пристигнеше, партито вече щеше да е в разгара си. Елиса щеше да изнесе тортата, когато Тагърт дойдеше, за

да види прелестното колие, което Джун щеше да открие вътре. А това, каза си отмъстително тя, щеше да го сломи!

Погледна се доволно за последен път в огледалото в коридора и си каза, че изглежда като съвършената домакиня. Дългата плисирана вълнена пола и дантелената старомодна блуза ѝ придаваха домашно очарование, а в същото време изглеждаше елегантна и модерна. Гладката ѝ, дръзка тъмночервена коса бе лъскава и когато отвори вратата на първия гост, знаеше, че изглежда чудесно.

— Дийн! — възкликна щастливо Елиса, щом зърна и изискания красив мъж, застанал в коридора. — Ти си пръв. Влизай, влизай! — покани настойчиво тя елегантно облечения в скъп костюм Дийн Норуд, изправи се на пръсти и го целуна леко. Усмихна му се, когато го поведе навътре, и си помисли, не за пръв път, че този мъж, който се превръщаше във все по-важна част от живота ѝ, бе особено привлекателен. Светлокестенявата му коса бе подстригана в модерна прическа, ала не по последен писък на модата. Съвършено оформените мустаци му придаваха изтънченост, подчертана от марковия костюм, а Елиса знаеше, че обувките му бяха италиански. Веселите му сини очи ѝ се усмихваха, докато влизаше след нея в хола.

— Как беше тази седмица на Уолстрийт? — попита тя и го поведе към един стол, а след това мина до бара, за да му сипе нещо за пиене. — Боя се, че снощи не успях да чуя новините. — Защото, напомни си Елиса кисело, бях прекалено разстроена след срещата с Уейд Тагърт.

— Има лек спад на пазара, но нищо страшно. Последните правителствени данни за потреблението са оказали влияние, разбира се, ала нещата ще се оправят в понеделник — обясни мило Дийн и посегна с удоволствие към мартинито, което тя му подаваше. Елиса умееше да прави чудесни мартинита, точно както на него му допадаха.

— Вечният оптимизъм на брокера — пошегува се тя, приседна на тумбестата странична облегалка на стола, наклони глава на една страна и му се усмихна. — Предполагам, че когато работиш с чужди пари, трябва да си оптимист, за да те усещат хората.

— Не мога да си позволя клиентите ми да се паникьосат — усмихна се широко той, отпусна се назад и небрежно я погали по коляното. — Ти обаче трябва да ме зарадваш с голямата новина,

любима. Хайде, давай. Кажи ми, че пия за новата шефка на отдел „Редакция и графичен дизайн“ — изви Дийн едната си вежда към нея.

Елиса се намръщи, след това се опита да се усмихне кисело.

— Пиеш за старата и добре позната отговорничка за предпечатната подготовка, Дийн. Приятелката ми Ивлин Кинън получи повишението. — След две секунди вътрешна борба Елиса си каза, че не бе разумно да се впуска в подробности. Не можа да измисли подходящ начин, по който да разкаже на приятеля си как я бяха обвинили, че спи с началниците си, за да се издигне.

— Ивлин? Блондинката, която се ожени преди два месеца ли? — Той изненадано се намръщи. — Тя е още нова, нали така? Едва ли има твоя опит.

— Според Тагърт квалификацията ѝ е напълно достатъчна — отвърна тихо Елиса. — И е така, Дийн. Сигурна съм, че ще се справи чудесно.

— А пък аз бях сигурен, след всичко, което ти ми разказа, че работата ти е в кърпа вързана.

— Това ни е за урок да не броим билетата, преди да са излюпили — измърмори тя и скочи, защото се звънна отново.

— Елиса, ти трябваше да получиш поста! Какво се е объркало? — Обиденият глас на Дийн беше като балсам за душата ѝ и тя го погледна през рамо.

— Ще ти разправа по-късно. Обещай ми да не казваш нищо на Ивлин и на съпруга ѝ, за да не се почувстват неловко!

— Няма, разбира се — отвърна веднага той. — Само че...

— После, Дийн — обеща Елиса, вече стиснала бравата. — Въпреки че няма за какво да говорим.

Звънеше се все по-често и по-често, докато гостите бързаха да пристигнат за крайния срок, шест и половина. Всички искаха да присъстват, когато Мартин Рандолф щеше да въведе съпругата си в стаята.

Всеки гост повтаряше на Елиса все едни и същи думи, когато влизаха задъхани от студа навън.

— Елиса! Чух, че са повишили Ивлин. Мислех, че ще си ти.

Тя трябваше всеки път да призовава най-самоироничната си усмивка, да повтаря шегата за преброяването на билетата и да кара хората да забравят, като свиваше рамене и ги уверяваше:

— Ивлин ще се справи чудесно.

Когато Ивлин и съпругът ѝ пристигнаха, в очите на младата жена имаше нещо повече от притеснение. Личеше, че бе нервна и неуверена, а щом Елиса го забеляза, веднага се постара да я накара да се почувства желана и приятна гостенка.

— Ивлин! Поздравявам те! — Усмихна се щастливо тя, отворила широко вратата, докато подканяше семейството да влезе. — Знам, че ще се справиш страхотно. Тагърт веднага е забелязал великолепната ти работа в тримесечния отчет. Много се радвам за теб. — Прегърна я мило напълно естествено, а напрежението отлетя, сякаш никога не го бе имало. На събиранията у Елиса никой не се чувстваше напрегнат.

Изключението тази вечер, напомни си тя със задоволство, бе, че Уейд Тагърт, ако знаеше какво е чест и достойнство, щеше да се почувства достатъчно напрегнат, когато ѝ признаеше грешката си. А дали вълците знаят какво е покаяние? Тази мисъл ѝ хрумна, докато бе застанала настрани и наблюдаваше как гостите се забавляват! Отпиваше малки глътки вино и мислеше. Е, времето щеше да покаже. Беше вече шест и половина, време Джун да се появи и да бъде истински изненадана. След това щеше да започне нервното напрежение за Елиса. Повратната точка на вечерта щеше да настъпи в седем, когато Уейд Тагърт осъзнаеше, че приказките ѝ за рождения ден изненада са били истина.

Най-важното събитие за вечерта премина като по ноти. Тъмнокосата привлекателна Джун Рандолф влезе, хванала под ръка също така привлекателния си съпруг. И двамата бяха на четирийсет, красиво облечени и се виждаше, че са влюбени. И за двамата това бе втори брак и Елиса знаеше, че съпрузите бяха твърдо решени този път да бъде успешен.

Виковете и поздравленията огласиха апартамента, а Джун бе поруменяла от удоволствие и вълнение. Мартин Рандолф улови погледа на Елиса над главата на съпругата си и се усмихна заговорнически.

— Казах ѝ, че ще се отбием само за по едно питие — засмя се той и пое палтото на Джун.

— Мили Боже! — възкликна Джун през смях. — Откога планирате тази изненада?

— Почти цял месец. — Мартин се усмихна, доволен от успеха на събитието, което вече бе решил, че е негова идея. Покрай въодушевлението около организирането бе забравил, че Елиса му бе подхвърлила идеята. Тя нямаше нищо против. Беше й особено приятно, докато гледаше радостта му и щастието на съпругата му.

След това се смеси с веселата компания, без да изпуска от поглед часовника, който бавно напредваше към седем. Нетърпението й растеше, докато стрелките отброяваха последните минути, но така вълнението й ставаше още по-голямо. Скоро, казваше си Елиса на всеки две минути, след малко...

— Елиса! — Обърна се и се усмихна на Мартин, който приближи с чаша в ръка, сакото му разкопчано над леко очерталото се шкембенце. Бе водил спокоен живот и лицето му младееше, а оредялата на темето му коса почти не личеше. — Не знам как ще ти се отблагодаря за всичко — призна с много благодарност той и махна с ръка към оживеното парти. — Джун е очарована. Никога преди не е имала изненада. Радва се като дете, получило нова играчка — продължи доволно Мартин.

— Недей да ми благодариш — усмихна се тя. — Тази блестяща идея си беше твоя, а знаеш, че аз обичам да посрещам гости.

Той кимна и не я поправи, че идеята не е била негова. На много хора им идваха блестящи идеи, когато бяха около Елиса Шелдън.

— Слушай — каза той, изведнъж станал сериозен. — Вчера следобед разбрах за Ивлин. Много съжалявам, че не те повишиха. Заслужаваше го и щеше да си най-добрата за този пост. — Кафявите му очи останаха впити в нейните синьо-зелени. — Разстроена ли си? Искам да кажа, че Тагърт е в компанията отскоро, а обича да прави нещата така, както той прецени. Сигурно е направил избора си, без да има достатъчно добра база за сравнение.

— Сигурна съм, че има основателни причини за решението си, а ти не се притеснявай за мен, Мартин — успокои го убедено Елиса. — Няма човек, на когото кариерата да напредва безпроблемно, все някъде се получава по някоя засечка, а за мен това е добър опит, сигурна съм. — Тя се засмя весело, въпреки че не й беше до смях. Още пет минути, стига Тагърт да пристигнеше навреме. А Елиса бе сигурна, че той щеше да дойде точно в седем. Вълкът щеше да иска да си прибере плячката.

— Радвам се, че го приемаш толкова добре — каза Мартин с облекчение. — Няма нужда да ти казвам, че Ивлин ще се нуждае от помощта ти през първите два-три месеца. Тя е способна, ала ѝ липсва опита ти.

— Не се притеснявай, винаги, когато има нужда, ще ѝ помагам — обеща чистосърдечно Елиса. В другия край на стаята Дийн вдигна поглед от разговора си с нейна колежка от редакторския отдел и се усмихна. Тя отвърна на интимната му усмивка и се канеше да продължи разговора с Мартин, когато на вратата се звънна.

В първия момент Елиса застина на място. Въпреки очакването и планирането, тя разбра, че съвсем не бе готова за следващите няколко минути. Със закъснение си призна, че Уейд Тагърт бе напълно непознат фактор. За разлика от другите в стаята, които лесно се поддаваха на чара ѝ, той вече бе доказал, че на него този чар не му действаше. Може и да я желаше, но съвсем не бе омаян от нея, помисли си кисело Елиса, отърси се от несигурността си и пристъпи към вратата.

Поколеба се още за секунда, преди да отвори, пое си дълбоко дъх и се остави на неизвестността и очакването. Малцина от гостите бяха чули звънеца, така че когато тя вдигна потръпващата си ръка към дръжката, никой не погледна новодошлия. Който и да беше, скоро щеше да се почувства като у дома си, подет от топлото отношение на Елиса.

Уейд Тагърт, както тя очакваше, ѝ се стори едър и впечатляващ на вратата. Бе в тъмнозелен пуловер и тесни панталони, но изглеждаше все така внушителен, както и в строгия костюм и връзка, както тя винаги го виждаше в офиса. Това, което не бе очаквала, кой знае защо, бе гладът и настойчивостта, проблеснали в сивите му очи. Знаеше, че ще ги забележи, както знаеше, че устните му ще бъдат строго стиснати, а от него ще се излъчва същата властна настойчивост, която забеляза вчера в офиса. Не бе очаквала само, че той ще ѝ се стори още по-застрашителен, когато застане на прага ѝ в очакване да бъде поканен.

За нейно собствено най-искрено възмущение Елиса усети как дъхът ѝ спира, когато погледите им се преплетоха. Тагърт дори не бе погледнал към пълната с гости стая. Сякаш не се интересуваше, че плановете му за тази вечер ще бъдат променени. Цялото му внимание бе насочено към предизвикателната Елиса, към високо вдигнатото ѝ

лице, докато тя продължаваше да стиска дръжката на вратата с една ръка, а с другата се бе подпряла на касата.

— Парти, така ли, Елиса? — попита спокойно той с измамна мекота, която не успя да я заблуди. — Удивляваш ме. Мислех, че държиш на дискретността в уговорката ни. Нямах представа, че ще искаш да празнуваме. — Тъмната му коса проблясваше на светлините в коридора, докато Тагърт очакваше да чуе отговора ѝ толкова небрежно, че тя усети как отново стана неспокойна.

— Не е празненство, Уейд — отвърна хладнокръвно и се опита да се овладее. — По-скоро урок, че не бива да прибързваш със заключенията!

— Сигурна ли си, че искаш да ми дадеш урок, или си организирала всичко това с илюзията да си осигуриш сигурност. Мисля, че вчера много ясно ти показах, че с мен няма смисъл да се пазариш. В тази игра аз държа козовете.

В думите му нямаше заплаха, той просто излагаше фактите. Уейд Тагърт беше напълно сигурен в себе си.

— След няколко минути ще разбереш, че си сбъркал за мен и няма да се налага да се пазарим — увери го Елиса и вирна властно брадичка. — Освен, разбира се, ако не решиш да обсъдим извинението ти. Предполагам, че ще проявиш достатъчно достойнство и ще се извиниш, ала може и да греша. Може би просто ще се стопиш в нощта, ако не можеш да се изправиш пред мен, за да признаеш истината.

— Май си решила да играеш до самия край, а? — отбеляза той подигравателно, но без да крие възхищението си, пристъпи напред, а тя трябваше да направи крачка навътре. Ето че най-сетне погледна гостите, а някои от тях вече го бяха забелязали.

Елиса усети, че се възцарява неловко мълчание, когато се разнесе мълвата, че е пристигнал Уейд Тагърт. Сигурно колегите ѝ бяха изумени, че бе поканила човека, който ѝ бе отрязал пътя към повишението.

За пръв път от години, на парти на Елиса Шелдън настъпи мълчание. Тя веднага се зае да оправи нещата, преди нещо да съсипе партито на Джун. Независимо каква битка водеше с този висок студент мъж, гостите ѝ нямаха нищо общо.

— Вижте кой успя да се отбие — обяви ведро Елиса, пръстите ѝ отпуснати на ръкава на Уейд, докато го въвеждаше като дългоочакван

гост. Когато другата му ръка притисна нейната по начин, който другите щяха да приемат като любезност, тя разбра, че сама бе влязла в капан. Единственото, което ѝ оставаше, бе да продължи с плана. — Къде е почетната ни гостенка? — попита весело Елиса и потърси сред множеството тъмната коса на Джун. — А, ето я. Ела да се запознаеш с шефа на съпруга си. Мартин, не исках да ти казвам, че господин Тагърт ще дойде, защото имаше възможност да не успее да намине.

— Изобщо нямаше съмнение, че ще дойда — измърмори Уейд и наведе любезно глава, за да се усмихне на Джун Рандолф, а след това пусна ръката на Елиса, за да стисне ръката на по-възрастната жена. Елиса веднага се възползва от момента, за да се дръпне далече от него.

— Много ми е приятно да се запознаем — започна да бърби Джун, така и не усетила напрежението в стаята. — Идвате тъкмо навреме за тортата. Ще я разрежа след минутка.

— Благодаря — каза тихо Уейд и погледна застаналия до съпругата си Мартин Рандолф. — Това тържество май е изненада за жена ви? — отбеляза той, а гласът му веднага накара Елиса да застане нащрек.

— На Джун ѝ е за пръв път — изкиска се Мартин и я прегърна с обич през раменете.

— И е страхотно! Нямах никаква представа какво кроят Елиса и Мартин — усмихна се тя на свой ред на Елиса и погледна щастливо съпруга си.

— Сигурен съм, че много са се постарали. Май всичко върви като по ноти — отбеляза сухо Уейд, а сивите му очи се плъзнаха към любезната усмивка на Елиса така, сякаш бе акула, която обмисляше менюто за следващия си обяд.

Въпреки всичко тя потръпна, ала чаровната усмивка остана на лицето ѝ. Елиса дръзко го предизвика с подигравателно извита вежда. Той трябва да бе разбрал досега. Бе очевидно, че Джун и Мартин бяха много влюбени, а и извинението, че бяха планирали изненада за рождения ѝ ден се оказваше истина. Колко ли време щеше да мине, преди той да се оттегли, зачуди се Елиса и прокара език по горната си устна, за да прикрие нетърпението си. А пък когато дойдеше време да приеме извинението, щеше да го направи мило и благородно. Разбира се, че нямаше да му позволи да се измъкне, без да се е извинил.

— Тъкмо се канех да донеса тортата — заяви тя и се отправи между гостите към кухнята. Краткият разговор със семейство Рандолф изглежда се вмести отлично в напрегнатия момент. Други от събралите се, които познаваха Уейд и работеха за него, се скупчиха и го поздравиха с внимателно любопитство. Той все още им бе непознат, каза си Елиса, докато влизаше в кухнята, за да вземе красивата торта. Повечето от служителите бяха виждали Уейд за кратко в офиса. Естествено бе да са любопитни, когато се озовеше до тях на подобно събиране.

— Да ти помогна ли, любима? — надникна Дийн и се усмихна.

— Ще се справя и сама. Би ли донесъл ножа?

Той веднага го взе.

— Значи това е Тагърт? Същият, който не ти е дал повишението?

— Боя се, че е същият — разсмя се притеснено тя.

— Различен е от това, което очаквах — започна бавно Дийн.

Гласът, който отговори на забележката, не беше на Елиса. Беше плътният дълбок глас на Уейд и тя се завъртя рязко, изненадана да го види на вратата на кухнята скръстил ръце на гърдите си, докато ги наблюдаваше.

— А какво очаквахте? — попита той по-младия мъж с прекалена любезност.

— Няма значение — намеси се веднага Елиса и пристъпи между двамата мъже, понесла тортата. — Имаме по-важни неща, с които да се занимаваме. Донеси ножа Дийн, а ти Уейд, донеси още салфетки. — Тя мина между двамата мъже като кралица, която води процесия с надеждата двамата да я последват послушно. Всички заохкаха и заахкаха, когато зърнаха тортата, а Джун я избутаха напред, за да я разреже. Дийн любезно ѝ подаде ножа, а Елиса забеляза с тъгълчето на окото си, че Уейд стоеше сам отстрани, стиснал салфетките в едната си ръка. — Тази торта, Джун — започна тържествено Елиса, — е много специална. Бих искала да предложи ти първа да отрежеш парче. — Тя сама насочи ръката на рожденичката към една от розовите рози. — Така, мисля, че трябва точно така. Освен това трябва да режеш много внимателно.

Последва дружен смях, когато гостите чуха напътствията за тортата, но Мартин ги накара да замълчат с енергично махване.

— Това тук е сериозна работа, приятели — пошегува се той и погледна съпругата си полусериозно. — Режи както предлага Елиса, Джун!

— И двамата ме карате да се страхувам от една нищо и никаква торта — оплака се на шега Джун и започна да реже особено внимателно. — И кое му е трудното... — Тя замълча и се поколеба, когато ножът отказа да продължи надолу. — Какво, за Бога... — Джун се наведе, за да провери какво пречи на ножа. — Мили Боже! Та тук има нещо! — Възбуден шепот и смях я подтикнаха да продължи, а тя едва не падна върху тортата, когато другите гости се скупчиха, за да видят голямата изненада. След миг Джун извади малко пликче, което бе матово отвън, ала така и не успяваше да скрие блясъка вътре. — Господи! — въздъхна тя, когато извади пликчето и остана загледана в него. След това се обърна очарована все още изпълнена с недоверие към гордия си съпруг. — Мартин, не може да бъде! Не мога да повярвам!

Елиса отстъпи, когато Мартин приближи жена си, за да получи целувка на благодарност. Диамантеното колие бе извадено и гостите си го предаваха един на друг, докато по бузите на почетната гостенка се плъзнаха сълзи от удоволствие.

— Добро попадение — измърмори Уейд, приближил се зад рамото на Елиса. Говореше много тихо, така че единствено тя да го чуе. — Беше решила да ме опровергаеш, нали магьоснице?

Елиса само сви рамене, но с много задоволство.

— Вчера отказа да ме изслушаш. Прецених, че не можеш да затвориш очи за доказателствата, когато ги видиш сам. А когато видиш сам, май единствено тогава си склонен да повярваш, така ли е?

— Изглеждаш изключително доволна от себе си, Елиса Шелдън — изръмжа все така тихо той. Тя не се обърна към него, защото наблюдаваше какъв фурор предизвиква колието, докато гостите му се радват. През всичкото време усещаше присъствието му зад себе си и си представи дебнещ вълк. — Предполагам — продължи студено Тагърт, — че очакваш извинение. Или може би си въобразяваш, че ще съобщя на Ивлин, че не мога да я назнача на поста?

Елиса се извърна рязко назад.

— Я не ставай смешен! — нападна го тя с блеснали очи при тези думи. — Не можеш просто така да я отстраниш. Едно извинение ще

ми бъде напълно достатъчно, господин Тагърт. Ала гледай да е достатъчно добро!

— Сигурно очакваш да падна на колене — попита той с изпълнен с любопитство глас, докато я наблюдаваше с предизвикателно изкривени устни.

— Няма ли да е малко прекалено? — отвърна Елиса усетила искрите на възбуда, когато усети, че предизвикателството бе вече към края си.

— Но щеше да ти хареса — подигра се Тагърт.

— Тъй като не мога да те повикам на дуел на разсъмване, налага се да се задоволя с най-обикновено извинение.

— В стари времена да се защити честта на една жена е било задължение на мъжа — отбеляза с копринен глас той и очите му се плъзнаха през стаята към мястото, където Дийн се възхищаваше на колието с още някои от гостите. — Надявам се няма да насъскаш приятеля си Дийн срещу мен?

— Не бих и помислила да го намеся в подобна неприятност. Освен това аз и сама умея да се грижа за себе си, господин Тагърт — заяви студено тя.

— Я ми кажи — започна привидно разсеяно той, очите му все още предизвикателно блеснали. — Ти цял ден ли очакваш великата развръзка?

— Очаквам я още от момента, когато ми хрумна да те поканя, за да се увериш сам, че грешиш — увери го наперено Елиса.

— В такъв случай няма да прибързвам и да действам отрано — отвърна спокойно Уейд. — Ще изчакам партито да свърши и тогава ще ти кажа какво мисля за всичките ти усилия. Междувременно би ли ми сипала нещо за пиене? Не си падам по тортите. — Той постави в ръката ѝ салфетките, хвана китката ѝ в железните си пръсти и я потегли към бара, който тя бе подредила в единия край на хола.

Не можеше да направи нищо, освен да се остави да тръгне след него. Елиса въздъхна. Нямахше намерение да прави сцена на собственото си парти, ала скоро щеше да дойде моментът на разплатата.

Тази мисъл я крепи до края на вечерта, докато гостите се забавляваха до насита и най-сетне започнаха да се разотиват. Тръгваха си с нежелание, но вече бяха погледнали часовниците си и взеха да се

отправят към домовете си. Елиса ги изпращаше с вълнение, помрачено, когато разбра, че се получава много неловко — трябваше да се сбогува с Дийн Норуд, който бе един от последните.

— Не ми е много приятно да те оставя с този тип — прошепна той на вратата. Кимна дискретно с глава към огромния фотьойл, където се бе разположил Уейд, стиснал чаша уиски в ръка и загледан в необичайните картини на Елиса.

— Ще се оправя — прошепна в отговор тя. — Просто иска обсъдим служебен въпрос. Веднага след това ще си тръгне.

— Сигурна ли си?

— И още как — увери го, убедена в правотата си, Елиса.

— Да не би да е решил нещо по отношение на работата, дадена онази жена? — зачуди се Дийн, а челото му си остана намръщено.

— Не съм сигурна, ала по всяка вероятност е свързано с бъдещето ми в компанията. — Тя положи ръка на рамото му и вдигна устни за целувка.

— Лека нощ, любима — каза той и се отправи любезно към вратата. — Партито беше чудесно, както обикновено. Ще ти звънна след ден-два. — Отново погледна към Уейд. Другият мъж не му обръщаше абсолютно никакво внимание. Грубостта бе нещо естествено за Уейд Тагърт, реши Елиса.

— Добре, Дийн.

С весела усмивка тя затвори вратата след последните гости. Сетне си пое дълбоко дъх, обърна се и се подпря на вратата с ръце зад гърба, все още стиснали бравата, изпълнена с очакване на завършека на вечерта.

Уейд се размърда на стола, но така и не я погледна. Вместо това повдигна чашата с уиски към устата си, отпи дълга глътка и остави чашата на масата.

— И така, Елиса — каза след малко той, когато тя се отдръпна от вратата, готова да се държи студено и високомерно.

— Слушам те, Уейд — започна хладно Елиса и бавно се приближи към него, в очакване да чуе извинението. Синьо-зелените ѝ очи блестяха необичайно ярко, когато тя спря пред него.

Следващите му думи я оставиха без дъх с дързостта и остана загледана в леденостудените му сиви очи.

— Отлагаш цялата вечер, обаче дойде време да ми дадеш отговора си. Чакам, малка магьоснице. Стига вече игрички.

— Отговор ли? — успя да изрече най-сетне Елиса, напълно объркана. — Какъв отговор? Чакам да ми се извиниш, както е редно, дявол да го вземе! Защо, според теб бих поканила един непоносим, егоистичен и груб мъж като теб на партито си?

— Защото си въобразяваше, че можеш да ме заблуди и да реша, че си ми казала истината за връзката си с Мартин Рандолф. Браво, Елиса, много добре режисирано, за твоє сведение аз не съм пълен глупак. Разбирам, че това парти беше удобно прикритие за вас с Мартин, ала не очаквай и аз да се вържа на лъжите ви! — Той скочи фотьойла и стисна китките ѝ в едната си ръка. Студените пламъци в очите му се стрелнаха към нея, когато Уейд приближи удивеното ѝ лице към своето. — Приеми истината, Елиса, сладка моя магьоснице. Вече реши ли да намериш нов любовник, или трябва да продължа да убеждавам?

ГЛАВА ТРЕТА

— Ти — заяви убедено Елиса — си напълно откачен! Луд! Как е възможно един луд като теб да стане мениджър на „Компю Дизайн“, за Бога?

— С много упорит труд — отвърна Уейд и за пръв път, откакто се познаваха, тя бе готова да се закълне, че в сивите му очи блесна нещо като хумор. Изчезна почти веднага, но Елиса вече го бе забелязала. Не си каза, че греша. Елиса Шелдън познаваше хората прекалено добре, за да предположи, че се бе объркала за подобно нещо.

— Нараняваш китките ми — изрече тя през стиснати зъби. — Бъди така любезен да ме пуснеш. Няма да избягам. Ако не си забелязал, аз съм в собствения си апартамент! — Елиса отметна назад глава, за да покаже презрението и гнева си. Тъмните ѝ коси с червени кичури се люшнаха елегантно, също като козина на звяр.

— Не си свикнала да те нараняват, нали? — отбеляза той и погледна тънките китки, които продължаваше да държи.

— Разбира се, че не съм — съгласи се разпалено тя и помръдна пръсти, за да го подсети какво трябва да направи. Уейд изглежда изгуби интерес към причината за недоволството ѝ и продължи да я държи пред себе си с лекота, докато лъскавите му очи се преместиха на изопнатото ѝ лице.

— Приеми го като нов опит — посъветва я сухо той. — Или по-скоро като урок, подобен на този, който се опита ти да ми дадеш тази вечер!

— Май нищо не си научил! — сопна му се Елиса и започна да замисля как да му издере очите в мига, в който се изплъзнеше от ръцете му.

— Не бих казал — отвърна тихо Уейд. — Научих, например, каква невероятна чаровница можеш да бъдеш. Чудя се колко ли жени си нарушават спокойствието, за да направят тържество за съпругата на любовника си?

— Мартин Рандолф не ми е любовник! Колко пъти трябва да ти го повтарям?

— Повече няма да бъде, гарантирам ти го — усмихна се той с опасната си усмивка. — Както ти казах вчера докато съм до теб, няма да търпя да те делия с друг мъж. Въпреки че все още не съм решил да разгадая какво криеш зад омайната фасада, която е за пред света, все още си мисля, че на горкия Рандолф скоро щеше да му покажеш вратата. Той вече не ти вършеше работа, нали така? Не успя да ти осигури повишението.

— Как можеш да говориш такива отвратителни неща? — изсъска тя. — Мартин ми е приятел и ще си остане приятел!

— Удивително, нали? — кимна замислен Уейд. — Той сигурно ще продължи да ти бъде приятел. Не се съмнявам, че скоро ще му хрумне да прекъсне интимната ви връзка и да предложи да си останете приятели. Като го гледам как се държеше тази вечер със съпругата си, май не мисли да разтрогва брака си. Ти си умна жена, миличка.

— Никога не е мислил за подобно нещо! — Елиса затвори очи в отчаянието си, обзета от отвращение. — Какъв смисъл има да спорим? Ти си си наумил нещо и каквото и доказателство да ти представя, няма да го приемеш, нали?

— А кой беше следващият в списъка ти? — продължи да настоява Уейд и тя усети как пръстите му отново се затягат на изтръпналите ѝ китка. — Брокерчето, дето малко трудно успя да го разкараш ли? Норуд?

В този момент ѝ се случи нещо много странно. Елиса се остави на яростта и негодуванието да я завладеят за броени минути, точно колкото да изръмжи груб отговор на молбата му.

— Да — чу тя гласа си. — В интерес на истината, точно Дийн беше следващият в списъка. Той е красавец, нали? А и доста добре се справя. Може дори да се пробвам за нещо повече, не просто да го примамя в леглото си — може да ми се прииска да го омая така, че да пожелае да се ожени за мен.

— Не се съмнявам, че ако решиш да го направиш, ще успееш — изръмжа Уейд. — Само че тази вечер ти не си шефът и повече няма да те оставя да се носиш като някоя вълшебница, която само с махване на ръката кара мъжете да подскачат и да правят каквото ти пожелаеш. Ти знаеш как да налагаш властта си, Елиса Шелдън, ала за разлика от

останалите аз вече знам на какво разчиташ и ще се погрижа да я ограничиш малко.

— Искаш да кажеш, че ще ме накараш да я използвам така, както на теб ти е угодно ли? — попита разпалено тя и се зачуди как може да се заплете в подобен разговор, който нямаше да доведе до никъде.

— Сега вече разбра — кимна одобрително той, раздели китките ѝ и хвана всяка една в ръцете си. Много внимателно, сякаш за да не я изпусне, Уейд изви ръцете ѝ зад гърба и изви мекото ѝ тяло към себе си. — Не се притеснявай — каза тихо той. — Не бих и помислил да унищожа очарованието ти. Просто искам известно време да ме дариш с него. — Елиса извърна рязко глава, за да избегне настойчивите му устни, но се оказа невъзможно. Уейд я държеше прекалено здраво, прекалено близо до себе си и нямаше начин да избяга. Устните му жадно поеха нейните и се притиснаха силно, когато тя се опита да му се противопостави, а когато най-сетне се отпусна примирена, те станаха меки и много прелъстителни. Атаката му бе стремглава и неизбежна. Елиса се усети замаяна от безнадеждността, че не може да прекъсне този омагьосан кръг. Всеки опит да се освободи само превръщаше целувката в наказание. Щом се отпуснеше, той ставаше нежен и с желание проучваше устата ѝ. — Това се нарича предвиден ответ — каза ѝ Уейд нещо като опит за победоносен мъжки хумор. — Скоро ще разбереш, че е много по-приятно да престанеш да се съпротивляваш.

— Искам да си вървиш, Уейд — опита се да му нареди тя в отчаянието си. Трябваше да се отърве от този мъж, при това час по-скоро. Прегръдката му вещаеше опасност. Елиса, като жена, веднага я усети. Беше неизбежна и тя ѝ се отдаде. А това бе нещо напълно ново за Елиса Шелдън Предишните ѝ връзки винаги бяха удобни, тя се ръководеше доста умело от инстинктите си и си мислеше, че по този начин и двете страни са доволни. Не бе свикнала бъде завладявана така стремглаво и нямаше никакво намерение да свиква с подобно напористо отношение.

— Само че аз не съм готов да си тръгна — прошепна той. — Имаме много неща за обсъждане двамата с теб. Ела на канапето и ще ти покажа. — След тези думи Уейд отстъпи назад, прихванал съвсем леко ръката ѝ, и я поведе към мекото, удобно канапе.

Елиса знаеше, че по-добра възможност няма да изникне. Положението ѝ бе отчаяно и изискваше отчаяни мерки. Сърцето ѝ оглушително биеше, докато той я дърпаше покрай бара, одевете подреден, а сега истински хаос от чаши и бутилки. Ужасена от собствената си дързост, тя посегна и грабна най-близката бутилка.

Подобно нещо не се прави със свито сърце, каза с Елиса, за да си даде смелост, освен това трябва да стане бързо, за да има изненада. Само че Уейд се бе обърнал, подразнен, че тя се бави. Нямахше да се цели в главата му, каза си Елиса, докато се опитваше да се успокои. Само в рамото. Пуловерът му щеше да го защити и стъклото нямаше да го пореже, ала ударът щеше да го стресне поне за секунда-две и той щеше да я пусне...

Ръката ѝ, стиснала бутилката, описа дъга тъкмо когато студеният му поглед се сблъска с нейния над рамото му. В този момент тя осъзна какво се кани да направи и усети, че не разполага с достатъчно преднина. Уейд щеше да протегне свободната си ръка и да сграбчи бутилката, преди да бе достигнала целта.

Само че той не го направи. Обзета от внезапен ужас, Елиса разбра, че Уейд просто щеше да остане неподвижен и да я остави да разбие полупразната бутилка в рамото му. Леденият му поглед я предизвикваше да изпълни намеренията си, но тя знаеше, че няма да го направи. Не можеше да го направи!

Задържа ръката си, преди да го бе ударила. Елиса бързо разбра, че още от самото начало не бе убедена в начинанието, а това я вбеси още повече. Какво ѝ ставаше? Не бе ли останала никаква решителност?

Все още стиснала бутилката, тя отпусна ръка настрани и застана неподвижна. Той пусна китката ѝ и се обърна към нея. Усмиваше се предизвикателно, извил устни на една страна и присвил сивите си очи.

— Не бъди чак толкова отвратена от себе си, малка магьоснице — прошепна Уейд, докато оглеждаше дръзкия ѝ поглед и неизползваното оръжие, отпуснато отстрани. — Щях и сам да ти кажа, че насилието не е в стила ти. Твоята сила е магията, а не физическата атака.

— За разлика от теб — засече го Елиса, добила нова смелост, когато усети, че той вече не я държи.

Усмивката му стана по-широка и Уейд кимна в знак на съгласие.

— За разлика от мен. Ако тази бутилка се бе разбила в рамото ми, Елиса Шелдън, отплатата, която щеше да ми дължиш, нямаше да ти хареса. Много мъдро, че размисли, преди да доведеш плана си до край.

Тя го погледна пренебрежително.

— Защо? Какво щеше да направиш? Да ме набиеш ли?

— С огромно удоволствие — потвърди той. — Поне една седмица нямаше да можеш да седиш.

Елиса го гледаше замислена, докато оставяше бутилката бърбън на бара.

— Защо не се опита да ме спреш? Много по-лесно щеше да бъде, отколкото да се занимаваш със счупената бутилка!

Уейд сви рамене.

— Прецених риска. Не очаквах да го направиш, така и стана. Хубавото бе, че те оставих сама да осъзнаеш, че не си струва да рискуваш.

— Ти си непоносим — въздъхна учудена тя. — Не мога да разбера как си оцелял досега. Сигурно имаш много врагове, Уейд Тагърт.

— Възможно е, ала не смятам да те оставя да влезеш редиците им — отвърна нежно той. — А и ти нямаш врагове. Целта ти е да очароваш всички, които срещнеш, нали. Винаги ли си се справяла с такава лекота? Сигурно я имаш по рождение.

— Лошото е, че не мога да кажа същото за теб! Никога не бях срещала по-малко приятен човек! — сопна се Елиса и се изчерви от думите му, съдържащи намека, че по някакъв начин се възползва от многобройните си приятели.

— Не съм стигнал до поста, който заемам, като омайвам хората около мен — отвърна веднага Уейд. — Борил съм се за всичко, което съм искал. Това е просто различен начин да получиш онова, което искаш от живота вместо методите, които ти използваш, но, както виждаш съм успял.

Тя разбра, че той ѝ се подиграва, и ѝ се прииска да го смачка.

— Методите ти може и да се ефективни, ала предпочитам хората като мен, отколкото да ме мислят за вълк!

— Ти така ли ме възприемаш? — попита Уейд с огромен интерес.

— Да — потвърди със задоволство Елиса. — Вълк единак, който взема от живота каквото пожелае, без да се съобразява с никого. Хищник! Точно на такъв ми заприлича тази вечер, докато се опитваше да се смесиш с гостите, да накараш хората да се отпуснат, само че се отнасяш с тях като с овце, които искаш да успокоиш. А така не става, нали? Хората може и да се отпуснат малко, дори и да се опитат да поговорят с теб, но ще си останат нащрек. Инстинктите им подсказват, че вълкът се е притаил някъде.

— Дори големият лош вълк има нужда от обич в живота, Елиса — измърмори той с мъркащ глас и вдигна пръсти, за да докосне брадичката ѝ. — Само защото прозрях истинската същност на магията ти не значи, че съм имунизиран към нея. Вече месец, още от първия ден, когато те видях, ти давам възможност да ме примамиш в паяжината си и пробваш вълшебствата си върху мен, ала ти просто ме пренебрегваше. Нищо чудно, че най-сетне реших сам да се справя с нещата.

— Какви ги приказваш? — избухна удивена тя. — Та ние с теб почти не сме се виждали, откакто ти пристигна!

— Само защото ти се стараеше да ме отбягваш. Всеки път, когато създавах някоя възможност да се опознаем, ти се правеше, че не забелязваш.

— Ако говориш за следобеда, когато ме повика в кабинета си, за да обсъдим развитието на членовете на екипа ми... — започна разпалено Елиса, спомнила си късата делова среща.

— За това говоря — подсмихна се Уейд. — Ти пристигна готова с постиженията на всички, които ти докладваха и половин час възхвалява качествата им, а после си тръгна, без да ми дадеш възможност да вметна и дума.

— Нали сам бе казал, че искаш сбит и точен доклад, затова го направих такъв! — повиши глас тя.

— Имах намерение — уведоми я сухо той — да продължим разговора другаде, докато прием коктейли у нас, но ти изфуча от кабинета ми като вихрушка. Ами сутринта, когато те спрях в коридора и предложих да ми кажеш малко повече за екипа, докато обядваме заедно? Мислех, че имам някакъв напредък, обаче ти се появи с петима от колегите си.

Елиса се изчерви, щом си спомни случая.

— Те бяха радостни, че проявяваш такъв интерес — измрънка тя и сведе очи към възела на вратовръзката му.

— Я ми кажи — настоя Уейд и повдигна брадичката ѝ с палеца и показалеца си. — Онази сутрин погрешно ли разбра поканата ми? Нарочно ли реши, че съм поканил целия екип на обяд? Защо, Елиса? Виждаш ли те как се криеш зад ъгъла в коридора единствено за да избегнеш срещата с мен!

— Не е вярно — опита се да се защити тя, подразнена от прозорливостта му и че бе допуснала намеренията ѝ да проличат. Беше се дръпвала, за да избегне срещите с него и нарочно се бе направила, че не разбира истинската същност на поканата за обяд. В нито един от онези случаи не бе успяла да си обясни защо го прави, ала сега вече знаеше. Женските ѝ инстинкти се бяха задействали и я бяха предупредили, че в живота ѝ навлиза опасност, че с този мъж нямаше да успее да се справи, както с останалите.

— Истина е! — настоя той. — Но защо мен, Елиса? Защо не ставам за вълшебното ти обкръжение? Дори не ме покани на последното събиране у вас, въпреки че почти всички колеги дойдоха, а доколкото разбирам, предшественикът ми винаги е бил добре дошъл на твоите събирания?

— Не се прави на бедно сираче, оставено в бурята без подслон и топлина — изсъска тя, дръпна рязко брадичка и отстъпи по-далече от него.

— Още от самото начало си знаела, че дори да успееш да ме очароваш, никога няма да имаш същото влияние над мен, както над останалите, нали не греша? — притисна я Уейд, но без да я докосва. Сивите му очи не се откъсваха от гневното ѝ лице. — Никога няма да успееш да ме заслепиш чак дотолкова, та да не разбере, че не ми даваш почти нищо. Винаги ще знам, че ме държиш на ръка разстояние, магьоснице, и няма да търпя подобно нещо. Вълците не се примиряват с по-малко от това, което са си набелязали. А аз искам своя дял, скъпа — добави настойчиво той. — Искам твоята нежност и целия ти неподправен интерес, искам да си спомняш как обичам напитките си и всичко останало. Нали ме разбираш? Аз съм мъж, Елиса, и искам да бъда очарован като останалите.

— Не ми ги пробутвай такива — сопна се ядосана тя. — Вече съм чела „Червената шапчица“.

— Значи знаеш, че вълкът получава всичко накрая.

— Само че този път приказката ще бъде с различен край, Уейд Тагърт — зарече се Елиса и се опита да накара сърцето си да се успокои, когато се изправи пред тази нова и много опасна сила в живота си. Щеше да бъде истинска лудост да позволи създалата се ситуация да я повлече надолу. Дълбоко в себе си знаеше, че може би никога нямаше да излезе на повърхността.

— Няма — настоя той. — Няма. Ще получа каквото искам. Въпреки че ще се наложи сам да си взема това, което ти ще ми дадеш. Ала какво толкова? Свикнал съм да постигам нещата по този начин. Преди двамата с теб да сме приключили, Елиса Шелдън, ще имам всичко. Не просто парченцата, които така сладко подхвърляш на останалите, но част, до която никой досега не се приближавал...

— За какво говориш? — разфуча се тя, обзета от необичаен страх.

— Говоря за онова, което е скрито в картините ти — отвърна безжалостно Уейд.

Елиса преглътна с усилие.

— Моите картини ли? — повтори тихо. Никой досега не се бе сетил, че тя бе творецът на извънземните пейзажи. Никой не бе попитал дали тя не ги рисува. Всички решаваха, че това бе проява на ексцентричен вкус по отношение на изкуството, а и хората бързо забравяха този и въпрос, поведени в друга посока от умелите ѝ ръце. А ето че този мъж, когото почти не познаваше, който никога преди не бе стъпвал в апартамента ѝ, бе познал, че бяха създадени от нейната ръка.

— Какво, да не би да си помисли, че няма да се сетя, че си ги правила ти? — попита изненадан той, когато видя удивлението по лицето ѝ, преминало в предпазливост. — Разбрах, разбира се. — Уейд се намръщи и поклати глава на липсата ѝ на проникателност. Известно оживление проблесна по острите му черти и той се усмихна. — Ала другите не разбират, нали? И през ум няма да им мине. Също както не могат да разберат как е възможно да имаш подобни картини в апартамента си. Повечето хора направо ще паднат, ако разберат, че ти си ги рисува. Все пак те са съвсем нетипични за теб, скъпа — заключи подигравателно той.

— Това пък какво трябва да означава? Какво им е на картините?

— Просто разкриват твоя страна, която никой не би заподозрял, че съществува — прошепна дрезгаво Уейд. — Страна, която ще взема, както и теб самата.

Елиса отново отстъпи назад, но този път не бе достатъчно бърза и той я хвана, преди да бе отстъпила далеч от него.

— Не! — дръпна се тя и го перна през ръката, когато се опита да я привлече. Ръката му се премести, ала само за да я поеме на ръце и притисне. — Уейд! — възмути се Елиса, истински уплашена. — Пусни ме веднага! Не ти позволявам да се държиш с мен като... Като...

— Като че ли те притежавам ли? — усмихна се дръзко той, прекрачи към мекото канапе и я остави нежно. Преди още тя да успее да се надигне, Уейд се отпусна върху нея и я притисна под себе си. — Така ще бъде, малка магьоснице — продължи с тих глас той, а грубите му длани обхванаха разкривеното ѝ от гняв лице. — Ти не желаеш да ме допуснеш доброволно в твоя свят, затова аз сам ще си намеря място.

— Няма да стане! — изсъска през зъби Елиса. — Може да се изненадаш, но работата ми не е чак толкова важна за мен! Недостатъчно, че да ти стана любовница! — Тя усещаше тежкото му тяло върху себе си и се удиви на желанието, което долавяше у него.

— Не си чак такава страхливка, че да подвиеш опашка, защото си разбрала каква е цената, за да запазиш мястото си — предизвика я Уейд, докато палците му нежно следяха ъгълчетата на устата ѝ.

— Това не е страх, дявол да те вземе!

— Да не би да признаваш, че не притежаваш достатъчно чар, за да ме накараш да правя това, което желаеш? — продължи с предизвикателството той. — Хайде, Елиса, само защото всичко си постигала лесно и безпроблемно, преди да се появя аз, не е причината да бягаш при първата трудност.

— Да не си посмял да ми се подиграваш — въздъхна тя, усетила безпомощността си и чувственото привличане помежду им. — Държанието ти е недопустимо! Всеки мъж, който използва положението си, за да принуди своя подчинен да спи с него, е достоен за презрение!

— Както и жена, която използва тялото си, за да постигне това, което желае!

— Уейд, кълна се, че никога не съм правила подобно нещо! — опита се отчаяно да го убеди Елиса. — Поканих те тук тази вечер, за да се опитам да ти го докажа. След като отказваш да повярваш в единственото доказателство, което разполагам, не ми оставяш друг избор, освен да напусна работата си!

— Както прецениш! — отвърна грубо той. — Само че има доста благоприятни облаги, ако останеш в „Компю Дизайн“, а ако напуснеш, не означава, че ще се отървеш от мен. Аз знам какво искам и с всеки ден убеждението ще расте. — Уейд леко се отпусна. — Обаче ти искаш да си запазиш работата. Признай, че е така.

Тя долови обещанието в гласа му и си пое рязко дъх.

— Не можеш да ме преследваш, Уейд! Няма да го позволя! — писна Елиса.

— Нямам намерение да те преследвам, малка магьоснице — успокои я той и наведе глава, за да проследи извивката на гърлото ѝ под дантелената яка на блузата. — Смятам да те любя. При всяка възможност.

Тя си пое рязко дъх, ала този път причината беше различна. Колкото и да се опитваше, въпреки че знаеше колко е опасно, все не успяваше да си изгради защитни сили срещу покоряващото желание, което се излъчваше от него. По кожата ѝ пълзеше огън на всички места, докоснати от устните му, а Уейд се бе отпуснал върху нея така, че Елиса усещаше разпаленото му желание.

За миг бе обзета от надежда, когато той се надигна, но Уейд просто я намести под себе си и тя потъна отново в меките възглавници.

— Уейд! Моля те! — започна Елиса, докато едната му ръка се плъзна жадно по тялото ѝ.

Той заглуши вика ѝ с устни и я притисна с внимателно преценена настойчивост, когато завладя отново устните ѝ. Тя разбра, че бе загубила битката с него, когато Уейд използва зъбите си, за да подръпне чувствителната ѝ устни. Възкликна от страх пред болката, която дори не беше болка, а той използва момента, за да вкуси сладостта отвъд устните ѝ.

Щом устните ѝ се отвориха, ръката му покри малката гърда и Елиса бе обхваната от трепет, който зарази и двамата. Тя усети надигащото се желание и бе обзета от паника, защото не успяваше да го овладее.

Желание, и настойчивост, и страст, и обещание бликаха от пръстите му, когато премести длан от гърдата ѝ, за да се насочи към копчетата на блузата ѝ. Влажните му устни се откъсваха от нейните, за да потърсят ново място за покоряване. Откри го на чувствителната мека част на ухото, в мига, в който пръстите му се плъзнаха под блузата ѝ.

— Сладка магьосница — заговори с дрезгав глас Уейд, докато си играеше с уловеното в плен ухо. — Толкова добре разбираш какво искат другите. Нали няма да ме върнеш, когато съм на прага? Не и след като се нуждая от теб повече, отколкото другите.

— Искаш прекалено много — извика тихо Елиса, изпълнена с отчаяние, защото копчетата се разтваряха едно по едно. Сутиенът ѝ с предно закопчаване скоро се разтвори, а плътта ѝ потръпна, щом той докосна зърното, което бе дразнил досега.

— Как бих могъл да се задоволя с нещо по-малко от цялата теб? — попита накъсано Уейд. Тя потръпна и разбра, че той бе усетил реакцията ѝ. Върховете на пръстите му се стегнаха около зърното и го подръпнаха, сякаш се опитваха да привлекат малко животинче от бърлогата му.

Елиса затвори очи при силата на ответа си, предизвикан от властта, която Уейд имаше върху нея. Против волята ѝ ръцете ѝ пуснаха силните му рамене и се плъзнаха в гъстата му черна коса. Отначало предпазливо, след това все по-настойчиво, тя вмъкваше пръсти над посивелите му слепоочия и назад. Чу го да стене, обзет от необуздан глад, когато пръстите ѝ се спряха на тила му, за да масажират мускулите там.

Той наистина я желаше, каза си Елиса, обзета от почуда. Желаше я със сила, която никога преди не бе усещала у друг мъж. Бе почти невъзможно да си представи Дийн Норуд, например, да предизвиква у нея същата реакция. Дийн Норуд бе възпитан и любезен човек, който щеше да се държи като джентълмен дори когато я любеше. Нуждите и мъжкото желание на Уейд Тагърт нямаха нищо общо с поведението на един джентълмен. А той не се смущаваше да ѝ покаже колко силно бе това желание, каза си тя замаяна, неспособна да мисли.

— Рандолф и онова брокерче трябва да са доволни от това, което си благоволила да им дадеш, а накрая, когато ти омръзнат, трябва да са

ти благодарни, ако останат твои приятели — измърмори настървено Уейд, а устните му се плъзнаха от гърлото към гърдата. — Само че когато нашата връзка приключи, между нас няма да има и следа от приятелство, магьоснице! Не мога да те погледна, без да пожелаая да те притежавам, и каквото и да се случи, това няма да се промени!

— Уейд! Нямах представа какво говориш! — Тя замълча, когато устните му заеха мястото на дланта върху зърното.

— Напротив — въздъхна до гърдата ѝ той, докато докосваше нежно топлатата кожа на стомаха ѝ. — Искам да опозная тази част от теб, която живее в порутения замък на картините. Онази страна, която я защитават драконите, закачени из целия ти апартамент. Ти наблюдаваш света от скритото си светилище и откриваш, че останалите сме като забавни домашни любимци, нали? Не и аз, Елиса — уточни той и вдигни глава, за да погледне напрегнатото ѝ стреснато лице. — Аз не съм невинно животинче, което да контролираш и манипулираш нежно и мило, защото това те забавлява, или защото така ти е удобно. Аз съм вълк, както сама отбеляза преди малко, и ще седна до теб в замъка ти, няма да прося пред вратата! Ти ще ме глезиш и опитомяваш, Елиса, ала не повече, отколкото аз теб. Накрая ще бъдеш също толкова свързана с мен, колкото и аз с теб.

— Това е нелепо — успя да се възпротиви тя, защо усети как по вените ѝ потича разтопен мед и започна да се плаши. — Ние сме две напълно обикновени човешки същества, Уейд! Не сме магьосници от друг свят, които могат да правят вълшебства, за да проверят кой от тях е по-силен! — Синьо-зелените ѝ очи бяха станали по-дълбоки сякаш човек се вглеждаше в дълбините на далечно море.

— Да ти кажа ли каква е голямата ти тайна? — попит замислен той. — Това ще ти докаже ли, че силата ми е не по-малка от твоята?

— Какви са тези глупости? — изсъска неуверена в себе си Елиса и се вгледа в сивите му очи, за да открие някаква следа от скрит смисъл.

— Най-грижливо пазената ти тайна, малка вълшебнице, източникът на магията ти е, че колкото приятели и обожатели да пърхат около теб, ти още утре можеш да им хлопнеш вратата и да се обърнеш към картините или да започнеш да четеш фентъзи и те няма да ти липсват. Ти си напълно самостоятелна и доволна от живота в

замъка си, нали? А това никой не го знае. Освен мен, естествено — добави спокойно и уверено Уейд.

Тя не знаеше какво да каже. Забележката, която най-сетне се задържа в обърканите ѝ мисли, бе казаното за фентъзито.

— Какво знаеш ти за колекцията ми от фентъзи? — развилня се Елиса, обзета от нова вълна на ярост. Сети се за книгите си в библиотеката и се намръщи.

Той върна ръце, за да обрамчи лицето ѝ, и се усмихна доволно.

— Докато траеше партито, надникнах в спалнята ти. Искан да видя още, след като видях картините.

— Влязъл си в спалнята ми? — Кой знае защо, тя се почувства така, сякаш Уейд бе нахлул в дома ѝ и се бе натрапил. — Как можа да го направиш? Не си ли чувал за частна собственост? Що за човек си ти?

— Нали сама каза, че съм хищник. Ние, вълците, обичаме сами да определяме територията си. — Той се усмихна самодоволно, забелязал шока и гнева ѝ.

— Радвам се, че си толкова доволен от себе си — изрече подигравателно Елиса.

— Успокой се, Елиса — нареди Уейд, а усмивката му се стопи, щом усети силата на гнева ѝ. — Вече знам, че криеш тайни. За мен бе съвсем естествено да ги потърся.

— А какви са вашите тайни, господин Тагърт? — попита озлобено тя със свирепо присвити очи, макар за всеки страничен наблюдател да бе ясно, че не представляваше никаква заплаха за Уейд. Той бе единствената заплаха.

— Тайни ли? — попита тихо Уейд. — Нямам никакви тайни. Не и от теб. Само желание да бъда омагьосан. Искан ти да ме желаеш, не просто да съм ти удобен за известно време. Толкова ли много искам?

Елиса не можа да повярва на тъгата в гласа му. Това бе най-опасната му тактика, каза си мрачно. Не биваше да си позволява да бъде прелъстена от дълбочината на желанието му. Кой да предположи, че тъкмо тя щеше да бъде застрашена от един мъж? Просто не бе за вярване! Замята глава в знак на отрицание върху възглавницата, докато продължи да се вира в сивите му очи. Той изглежда бе доловил хаотичните ѝ мисли, защото усмивката му изведнъж омекна и лицето му се промени. А Уейд си остана все така опасен.

— Елиса, Елиса — прошепна той. — Опитах се да се вмъкна отвъд магията по обичайния начин, опитах се да те привлека с обещания да ти помогна да се издигнеш, единственото, което е може би важно за теб, опитах се да наложа своите условия. Сега вече те моля любезно. Искам да опозная магията ти, малка моя. Бъди моя и поне веднъж си позволи да разбереш какво е да се оставиш на чужда магия. Обещавам ти, че няма да съжаляваш, мила. Ще се грижа много за теб...

— Както се погрижи за повишението ми ли? — не се сдържа тя и се опита да отблъсне завладялата я слабост, но знаеше, че губи.

— Трябваше да направя нещо и да ти покажа, че не можеш да използваш Рандолф, за да получиш каквото искаш — обясни Уейд, сякаш пред него бе малко дете, на което бе отказал да даде бонбон. — Аз съм този, който може да направи живота ти труден или приятен, Елиса. А и мога да се окажа по-труден от мъже като Рандолф или Норуд. Помисли само за предизвикателството! — прикани я той.

— Значи все още си мислиш, че съм се опитала да си осигуря повишението, като спя с този или онзи, така ли? — прошепна нещастно тя, без да разбира как бе възможно Уейд да мисли подобни неща за нея. Никой никога не бе мислил лошо за Елиса Шелдън. Всеки, който я познаваше, знаеше, че тя дори не би помислила да използва секса, за да получи по-добра работа.

— Сега вече няма значение — опита се да я успокои той и погали скулите ѝ с пръст. — Този урок приключи и повече няма да ти позволя да се отклоняваш от правия път. — Студенината в очите му потъмня за миг. — Освен с мен!

— Искаш ме независимо че намираш поведението ми за подло, унижително и ме смяташ за използвачка, така ли? — прошепна Елиса, неспособна да повярва. Никой никога не си бе мислил толкова лоши неща за нея, а ако някой бе убеден в обратното, то той нямаше да я преследва, след като научеше неприятната истина. Що за човек бе Уейд Тагърт?

— Мисля, че все още има спасение за теб — уведоми я направо той. — Чарът ти винаги е действал безотказно, така че ти си свикнала да го използваш, за да си проправиш път в живота. Но аз не вярвам да си лош човек. На теб ти трябва твърда ръка и мъж, който да те води и напътства, когато плетеш магията си, дори той самият да е застрашен.

А и трябва да разбереш какво е да желаеш един мъж толкова много, че да не можеш да се връцнеш просто така и да хлопнеш вратата под носа му!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Елиса затвори очи, след като чу непонятните думи на мъжа, който не я пускаше от канапето, но накрая отвори очи.

— И ти си въобразяваш, че си мъжът, който ще ме контролира ли? — попита студено тя.

— Желая те, Елиса — заяви категорично Уейд. — А това означава, че трябва да те контролирам, да те накарам да ме желаеш, иначе ще бъда много лошо изгорен, нали така?

— Може би ти трябва да се опариш малко — заяви горчиво тя.

Забеляза как усмивката му докосва ъгълчетата на очите и крайчетата на устните.

— Мисля, че и сам мога да се погрижа за себе си — подчерта многозначително той. Елиса усети колко бе сигурен в себе си. Уейд бе убеден, че ще победи...

— А аз какво общо имам с това? — попита тя измамно спокойно, въпреки че усети как гневът ѝ се смесва с едно ново чувство, което изпита за пръв път тази вечер. Двамата заедно създаваха невероятна комбинация, за която Елиса не можеше да спре да мисли.

— Кариерата ти отново ще започне да процъфтява — отвърна веднага той, без да се притеснява да изброи предимствата, които връзката с него щеше да ѝ осигури. — А и предизвикателството да откриеш мъж, който не можеш контролираш напълно. Това е примамка също толкова привлекателна, колкото и напредъка в кариерата ти. — Уейд се усмихна тъжно. — Изкушението да откриеш каква е страстта с мъж, който не се смята единствено за твой добър приятел и... — Той се поколеба, а след това продължи грубо. — Може да има някое и друго колие. Нещо, което да компенсират онази красота, от която се наложи да се откажеш заради Джун.

Това вече бе прекалено. Тя знаеше, че не може да устои на желанието да стъпче надутия нетърпим Уейд Тагърт в прахта. Никога преди не бе изпитвала толкова наситени чувства към друг човек, ала и никога друг не се бе отнасял към нея по този начин! Ако на този свят

съществуваше справедливост, Елиса щеше да му я стовари върху главата!

За да постигне тази си цел се налагаше да играе противната му игра изключително внимателно, каза си тя, учудена на студената логика, с която разсъждаваше. Трябваше да го води внимателно, умно, за да достигне крайната победа. И чак тогава щеше да захвърли всичко в лице то му!

Наказанието на Уейд Тагърт щеше да бъде новото приключение, каза си Елиса, докато пулсът ѝ се ускоряваше от гняв и въодушевление. Това щеше да я извади от обичайната приятна рутина на живота ѝ. Този мъж можеше да бъде също толкова опасен, колкото и причудливите зверове от картините ѝ, а тя сама щеше да си е виновна, ако си изгубеше ума по него.

Извинението, което очакваше цяла вечер, бе цел, която не можеше да пренебрегне. Всъщност, каза си Елиса, едно извинение съвсем нямаше да задоволи новото ѝ желание за отмъщение. Ни най-малко!

— Възход на кариерата ми... — повтори замислено тя, докато прехвърляше идеята наум. — Даваш ми дума, че ще ми осигуриш поста от повишението или равностоен на него, защото вече е късно да вземеш поста от Ивлин? — Елиса близна леко разтворените си устни, очите ѝ бяха широко отворени и любопитни. Тя никога не бе играла ролята на фатална жена, ала всяка жена имаше инстинкти, на които можеше да разчита в моменти на криза.

— Дръж се прилично и ми дай това, което искам, а аз ще се погрижа за всичко — обеща той. Елиса вече виждаше как Уейд прави планове за бъдещето. Толкова бе сигурен, че бе намерил ключа към нея, както и че бе поел контрола над „Компю Дизайн“.

— Аз... Не съм съвсем сигурна, че мога да ти се доверя — дръпна се тя и позволи на женската предпазливост да трепне в питащия ѝ поглед.

— Имаш думата ми — заяви арогантно той, сякаш това повече от достатъчно.

— Но аз почти не те познавам — изтъкна мило Елиса. — Може би думата ти не струва нищо...

— Можеш да ми имаш доверие, Елиса — внезапно се намръщи Уейд. Тя осъзна, че той не бе свикнал някой да се съмнява в думата му

и това я окуражи.

— Може и да е така — зачуди се Елиса. — А може и да не е. Искаш от мен прекалено много рискове, нали? Една жена иска да вярва в намеренията на мъжа, преди да се съгласи на подобно положение. Ти вече ми каза да не разчитам, че ще те омагьосам, за да изпълниш своята част от уговорката...

Тя замълча нарочно и Уейд се намръщи още повече. Не бе очаквал подобен намек, каза си доволна Елиса.

— А ти какво предлагаш? — попита натъртено той. — Първо да ти осигуря повишението ли? Преди да съм получил това, което ми се полага? Не съм чак такъв глупак, малка магьоснице!

— Не съм и помислила подобно нещо — усмихна се подкупващо тя. — Просто исках да предложа да си дадем малко време, за да се опознаем, преди да се впуснем във връзката си. Независимо от това, което мислиш за мен, аз не прескачам от легло в легло!

— Вчера ти отпуснах един ден, за да помислиш; пристигнах тази вечер, за да получа отговор и открих, че си оползотворила времето, като градиш планове как да ми докажеш обратното. Не се беше съмнявала, че всичко ще мине успешно, нали? Сега пък искаш още време. Сигурно ще се върна след няколко дни, за да се натъкна на нови препятствия. Нямам желание да губя още нощи, Елиса — предупреди я Уейд. Ръката му отново се намести върху гърдата ѝ.

Тя потръпна неволно при този допир и се помъчи да се овладее.

— Не казвам, че ще прекарам времето в усамотение и размисъл, Уейд. Предлагам ти да прекараме известно време заедно, за да се опознаем. Толкова ли много искам?

Знаеше, че бе докоснала чувствителна струна, когато изказа съмненията си в дадената от него дума, и продължи да действа с интуитивна точност. Елиса бързо и лесно откриваше слабите места на другите, ала винаги се отнасяше към тях с търпение и внимание. Никога не ги използваше за своя облага. Тази вечер бе един от редките моменти в живота ѝ, когато нарочно оказваше натиск върху слабото място на друг човек. Последния път, когато го направи, беше с малко момче, което тормозеше едно куче. В гнева си така се бе нахвърлила върху момчето, че само след броени минути малкият бе облян в сълзи. По-късно съжали и ѝ се прииска да бе използвала по-благородно

тактика, за да му покаже каква грешка бе допуснал, затова положи усилия това да не се повтаря.

Тази вечер обаче тя мислеше единствено за себе си и се зарече, че ще използва всичките си предимства, за да го постави на мястото му.

— Ще прекарваш времето си само с мен. С никой друг — повтори той условията на пазарлъка. Дланта му отново потри нежното зърно и Елиса разбра, че Уейд не усещаше колко бе груба ръката му.

— Да, Уейд — побърза да кимне с готовност тя. — Ще започнем, както се започва всяка връзка, ще се опознаваме, ще открием различни неща за себе си. Просто ще се срещаме.

— Нали не очакваш да стоя настрана от теб, докато трае тази игра — подигра ѝ се той. Елиса обаче забеляза задоволството в очите му. Уейд бе убеден, че ще успее да се справи с всичко.

— Предполагам, че ще се опиташ да ме прелъстиш, но не очаквай да падна толкова лесно в леглото ти. — Не успя да сдържи резкия си глас, ала той изглежда нямаше нищо против.

— Няма да позволиш да се случи, докато не се увериш, че ще изпълня моята част от сделката, нали? — сряза я Уейд — Накрая ще бъдеш моя, защото ще ми вярваш сляпо, магьоснице, защото аз нямам намерение да ти позволя да ме убедиш да ти давам каквото пожелаеш, докато сам не получа онова, което искам!

— Ще видим, нали? — предизвика го тя и спусна тъмните си мигли, за да не види той изражението в очите ѝ.

— Значи ще играеш игра! — Уейд я погледна в опит да я прецени, а след това бавно и решително сведе глава и целуна дребното голо рамо. — Много добре, магьоснице — прошепна до кожата ѝ той и си позволи да я вкуси. Елиса усети езика му до своя и едва се овладя, за да не се отдръпне. — Ще играя твоята игра — каза ѝ уверено Уейд. — Ще откриеш, че съм противник, който си струва магията.

— Тогава — заяви дръзко тя, — ако сме уточнили условията, време е да си тръгваш.

— Вече ме изхвърляш, така ли? — пошегува се той, но така и не направи опит да я остави. Черните му вежди се извиха застрашително. — Още не съм започнал да разгадавам тайните ти. — Очите му не се откъсваха от нейните, когато Уейд прокара ръка по ребрата и стигна до талията ѝ.

— Искам да си тръгваш — настоя Елиса с необичайно глух глас.
— Получи това, за което бе дошъл тази вечер...

— Не бих казал — прекъсна я той и пръстите му се пъкнаха под колана на полата.

— Нека се изразя по друг начин — сопна се тя. — Повече от това няма да получиш тази вечер!

— Виждам, че макар и да загуби тази вечер, духът ти съвсем не е пречупен. — Неочаквано Уейд се засмя с дълбок, искрен смях.

Сивите му очи блестяха весело.

— Това ли искаш? Да ме пречупиш?

— В никакъв случай — отвърна веднага той. — Съвсем не. Просто искам да те контролирам. Да те насочвам и напътствам!

— А пък аз научих един урок — да не броя билетата, преди да се излюпят — отвърна мило Елиса. — Може и ти да научиш нещо.

Уейд се ухили.

— Знам, че няма да устоиш на едно предизвикателство с подходящи размери.

— Крайно време е да се сетиш за твоите размери — сопна му се тя. — Смачка ме.

— Лошо. — Той въздъхна на шега и се премести, за да седне до нея на канапето. — Намирам те за изключително мека и приятна. — Уейд я наблюдаваше, докато Елиса се изправи, за да седне и закопчае блузата си с разтреперани пръсти. Не бе сигурна дали бе от гняв, или просто реакция на това, което я бе накарало да се разтрепери, но задачата ѝ бе почти непосилна.

— Дай на мен — каза нежно той. — Аз ще го направя.

— Не! — дръпна се остро тя и отблъсна ръцете му. — Искам да си вървиш, Уейд. За тази вечер „малката ни игра“ ми стига! — Елиса престана да се занимава с блузата я стисна двата ѝ края, а след това вдигна непокорните си очи, за да срещне неговите.

— Добре — съгласи се за нейна изненада той и ръката, с която възнамеряваше да ѝ помогне с блузата, посегна към косата ѝ и я разроши с нежност, която изуми Елиса. — Мисля, че за тази вечер ти стига. Едва ли е нещо обичайно за теб да се сблъскаш с подобно усложнение. Би трябвало да проявя някакво разбиране, особено след като спечелих толкова много тази вечер, Елиса. Ще те оставя да се

оттеглиш в кулата си, ала само за малко. Утре ще се върна, за да разтърся отново спокойствието ти.

— За какво говориш? — измърмори тя, доволна, че Уейд щеше да си отиде без повече разправии, но подозрителна заради готовността му да я послуша.

— Утре е неделя и смятам да прекарам деня с теб. Точно както предложи ти, докато настояваше за повече време — каза той и се направи на изненадан, че не го бе очаквала да се появи отново на сутринта.

Елиса присви леко очи. Е, все някога играта трябваше да започне. Колко ли време, чудеше се тя, щеше да ѝ отнеме да свали този мъж на колене? И какво наказание му се полагаше? Едно извинение нямаше да свърши работа, вече не. Уейд имаше възможност да се извини и да приключи с този въпрос!

— А какво искаш да правим утре? — попита надменно Елиса, докато се опитваше да се направи на незаинтересована.

Той се усмихна.

— Смятам да те заведа на пикник.

— На пикник ли? Невъзможно! Какъв пикник в Сиатъл през зимата? Сигурно ще вали.

— В моя апартамент няма да вали — отвърна Уейд и се надигна бързо и гъвкаво на крака.

Тя се намръщи и се престори, че не забелязва ръката, която той ѝ подаваше, за да ѝ помогне да стане.

— Няма да ходя в апартамента ти.

— Напротив — подчерта Уейд. — Вече се съгласи на играта, магьоснице. Не можеш да се измъкнеш. Ако искаш да играя по твоите правила, налага се и ти самата да ги спазваш. А това означава да прекарваш време с мен. И то доста време! Би трябвало да се опознаем, нали не си забравила? — довърши подигравателно той.

— Помня — отвърна Елиса, ядосана от намека му, че се кани да играе нечестно. — Кога ще минеш да ме вземеш — попита бързо тя.

— Малко преди дванайсет. Лека нощ, Елиса, сладката ми магьосница — добави Уейд, а гласът му стана по-дрезгав, когато вдигна брадичката ѝ и положи на устните ѝ целувка. — Върви в самотното си легло и сънувай нощта, когато в спалнята ти ще влезе вълк.

Преди тя да успее да отвърне нещо подходящо, той бе тръгнал, гордо усмихнат, докато крачеше към вратата и коридора.

Елиса остана дълго сред неразборията след партито, загледана във вратата, която се бе затворила тихо. В какво се бе забъркала, в желанието си да накаже Уейд?

Докато изхвърляше мръсни салфетки и мислеше пикника, който бе принудена да приеме, една дребна, ала притеснителна мисъл започна да я тормози.

Когато всичко бе казано, той си бе тръгнал с много повече желание, отколкото тя предполагаше. Не бе повярвал, че обвиненията му са безпочвени. За него нищо не се бе променило. Беше се съгласил бързо на настояването ѝ да се опознаят. Елиса спря работата си и се намръщи подозрително.

Ами ако, каза си мрачно тя, Уейд не бе очаквал тя да започне връзка с него въпреки стръвта, която бе заложил, а именно да подпомогне напредъка на кариерата ѝ? Ами ако целта му тази вечер бе просто да си осигури място в живота ѝ и да направи така, че за нея да е невъзможно да го пренебрегва, както правеше през последния един месец? Той искаше прекалено много и се надяваше да постигне компромиса, на който Елиса се съгласи.

Тя тръсна куп чинии на плота и се намръщи, когато чу пукване някъде отдолу. Не бе възможно да се бе проявила като пълна глупачка, която се бе оставила да бъде манипулирана!

Не, каза си след малко. Собствените ѝ мотиви бяха ясни. Беше се съгласила на тази безумна игра с една-единствена цел — да накара Уейд да съжалява за всяка казана дума. Той щеше да пълзи в краката ѝ, преди още да бе приключила с него! Искаше връзка с нея, нали? Искаше да контролира всичко! Е, когато приключеше с него, Уейд щеше да я моли да се омъжи за него!

Точно това, каза си Елиса, обзета от вдъхновение, щеше да бъде подходящото наказание за престъплението на Уейд Тагърт. Щеше да се моли да се омъжи за жена, която бе убеден, че ще успее да накара да има връзка с него. Да се моли на някоя жена да се омъжи за него бе също толкова безскрупулно, колкото и обвиненията му, че бе спала с мъж, за да се издигне в службата. Колко ли гордост щеше да му се наложи да преглътне, преди това да се случи, чудеше се тя, а

въодушевляването ѝ непрекъснато нарастваше. Това щеше да се получи страхотно, съмнение нямаше.

А когато този вълшебен момент настъпеше, Уейд Тагърт щеше да я моли на колене да се омъжи за него, а Елиса хладно и подигравателно щеше да му се изсмее и да хвърли предложението му, както и да захвърли проклетата работа, която според него бе всичко за нея. Щеше да смачка надутото му самочувствие, дори това да бе последното, което направеше!

Малко стресната от неестествено разпалените си чувства, тя си легна.

Неделята, както Елиса предполагаше, се оказа студен и дъждовен ден. Но това бе типично за Сиатъл през зимата и тя се зае с обичайните си домакински задължения, без повече да мисли за времето. Не можеше да крие, че ѝ бе много трудно да мисли за каквото и да било друго, освен за Уейд Тагърт.

Какво ли щеше да се случи, питаше се отново и отново, докато лежеше с неделния вестник на канапето и пиеше кафе, ако бе приела Уейд в живота си още от самото начало? Ами ако се бе хванала на някоя от по-обикновените примамки, за които той твърдеше, че бе опитал? Дали пак щяха да са на този кръстопът? Въпросът бе чисто теоретичен, каза си кисело Елиса и отгърна първо на комиксите. Колкото и да се опитваше, просто не можеше да си представи как кани тъкмо него и го приема в кръга на приятелите си. Уейд просто не се вписваше. А и как можеше един вълк да се впише в живота ѝ?

Освен това, каза си тя, напълно убедена, че бе права, имаше нещо притеснително в настойчивата страст на Уейд Тагърт към нея. Никога не бе срещала мъж като него и се радваше, че бе било така. Ала когато наближи дванайсет, пулсът ѝ се ускори.

Ето че отново поглеждаше към часовника в очакване на Уейд, усети Елиса и огледа елегантните маркови джинси и копринената сапфирено синя риза. Джинсите бяха прилепнали и подчертаваха женствените извивки на бедрата и хубавите ѝ крака. Ризата бе небрежна, разкопчана на яката, за да се вижда тънката златна верижка на врата. Този тоалет подхождаше на настроението ѝ, каза си тя, беше дръзка и небрежна. За момент си се представи на някой пиратски

кораб, стиснала къса сабя в ръка, наметнала шал, за да прикрие огнения блясък на косата ѝ. Да, наистина, дрехите бяха особено подходящи за настроението ѝ.

Нервното напрежение затуптя в нея миг по-късно, когато на вратата се звънна и Елиса се стегна, за да отиде и да отвори.

Уейд бе застанал в коридора като снощи, а в очите му блестеше същият вълчи пламък. И той като нея бе обул джинси, но не бяха маркови. Неговите бяха износени, избелели, подходящи за вкъщи или за полето, определено доста носени. Беше с карирана бархетна риза, която много отиваше на джинсите, а отгоре с поизтрито велурено яке с кожена яка. Усмихна ѝ се широко, след като я огледа внимателно.

— Това да не би да е последната мода за Червени шапчици? — попита той с одобрително блеснали очи. Тя бе готова да се закълне, че не го бе виждала в толкова добро настроение и се зачуди дали не бе така, защото бе спечелил.

— А пък аз си мислех, че един професионален вълк знае кои са последните модни тенденции, след като се е упътил към къщата на бабата.

— Много неща искам да знам, като те гледам такава апетитна — намекна без притеснение Уейд, пристъпи към нея и я приближи до себе си, положил ръка на апетитното ѝ дупе.

— Уейд! — възкликна Елиса, шокирана от дръзкото му поведение. — Дръж се прилично! — Намръщи се страшно, ала той изглежда не забеляза. Тя побърза да отстъпи назад.

— Ние, вълците, си имаме свое разбиране за прилично държание — обясни тихо Уейд, докато я наблюдаваше как посяга към коженото си яке в дрешника.

— Сигурно е направено някое възхитително социологическо проучване по въпроса — заяде се Елиса и си каза, че не бе проблем, дете влезе в тон с настроението му. Нали искаше да го извади от релсите?

— Ще ти разкажа, докато обядваме — обеща той и отстъпи, за да излезе първо тя.

— Сигурно ще трябва да си вода бележки на покривката, да не би по-късно да започнеш да ме препитваш по въпроса — обади се сухо Елиса, докато чакаха асансьора.

— Не е задължително. Ще ми бъде приятно да преговарям с теб проблемните въпроси, докато научиш всичко както трябва.

Във фойето на сградата тя го остави да ѝ държи якето, за да се облече и закопчае.

— Къде ти е колата? — попита Елиса и погледна мократа улица.

— Отсреща. Ще притичаме! — засмя се Уейд.

— Спрял си неправилно! — скара му се тя, докато отваряше входната врата.

— Разчитах, че ще бъдеш готова навреме — призна той и вдигна яката на якето си, докато крачеха бързо в мъглата. — И че е неделя.

— Обичаш да рискуваш — отбеляза Елиса и се настани на седалката в лъскавия сребърен ягуар, който сигурно караше минувачите да вдигат учудено вежди към късметлиите като нея, седнали вътре.

Уейд се настани до нея и колата изведнъж отесня, усмихна ѝ се и едва тогава запали.

— Ти си рискът в живота ми, магьоснице. Всички други рискове са едно нищо.

Обзе я несигурност, щом усети чувственото предупреждение в гласа му, и тя изпъна гръб.

— Нали не се опитваш да ми кажеш, че през нощта си премислил и си решил, че цялата тази игра е прекалено много за теб? Ако се страхуваш, кажи и веднага преставаме.

— Няма да се откажа от страх — изръмжа той и включи на скорост. — Изобщо нямам намерение да губя. Просто споменах, че има риск.

— Убеден си обаче, че накрая ще получиш това, което искаш, нали? — измърмори Елиса с подигравателно любопитство и погледна профила му, докато пътуваха.

— Ще ядеш като коте от ръката ми след само една седмица — отвърна Уейд с копринен глас.

— Ами ако не се получи? — продължи да го разпитва тя.

— Значи ще стане след две седмици! — отвърна той с широка усмивка.

— Колкото по-нависоко хвърчиш... — започна предупредително Елиса.

— От толкова по-високо ще паднеш — довърши вместо нея Уейд и изви плътната си вежда.

— Именно. А самочувствието ти е литнало доста нависоко.

— Поне днес започвам доста добре, не можеш да не признаеш. Ето че днес ще ядеш от моята храна, в моето леговище. Стъпката към ръката ми е малка — измърка доволно той.

— Не бъди толкова сигурен — посъветва го студено тя, убедена, че тъкмо Уейд щеше да яде от нейната ръка.

— Как да не бъда? Виж колко далече стигна връзката ни от петък досега!

Елиса изпъшка почти добронамерено.

— Невъзможен си. Знаеш го, нали? — Нямаше да е лесно да поддържа този шеговит дух.

— Не съм невъзможен, мила, просто различен от всичко, с което си свикнала да намираш у един мъж. Това е голямото ми предимство в тази игра, ще видиш. Нямам нищо против да го призная.

Тя го погледна учудена.

— За теб е игра, но не я възприемаш по този начин, нали? — Елиса се опита да използва интуицията си.

— А как я възприемам? — полюбопитства тихо той, намали заради светофар и използва момента, за да скъси разстоянието между тях.

— По-скоро като обявена война, струва ми се — отвърна сухо тя.

— Битката си е битка. Само резултатът и безскрупулността определят границата между играта и войната — заяви Уейд напрегнато.

Елиса го загледа в ужасната тишина.

— А ти, както разбирам, си добре запознат с военните игри, така ли?

— Вече ти казах, че съм свикнал да се боря за това, което искам. — Сви рамене, когато светофарът светна зелено, и отново подкара огромната кола с опитна ръка.

Елиса преглътна, за да облекчи пресъхналото си гърло. И тя бе свикнала да получава каквото искаше, ала не с борба. Обикновено нещата просто се получаваха...

Апартаментът му се оказа доста приятна къща с изглед към езерото Вашингтон. Елиса забеляза модерното влияние на Западното

крайбрежие в наклонените линии на покрива и ширналата се отпред трева.

— Имал си късмет с тази къща — отбеляза тя и го последва по пътеката към вратата, а след това се извърна през рамо към огромното сиво езеро.

— Оставих всичко в ръцете на брокера. Нямам време да обикалям, за да си търся жилище. Когато той предложи тази къща, аз се съгласих, без дори да я бях виждал. — Уейд отвори вратата и Елиса влезе сред строгата обстановка вътре.

Първото, което привлече погледа ѝ, беше картина на стената в дъното. Тя спря и я загледа с удивление, примесено с неловкост. Това бе морски пейзаж и в известен смисъл бе толкова извънземен, колкото и картините, които сама бе нарисувала, въпреки че светът запечатан тук, бе определено от истинския свят. Морето бе готово да погълне всеки със самотата и величието си. В него имаше мрачната жестокост на нещо много по-опасно и бъдещо страхопочитание от фантазията, която Елиса бе въплътила в творбите си. А въздействието им бе само далечен отзвук на това тук. Тя отблъсна решително нахлулите чувства, пхна ръце в джобовете си и пристъпи по-близо до необикновено въздействащата картина. Тъкмо се канеше да каже нещо неблагоприятно, когато забеляза, че на съседната стена имаше подобна картина. Този път бе пустиня, но и на нея се забелязваше същата дива изолираност, навяваща мрачно настроение, както и на първата.

И неочаквано Елиса разбра как той се бе сетил, че тъкмо тя бе нарисувала неземните сцени в собствения си апартамент. Тази част от него, която бе останала запленена от ужасните картини, веднага бе познала онази страна у нея, която бе създала платната. Уейд може и да не беше художник, ала Елиса веднага забеляза интуицията на художника.

— Необичайни — заяви тя веднага. — Изглеждат така, сякаш са били рисувани специално за теб. — Не го погледна, а след това продължи да наблюдава съсредоточено морския пейзаж. Усети го, че бе застанал съвсем близо зад нея и се зачуди какво ли очаква.

— Така е — съгласи се той.

— Много са добри — продължи простичко Елиса, напълно откровена. — Много по-добри са от моите работи. — Това бе истина. Тя знаеше, че нейните картини няма да въздействат на случаен човек.

— Само че не ти харесват — опита се да я подпита Уейд. Гласът му остана неестествено спокоен и той не помръдна от мястото си.

— Тук не може да става дума за харесване — изрече Елиса, преди да успее да се спре и да помисли. Прехапа устни с надеждата той да се заяде с прибързаното ѝ заключение. Това обаче не се случи.

— Не мога да не се съглася — отбеляза сухо Уейд. — Точно както за харесване не може и дума да става във връзката ни. Какво мислиш ти за картините, Елиса?

— Според мен... — Тя се поколеба. — Смущаващи са.

— Не ги ли намираш очарователни? — В гласа му прозвуча смях и Елиса се обърна да го погледне.

— Не са очарователни. — Тя се усмихна накриво и разкопча якето си.

— Добре — отвърна нежно той и се приближи, за да вземе якето ѝ. — Приятелят, който ги е правил, щеше да се учуди, ако се бе почувствала нормално пред тях. Ти наистина позна, че се правени специално за мен, нали? — Продължи Уейд, без да откъсва проницателния си поглед от нея.

— О, да. Разбрах веднага. Ти ли си ги поръча, Уейд? — попита Елиса и се зачуди как да смени посоката на мрачини разговор. След като той свали якето от раменете ѝ, тя пресече стаята и забеляза мъжката пестеливост в мебели от кожа и дърво.

— Да — отвърна Уейд, без да откъсва очи от бавните ѝ крачки из стаята. — Накарах Хал да направи първата просто така. Виждах творбите му от време на време в галериите и се бяхме запознали. Каза ми, че ми е нарисувал картина, но било много вероятно да не я харесам.

— А ти хареса ли я? — попита веднага Елиса.

— Първата ми хареса — сви рамене той. — Преди няколко месеца му поръчах втората, пустинята.

— Която също ти е харесала.

— Така ми се струва — отвърна Уейд с бавна трепкаща усмивка. — Кой знае защо, на нещо в мен тези картини определено допадат. Те... — Той се поколеба в търсене на подходящата дума. — Карат ме да се чувствам доволен — заяви в заключение. Тя кимна, разбрала думите му, може би дори собствената си реакция. Отчаяно се чудеше как да отклони разговора от платната, които лъхаха на самота и

отчаяние, когато Уейд продължи, съвсем неповлиян от тях. — Гладна ли си? — попита той и разведри настроението, отпрати се към кухнята и ѝ махна да го последва.

— Не се притеснявай, ще уважа храната ти. Нищо не може да ти отвори така апетита като един пикник. Да ти помогна ли? — предложи мило Елиса, докато наблюдаваше любопитно различните продукти, които Уейд започна да вади от хладилника. Чак сега тя осъзна, че с нетърпение очаква началото на едно приключение. Каза си, че това бе така, защото бе част от отмъщението ѝ, че това бе единственото, което я привличаше, и пристъпи към плота, за да провери какво има там.

— Ако искаш, постели одеяло пред камината — помоли той, затвори вратата на хладилника и посегна към бутилка вино наблизко.

— Одеяло! Върху килима? — попита Елиса с престорено учудено.

— Че какъв ще бъде този пикник, ако не ядем на одеяло — усмихна се шеговито Уейд. — Хайде, върви, приготвил съм едно на облегалката на кожения фотьойл. Аз ще се оправя с останалото.

— А мравките ти ли ще ги осигуриш? — попита тя, докато се отправяше послушно към хола, за да намери одеялото.

— Не — отвърна спокойно той. — Връзката ми с теб е много личен въпрос. Не допускам никой да се меси, дори мравките!

Елиса бе доволна, че не бе до него в този момент. За нищо на света не искаше Уейд да забележи червенината плъзнала по бузите ѝ. Все още се притесняваше, когато той така открито говореше за връзката им. Трябваше да се постарее повече, за да не се издава в тази опасна игра.

— В интерес на истината — успя да каже натъртено тя, въпреки че едва се сдържа да не допусне студеното предупреждение до гласа си, — ние нямаме връзка, нали? Нещата стигнаха дотук заради изнудване.

Усети го зад себе си, докато разстилаше шареното раирано одеяло пред камината. Въпреки това не се обърна.

— Изнудването — изрече бавно и нежно Уейд и застана плътно до нея, докато Елиса довършваше задачата си, — е първата примамка, която използвах, за да те хвана, моя малка магьоснице.

Тя не помръдваше, докато той я обгръщаше с ръце. Усети, че в едната си ръка държи бутилка вино, а в другата — чаша. Постави

чашата в дясната ѝ ръка, а устните му бяха до ухото ѝ, докато сипваше виното.

Капанът беше невероятно умело заложен, каза си Елиса, обзета от паника. Не можеше да се отдръпне от клетката, опасана от ръцете му, заради обзелото я напрежение. Сега се страхуваше да помръдне чашата с червено вино от страх да не се разплиска по шоколадовокафявия килим. Тя наблюдаваше как наситената течност се излива в чашата бавно и неудържимо.

— Щом те уловя на въдицата, веднага ще направя необходимото, за да те прехвърля в мрежата. Една хитра рибка ще успее да се откачи от въдицата, докато мрежата е много по-сигурна, нали. С мрежата няма как да се бориш. Тя те обгръща, притиска и не ти оставя никаква свобода.

Елиса потръпна, когато Уейд престана да налива, и много внимателно, за да не разлее виното, се обърна към него.

Срещна лъскавите му сребърни очи и си наложи да отвърне на погледа му предизвикателно и арогантно, нещо твърде нетипично за нея.

— И от какво ще бъде направена мрежата ти? — прошепна високомерно тя. — Каква ще бъде, та ще ми се стори такава неустоима?

— От изкусителни, опасни неща. Играчки за магьосница, която е свикнала да забърква игрички, а не да участва в тях. Може и да те хванат с изнудване, Елиса, ала ще те задържа по други начини — обеща той със стоманен глас, обвит в измамно кадифена нежност.

ГЛАВА ПЕТА

Този следобед Елиса си повтори поне сто пъти, че трябва да си тръгне и да загърби ненормалното положение, в което се бе озовала. Всеки път обаче нещо интригуващо, опасност, събудила любопитството ѝ, успяваше да потисне здравия разум и я уверяваше, че ще успее да се справи с този мъж и с мрежата, в която се канеше да я улови. Винаги си напомняше, че ако си тръгне на този етап, ще съсипе всичките си шансове за отмъщение. Освен това, реши тя, когато чувството ѝ за хумор се събуди, храната, която бе приготвил, се оказва изключително вкусна.

— Струва ми се — подзе мързеливо Елиса по едно време, докато наблюдаваше пламъците в огъня, който Уейд бе запалил, — че това е най-екзотичният пикник в животи ми. — Тя небрежно завъртя виното в чашата и посегна към нова солена бисквита, за да я намаже с пастет. Бе подвила крака под себе си на одеялото и усещаше чувствено удоволствие от начина, по който огънят прогонваше сивотата на късния неделен следобед.

— Въпреки че не осигурих мравки ли? — обади се той, докато наблюдаваше доволен как Елиса поглъща храната на фини хапки. Беше се опънал на една страна, подпрян на лакът, и ѝ приличаше на пантера, полегнала да си почине. Не, Уейд е вълк, каза си тя, докато дъвчеше великолепия пастет. Определено бе вълк.

— Не бих искала да споделя тези вкуснотии с никого и нищо — измърмори, лениво Елиса. — Имаш много по-интересни неща в хладилника от мен.

— Това е, защото ти готвиш сама — разсмя се той и си взе нова хапка черен хайвер. — Аз пък разчитам на интересни консерви, за да впечатля гостите си.

— Често ли забавляваш гости по този начин? — любопитства тя с шеговита усмивка.

— Въпросът не бе зададен достатъчно хитро — обвини я Уейд. — Можеше направо да ме попиташ за жените в живота ми.

— Не исках да се натрапвам в личния ти живот — уведоми го Елиса, вирнала глава, и ѝ се прииска това наистина да бе така. Много ѝ се искаше да разбере всичко за жените в живота му. Любопитството не ѝ даваше мира, но тя нямаше да се остави на изкушението да настоява с въпроси.

— Защо не — отвърна той небрежно и леко насмешливо. — Аз нямам нищо против да се натрапвам в твоя.

— Не ми казвай, че си от мъжете, които искат подробно описание на старите романтични връзки на жената! — намръщи се Елиса.

— Не — увери я Уейд и ѝ се стори съвсем искрен. — Миналото не ме интересува. Знам, че не пламтиш по никого, а това за мен е най-важното. Ала имам намерение да знам всичко за настоящето ти.

— Да не би това да е някакъв намек? — пошегува се тя със студена усмивка. Усети нов прилив на дързост и се учуди на силата му.

— Изразяваш се по доста любезен начин. Намек. — Повтори думата, сякаш се чудеше дали бе подходяща. — Струва ми се доста слабо. Това, което имам пред вид, е недвусмислено предупреждение.

— Искаш да кажеш, да стоя настрана от други мъже, докато се интересуваш от мен, така ли? — уточни Елиса, и кръвта ѝ се разбушува в отговор на предизвикателство. Между тях премина напрежение, подобно на електрически заряд.

— Точно така — потвърди той и отпи замислен от виното, а очите му не се отделяха от нейните. — В петък ти казах, че докато съм около теб, аз ще бъда единственият. — Сви устни, сякаш се бе сетил за нещо. — Може би ще ти се стори ново и различно от преди. Един мъж да ти каже, че вече няма да можеш да плетеш магии, за да въздействаш на другите мъже.

— А пък аз си мислех, че не се интересуваш от миналите ми връзки — отвърна тя.

— Не се интересувам, но май ще ти бъде по-лесно, ако все някога се научиш да проявяваш известно уважение към мъжете в живота си. Ако обаче някой мъж те беше научил на това, сега нямаше да ми се налага аз да те уча. Щеше да те е уловил в собствената си мрежа и двамата с теб нямаше да се познаваме. — Усмихна се, очевидно доволен от играта на съдбата.

— Може би — предложи смело Елиса, — причината никой мъж да не се е опитвал да ми наложи правила, е, че просто не е било възможно.

— Да не би да се опитваш ти да ме предупредиш? — попита тихо Уейд.

— Ще ми бъде неприятно да посмачкам надутото ти самочувствие — отвърна тя също много тихо.

— Ти вече успя да го смачкаш, мила — уточни кисело той. — Всеки път през последния месец, когато се криеше, за да не се сблъскаш с мен, или отказваше да обърнеш внимание на примамките, които залагах, успяваше да го съсипеш малко по малко. Ала сега смятам да компенсирам загубите!

Елиса не отговори, а само се усмихна на нападката. Уейд се пресегна и пое чашата ѝ, след това сграбчи китката ѝ и я привлече към себе си с неочаквана сила, която я накара да се отпусне на гърдите му, а пръстите ѝ се подпряха, за да не падне върху него.

Преди дори да успее да се намръщи, той бе заровил пръсти в косата ѝ и бе привлякъл устните си към нейните.

— Имаш прекрасен вкус — изръмжа Уейд и устните му, топли и бавни, притиснаха нейните.

— Не би могло да бъде иначе — въздъхна тя, докато отвърщаше на леките целувки. — Купил си най-хубавото вино.

— Магьосниците не се съблазняват с недостатъчно добри оръжия — обясни той и се премести от ухото ѝ отново към ъгълчето на устата. Леки тръпки следваха пътеката на устните му.

Елиса усети и други тръпки, които я разтърсиха, и не би сигурна дали бяха нейни, или негови, дали причината не бе обзелото я напрежение. Отначало си каза, че трябва да сложи край на тази бавна, завладяваща прегръдка, но след това реши, че нежността бе доста важна част от плана ѝ. И как да го накара да ѝ предложи брак, ако не отвърщаше на целувките му?

— Не се ли страхуваш — попита тя задъхана, — че можеш да паднеш в собствената си мрежа?

Ръцете му се стегнаха, Елиса усети стегнатите мускули по тялото му, докато Уейд се притискаше към нея и я отпускаше назад на одеялото, така че да остане над нея.

— Да се страхувам! — подигравателно се изсмя той, а очите му оживяха на светлината на огъня. — Очаквам този момент с нетърпение и огромно удоволствие.

Докато вкушваше устните ѝ, у него се разгоря глад за повече. Целувките му станаха по-дълбоки, езикът му докосваше нейния и извикваше у нея тръпки, които тя не предполагаше, че може да изпита.

Докато чувственото настъпление продължаваше, Елиса усети, че се отпуска и му се оставя. Този мъж я покоряваше с целувките си, както я бе покорил с избора си на картини. И в двете личеше настъпателна мъжествена сила. Не можеше да пренебрегне влиянието му и се остави на нашествието.

В картините, рисувани специално за него, тя се бе докоснала до самотата на човек, който се бе сражавал в света, следвайки своите правила. Художникът бе уловил тази негова особеност и я бе отразил. В ръцете на Уейд Елиса усети неудържимо желание да го срещне край бреговете на неукротимото море или сред жарката пустиня, за да разсее самотата му.

Като откликнеше на настойчивите му желания, дали щеше да успее да го омагьоса? Като заплетеше магията, в която той я обвиняваше, дали щеше да успее да придобие известна власт? Тази мисъл бе подтикната от невероятно възбуждащото чувство, което ръцете му пораждаха докато Уейд търсеше топлината на кожата ѝ.

— Не — прошепна с копнеж тя, докато той бързо разкопчаваше сапфиреносинята ѝ блуза.

— Да — прошепна дрезгаво Уейд, устните му спрели се на гърлото ѝ. Елиса разбра, че няма воля да го спре. Скоро... Скоро... С тръпнеща ръка се опита да отклони неговата от целта му, ала той улови пръстите ѝ и ги премести на копчетата на бархетната си риза. — Докосни ме, малка магьоснице — изрече тихо Уейд, като постави пръстите ѝ на ризата. — Искам да почувствам ръцете ти по себе си. Погали твоя вълк и виж какво ще се случи! — Не можеше да устои на желанието му. Дори когато усети как гърдите ѝ набъбват под студената ласка, тя се подчини и започна да разкопчава ризата му. Усети как дъхът ѝ спира в гърлото, докато треперещите ѝ пръсти докосваха къдравите остри косъмчета на гърдите му. Стонът му ѝ се стори неестествено примамлив. На една жена винаги ѝ се искаше да се увери още повече във властта си. Усети, че ѝ се иска да стане дръзка и

различна. Описа кръг около мъжките зърна и усети как гърбът му се извива. — Моята сладка Елиса — въздъхна той, привършил работа по ризата ѝ, и я разтвори. Тя стисна очи, смутена, че наблюдава меките ѝ извивки. Първо усети ръцете му, а след това устните му на остриите връхчета на гърдите си, след като Уейд разтвори дантеления ѝ сутиен. — Един ден ще застана до теб в твоята крепост, дори ако се налага да разтърся основите! А когато времето настъпи, ти ще ме посрещнеш, кълна се!

Елиса го усети как се смъква по-надолу, а ръцете му проследиха извивката на бедрото, докато той целуваше корема ѝ около пъпа. Краката ѝ омекнаха от непоносима възбуда и едното ѝ коляно леко се повдигна.

В същия момент ръката му се плъзна от вътрешната страна на бедрото ѝ и я погали през джинсите. Уейд се наведе отново и я целуна отстрани на талията, точно където извивката се скриваше под джинсовия плат.

Пръстите ѝ се стрелкаха по широките му гърди, докосваха топлата кожа над ребрата му и се спускаха към плоския му стомах.

Когато той се издигна отново към устните ѝ, тя се притисна до него, сякаш искаше да усети повече топлина и огън. Подобна страст бе нова за нея, а изкушението да се протегне и да провери властта си върху него бе завладяващо.

Един надменен мъж бе предизвикателство за всяка жена, но мъж, който те подтиква да приемеш предизвикателство, който открито те кани да го промениш, бе като наркотик, каза си Елиса. Фактът, че Уейд толкова държеше да нахлуе в студената ѝ, усамотена кула я караше да премери сили и да се пребори с него — нещо, което не се бе случвало с никого преди.

— Каж ми... — прошепна тихо тя, положи ръце от двете страни на лицето му и вдигна главата му, за да го погледне. — Много ли е самотно да си вълк?

— А много ли е самотно да си магьосница? — отвърна с въпрос той.

— Никога не е било — призна честно Елиса, докато наблюдаваше очите му, за да забележи някой знак. Не бе сигурна какъв знак очаква да види.

— Може би просто не си забелязала — предположи Уейд и застина над нея.

— Ами ти?

— Може би и аз не съм забелязал.

— Отговорът е в тези картини — каза Елиса и веднага забеляза как страстта в сивите му очи стана по-наситена.

— Така ли?

— Така мисля. Не мога да кажа със сигурност, защото там се преплитат още много неща — въздъхна тихо тя.

— Какво друго има? — полюбопитства той.

— Отчужденост, равнодушие, надменност. Това е — призна Елиса, опитвайки се да разгадае същността му, докато говореше.

— А ти искаш ли да откриеш отчужденост в мен, малка магьоснице? — усмихна се Уейд.

— Така може да успея да се сдобия с известна власт над теб — призна тя и отново се вгледа в лицето му.

— Вече я имаш — засмя се той. — Ако не беше така, никога нямаше да нахлуя в живота ти по този начин.

— Няма смисъл, след като я виждаш и я контролираш — възнегодува замислена Елиса.

— Няма да ти позволя да използваш властта си над мен, за да си играеш — съгласи се Уейд. — Това обаче не означава, че не съм под влиянието ти.

Тя се усмихна на очарователната заплаха.

— А пък аз не искам да рискувам с връзка, която не съм сигурна, че ще мога да контролирам, така че сме в безизходица. — Елиса зачака, а морските ѝ очи подканвах предизвикателни и дръзки, също като чувствата ѝ.

— Не съм съгласен — измърмори уверено той с блеснали очи. — Вече напреднахме значително. Вчера дори не признаваше, че искаш да контролираш мъжете в живота си. А ето че днес си в прегръдките ми и ми казваш, че се страхуваш да не загубиш контрол.

Тя овладя с усилие чувствата си, които изглежда бяха в пълен хаос, и му се усмихна ослепително. Нямаше дори за миг да допусне крайната ѝ цел — отмъщението — да ѝ се изплъзне от ума, не и в моменти, когато я прегръщаше по този начин и ѝ казваше, че ще я покори.

— Благодаря ти — каза му Елиса без притворство, скривайки с клепки смесените чувства, отразени в очите, — за прекрасния пикник. Време е да ме заведеш вкъщи.

Усети напрежението у него и разбра, че Уейд се бе надявал на нещо повече от няколко целувки и възбуждащи ласки пред камината. Мисълта, че бе успяла да го изненада, ѝ даде нови сили.

— Обядът свърши — съгласи се той решително, — ала вечерта едва сега започва. Остани с мен тази вечер, Елиса и заедно ще открием кой притежава по-силна воля.

— Не съм готова за подобно състезание — отказа тя. — Трябва ми времето, което снощи се съгласи да ми дадеш. Достатъчно време, за да се опознаем. Нали не очакваш да спечелиш войната толкова лесно?

— Мога поне да се надявам. — Уейд въздъхна, прочел в очите ѝ решителността, след което прецени, че ще се съобрази с нея.

— Я стига — засмя се тихо Елиса. — Че има ли вълк, който се надява на лесна победа? — Мисълта, че именно тя слага край на интимния пикник, я изпълни с чувство на задоволство, което направо я окрили.

— Не проявяваш никакво разбиране — отвърна той и пръстите му докоснаха леко нежната извивка на гърлото ѝ. — Вълкът се интересува единствено от плячката, не от начина, по който протича играта.

Елиса разбра скрития смисъл, но предпочете да не обръща внимание на предупреждението му. Щеше да успее да се справи с този мъж. Най-важното бе да се съсредоточи и да не си губи ума.

— Ти май си решил, че работата ми е ужасно важна за мен?

Изненадата в очите му, когато тя спомена така наречената му примамка, изчезна за секунда. Като че ли за момент бе забравил как стана така, че Елиса попадна в дома му, защо бе в ръцете му. Нима се бе заблудил и бе решил, че днешният следобед ще изтрие мисълта за изнудването от ума ѝ? Какъв арогантен тип!

— Работата ти — обеща Уейд решително и заплашително — няма да бъде най-важният фактор в отношенията ни. Предизвикателството между нас е на много по-високо ниво. Това бе просто удобен повод.

— А ти щеше ли да махнеш така небрежно с ръка, ако твоята работа бе застрашена?

Сивите му очи се присвиха.

— Ти нямаше да го направиш. Това не е твоя тактика. Придържай се към оръжията, които познаваш най-добре. Уменията ти в магията са достатъчни за тези цел.

— Готова съм да се прибера — настоя тя. Дяволите да го вземат този мъж, че е толкова самоуверен! Ще дойде ден...

— Ами ако не съм готов да те пусна? — Едната му черна вежда се изви любопитно.

— Тогава ще знам, че на думата ти изобщо не може да се разчита — отвърна Елиса с престошена небрежност. — Обеща ми време...

— Не съм уточнявал колко точно. — В очите му блестеше глад, сякаш преценяваше как да се добере до плячката си.

— Трябва да е достатъчно, за да ме накараш да забравя причината, поради която се съгласих да се виждам с теб. — Тя не си направи труд да прикрие студенината в гласа си. — Достатъчно дълго, за да забравя как се опита да ме изнудиш!

— Ако останеш, на сутринта ще си забравила — настоя той, а по лицето му бе изписана решителност.

— Не съм готова да поема този риск. Това все пак е първата ни среща — отвърна бързо Елиса, без да я е грижа, че ръцете му се бяха стегнали около гърлото ѝ. Не биваше да си изпуска нервите. Женските инстинкти и вроденото ѝ умение да усеща нуждите на другите работеха с пълна сила в момента и я увериха, че е на правилен път. Ако искаше да получи от него предложение за брак, трябваше да си изиграе картите особено внимателно.

В него забеляза напрегнато колебание, след това забеляза как угълчетата на стегнатите му устни се отпускат и разбра, че бе победила. Уейд нямаше да настоява. Все още.

Бавно се изправи до нея, без да откъсва сивите си очи от лицето ѝ, и тя използва момента, за да направи същото. Когато откъсна поглед и сведе очи, за да се заеме със сапфирената риза, той посегна и стисна ръцете ѝ.

— Този път ще го направя аз.

Бавно и спокойно закопча копчетата, прокара пръсти през косата ѝ и я приглади. Елиса седеше, без да трепва и без да разбира какво бе това еротично удоволствие, което струеше от нея.

Половин час по-късно той стоеше пред вратата ѝ и чакаше да си вземат довиждане. Почти през всичкото време на връщане пътуваха в мълчание.

— Благодаря ти за изключителния пикник, Уейд. — Резервирана и любезна, Елиса се обърна към него, вече спокойна, че бе в апартамента си.

Той не обърна внимание на тази любезност.

— Елиса, в края на седмицата имам работа в централата в Сан Хосе. Искам да дойдеш в Калифорния с мен.

Отначало се стресна от тази покана, след това се опомни и го погледна недоумяващо.

— Това е невъзможно, Уейд! Трябва да го знаеш!

— Защо? — Той стоеше леко разкрачен, велуреното яке наметнато на рамото му, в очакване на разумно обяснение. Сребристорсивите му очи я наблюдаваха настойчиво.

— Това, според мен, е очевидно — сопна се тя, подразнена от подхода му. Беше ѝ обещал време, дявол да го вземе! Време, което щеше да използва, за да постигне целта си! — Първо, всички в службата ще разберат и ще започнат да говорят. Второ, никъде няма да пътувам с теб. Ти ще обърнеш нещата като покана, ще решиш, че това е знакът, който търсиш.

— Така ли ще разбере, Елиса? — Уейд я наблюдаваше, и погледът му се бе смекчил, сякаш мисълта му допадна. — В деня, когато се съгласиш да заминеш с мен, ще знам, че си моя.

— Престани да преиначаваш думите ми! — измърмори ядосана тя.

— Добре — съгласи се той с мрачна усмивка. — Предпочитам да те нацелувам! — Преди Елиса да успее да се дръпне, Уейд бе сложил длан на врата ѝ и привлече лицето ѝ за къса, властна целувка. — Довиждане, Елиса — каза ѝ сериозно той, докато оглеждаше раздражението в големите ѝ очи. — Утре вечер ще те взема в седем, за да излезем и да похапнем навън. Тогава ще поговорим за Калифорния.

— А ти защо реши, че ще те чакам послушно утре вечер? — изфуча тя, подразнена от увереността му.

— Просто предчувствие. — Бавна подигравателна усмивка заигра по устните му. — А и ти обещавам, че ако не стане, във вторник ще направя живота ти в службата истински ад.

— Няма да посмееш...

— Няма ли? Единствената причина да положа усилия да запазя връзката ни в тайна е, защото ти цениш неприкосновеността на личния си живот. Лично аз пет пари не давам дори целият свят да знае!

— И ще посмееш да ме изложиш по този начин? — едва не се задуши Елиса, защото знаеше, че ако личните им проблеми излязат наяве, ще ѝ се наложи да се оттегли и да забрави всяка мисъл за отмъщение. Нямаше да може да понесе всички колеги да мислят най-лошото за нея.

Уейд изглежда забеляза паниката в очите ѝ и прецени, че бе прекалил, защото в следващия миг гласът му се смекчи.

— Нали няма нужда да те заплашвам, Елиса? Ти ще ме чакаш в понеделник вечер. Просто ти предлагам среща. Това е възможност да ме опознаеш по-добре.

Тя го погледна подозрително и челото ѝ леко се намръщи.

— Нали няма да настояваш за пътуването до Калифорния?

Той небрежно сви едното си рамо и в очите му заблестя хитро пламъче.

— Защо, не може ли един мъж да се опита да убеди жената да замине с него? Все ти повтарям, че не съм по-различен от останалите мъже.

— Не ми пробутвай този успокояващ глас — нареди остро Елиса. — Ако си мислиш, че ще прекарам цяла нощ утре да те слушам как ме заплашваш, ако не дойда с теб в Калифорния, не си познал!

— Кълна се, че няма да те заплашвам — опита се да я успокои Уейд и погали скулата ѝ с върха на пръста си. Чувствителни пръсти, помисли си тя в този момент, въпреки че изглеждат груби и силни. — Обещавам да огранича разговорите до напълно основателни молби и обичайните мъжки пазарлъци.

— Доникъде няма да стигнеш с тях — заяви високомерно Елиса.

— Може и така да е. Ще разберем утре вечер, нали?

Без да изчака отговора ѝ, той посегна към бравата и затвори вратата след себе си, а тя остана гневна и сама. В първия момент не помръдна, докато се опитваше да си припомни събитията от деня и да им придаде някакъв смисъл. Смисъл, който да ѝ подсказва дали пчели, или губи.

Само че нещата не бяха толкова прости, каза си Елиса, обърна се и бавно мина през хола, замислена и угрижена. Колкото и да се опитваше, нямаше да може да каже кой бе надделял този следобед. Дали бе постигнала някакъв напредък, или всичко се бе стекло в полза на Уейд?

Поклати раздражено глава и спря пред отрупаната с книги библиотека в спалнята. Потърси с поглед, без дори да се замисля, новия фентъзи роман, който бе купила през седмицата, романът, който имаше намерение да започне да чете днес.

Сега определено имаше нужда от него, повече от обикновено, призна пред себе си тя и взе книгата с пъстра корица от полицата. Огледа корицата с представата на някой друг художник за извънземен свят, изрита обувките и се настани в средата на леглото с доволна въздишка.

В този момент имаше нужда да се отпусне в разказ за истинска магия и вълшебства, осъзна Елиса. Винаги бе откривала нещо истинско на страниците на книга, както когато пресъздаваше своя свят в картините си. Чувстваше се отлично, когато се оттеглеше в света на въображението.

Никога не ѝ се бе налагало да се спасява с бягство от ежедневието, защото то ѝ се струваше опасно, призна тя пред себе си и отвори на първата страница. Истинският свят бе удоволствие за нея и тя се справяше чудесно. А в тези фантастични разкази откриваше приключенията и магията, за които мечтаеше.

Още на първото изречение Елиса усети, че този път има нещо различно. Книгата щеше да се окаже интересна, изпълнена с възбудата и невероятното на непознат свят. Защо тогава не започна с обичайния ентусиазъм?

Наложи си да довърши първата страница, а след това изпъшка, поразена от себе си, и затвори книгата.

Загледа се мрачно в корицата, на която воин се бе качил на създание, наполовина дракон, наполовина кон. Някъде в далечината магьосник със зли очи бе вдигнал ръце, запечатан от художника в момент, когато вие магията си. Хубава книга. Сигурна бе, че ще се окаже хубава. Освен това започваше обещаващо, с много вълнения още от първата страница. А беше решила да я прочете цялата днес.

Дяволите да го вземат този мъж! Тя измърмори нещо нелюбезно и се намръщи към лицето на героя на корицата. Разбра, че тази вечер нямаше да може да се потопи в приказния свят. Най-добре бе да признае причината и да приключи с този въпрос.

Нещата бяха съвсем прости. Книгата не ѝ предлагаше нищо повълнуващо от приключението, в което се бе забъркала сама. За пръв път, откакто се помнеше, Елиса не откри приключение, което да я обсеби, както другите романи за неясното бъдеще или мистичното минало. Каквото и да бе решил да постигне Уейд Тагърт, бе хвърлил мрежата си много умело.

Тя вдигна очи и загледа неவிждащо картината на стената, а нокътят ѝ леко потропваше по лъскавата корица. Вместо собствения ѝ измислен свят, пред нея се появи самотата, която лъхаше от картините, поръчани от Уейд. Приятелят му бе прозрял истинската същност на Уейд.

Той сам бе търсил тази самота, каза си Елиса. Обзе я съчувствие към мъжа, който бе сигурна, че няма да приеме подобно отношение. Уейд бе вълк, а вълците си бяха самотни създания. Как бе възможно създание, което приемаше света за бойно поле, да създаде връзка на близост и топлина? Той искаше определена жена и я бе избрал за жертва. Опитваше се да получи това, което искаше. Беше в природата му.

Ако успееше да постигне целта си с прелъстяване, щеше да използва тъкмо това оръжие, сети се тя. Ако бе преценил, че можеше да осъществи целта си със заплахи, щеше със сигурност да прибегне до тях. Ако обаче решеше да използва самотата си, за да я разчувства, нямаше да се поколебае дори за миг.

Щеше да е глупаво от нейна страна да омекне, когато ставаше въпрос за Уейд Тагърт. Трябваше непрекъснато да си повтаря, че се вижда с него единствено за да постигне своята цел, а именно да си отмъсти.

— Решил си, че ще стане лесно, така ли? — прошепна Елиса през стиснати зъби. — Мислиш си, че щом си решил да ме имаш, трябва непременно да стане! Само че сега е мой ред. Знаем какъв си. Ти си хищник, а хищниците не заслужават абсолютно никакво съчувствие. Не заслужават и нежност!

Не, беше се впуснала в това приключение заради себе си, защото бе привлечена от Уейд Тагърт. Не, това бе невъзможно! Не бе възможно да обича този мъж...

Тя се стресна. Любов? Откъде, по дяволите, се появи тази мисъл? Разбира се, че нямаше никаква опасност да се влюби в един вълк! Май тази вечер въображението ѝ решило да ѝ прави номера!

Мрачно отвори фентъзито, оставено в скута ѝ. Винаги успяваше да държи под контрол истинския свят, а сега щеше да успее да овладее и намесата на Уейд Тагърт. Единствено в романи като този съществуваха истински приключения.

ГЛАВА ШЕСТА

— Умно момиче — отбеляза сухо Уейд, когато в понеделник вечерта Елиса отвори вратата.

— Предполагам, че реши така, защото ще изляза с теб тази вечер — измърмори студено тя. — Искам да ти кажи Уейд, че подобни забележки едва ли са в състояние да ми оправят настроението за вечерта. Но ти сигурно го знаеш. Нарочно ли се опитваш да ме настроиш?

— Честно да ти кажа — обясни той, отблъсна се от рамката на вратата и влезе в хола, — очаквах тази вечер да ми направиш някой номер. — Отправи ѝ крива усмивка, която бе достатъчно красноречива.

— Щеше да е жалко, след като си положил толкова усилия за случая. — Елиса огледа подигравателно скъпия му антрацитно сив костюм и бяла риза на фино райе. Тази вечер наистина изглеждаше добре. Издокаран, изтънчен и самоуверен. Човек трябваше да се вгледа внимателно, за да забележи притаения под повърхността вълк. Ала той бе там, скрит под скъпите кожени обувки и копринена вратовръзка. Тъкмо този вълк в него бе очаквал тя да е напълня готова тази вечер.

— Не съм положил повече усилия от теб — отвърна Уейд и я огледа внимателно, с нескрит интерес. — Изглеждаш прекрасно, магьоснице. Тюркоазното много ти отива.

— Искаш ли нещо за пиене? — Елиса не се сети каква друго да попита, докато изтърпяваше открито предизвикателния му поглед. Очите му поглъщаха собственически необичайната сива блуза, наметката с дълги ръкави и сребърните бижута на китките и врата.

— Да не би да съм вече сред редиците на богоизбраните? — попита той, когато тя му обърна гръб, за да отиде в кухнята.

— Кои са тези богоизбрани?

— Мъжете, които каниш да пийнат по нещо.

— Не е трудно да запомниш, когато някой пие уиски — отвърна Елиса и посегна към шкафа, за да извади бутилката.

— Може и да е нещо незначително — изтъкна Уейд, когато тя се върна с чаша кехлибарена течност, — но ми се иска да вярвам, че е знак за напредък. — Пое напитката от ръката ѝ, а след това погледна чашата шери, която бе сипала за себе си.

— Ако бях на твое място, нямаше да си въобразявам кой знае какво единствено защото си спомням какво пиеш.

Елиса се усмихна подигравателно, и се опита да не обръща внимание на кръвта, която туптеше във вените ѝ, докато сивите му очи задържаха нейните.

— Искаш да кажеш, че подобна любезност не ти е присъща ли? Може и да е истина за връзките ти с повечето хора, ала не и с мен. Мисля, че си спомняш какво предпочитам, защото си мислила за мен и вчера, и днес. За нас! — Той лекичко чукна чашата си в нейната и отпи дълга глътка.

Тя не обърна внимание на тоста му и леко се намръщи.

— Защо си мислиш, че прекарвам толкова много от ценното си време да мисля за теб? — На свой ред Елиса отпи от шерито и се опита да поддържа подигравателния тон.

— Защото и аз съм пропилял също толкова от безценното си време, за да мисля за теб. — Уейд се усмихна без следа от притеснение. — Не ми беше лесно, да знаеш, когато се налагаше да се съсредоточа по време на среща с нов клиент, докато се чудех дали тази вечер няма да ме принудиш да те преследвам из целия град.

Затова, значи, не го бе виждала в службата през целия ден, каза си тя. Поне в това отношение имаше късмет. Въпреки че Уейд ѝ бе обещал да не разкрива връзката им пред колегите, Елиса изпитваше ужас от момента, в който щеше да се наложи да реагира както обикновено, когато го срещнеше на работа. Но пък нима някога бе реагирала естествено в негово присъствие?

— Да ме преследваш из целия град ли? — изсумтя тя. — Това ли щеше да направиш?

— Абсолютно сигурно. И колкото по-дълго продължеше гонитбата, толкова повече щях да се ядосам. Затова те поздравих, че си проявила достатъчно здрав разум и си готова. — Очите му бяха като на ловец.

— А не те ли притеснява, че ще изляза с теб по принуда? Той се изненада.

— Трябва ли да ме притеснява?

— На някои мъже нямаше да им е особено приятно, че осигуряват ходенето по срещи със заплахи — изръмжа Елиса.

— При някои мъже може и да е така — отвърна Уейд и кимна замислено с глава. — Обаче за мен не важи.

— И не те интересува как си постигаш целите, стига да ги постигнеш, така ли? — попита тя, остави чашата с шери и тръгна към дрешника, за да си вземе палтото.

Чу го, че понечи да каже нещо, но очевидно след това прецени да замълчи.

— Нямах намерение да прекарам вечерта, като се опитваме да се надприказваме — опита се да я успокои той, допи глътката уиски и пристъпи към нея, за да задържи бялото ѝ палто с колан.

Елиса погледна през рамо напрегнатото му лице.

— Тогава да си намерим друга тема за разговор, може ли? — предложи остро.

— Какво ще кажеш да поговорим за Калифорния? — попита Уейд, пъкна едрите си длани под яката на палто ѝ и я задържа за кратка целувка.

— Боя се, че изборът ти не е блестящ — измърмори тя, усетила, че устните ѝ сякаш горят. Наведе глава и се отдръпна от ръцете му. — Къде ще отидем тази вечер?

— В „Спейс нийдъл“ — отвърна с готовност той и не настоя да продължат разговора за Калифорния. Хвана я за ръка и отвори вратата. — Нали нямаш нищо против?!

Елиса изви едната си вежда.

— Дори да имах, какво от това?

— Много е важно — увери я Уейд. — Ала едва ли ще имаш.

— Защо реши така? — попита тя, изпълнена с любопитство.

— Това е сграда, която ще ти хареса. Въртящ се ресторант в най-високата част на сто и петдесетметрова кула. Нещо подобно на кориците на романите с фентъзи. — Той се засмя, докато крачеха към асансьорите.

Елиса се намръщи, но не можа да не признае, че изборът му бе отличен. Хрумна ѝ, че макар понякога да бе ходила в този ресторант, никой не я бе водил там единствено защото на нея щеше да ѝ хареса.

Светлините на града блестяха по мокрите улици, докато Уейд караше към центъра и най-сетне спря близо до „иглата“. Качиха се в стъклени асансьори, които ги отведоха до ресторанта. Той се оглеждаше с интерес, а тя само се усмихваше.

— Всичко тук е останало от Световното изложение в началото на шейсетте — обясни Елиса. — Управата на града превърна всичко в многофункционален градски център. Има научен център, въртележки за децата, ресторанти. Почти всеки уикенд организират нещо ново.

— Че какво друго може да се направи с това, което е останало от Световно изложение? — пошегува се Уейд, когато се наредиха на опашката пред асансьорите.

Тя се канеше да му отговори, когато, притисната от множеството, се озова до него. Без да каже и дума, той я прегърна до себе си със съвсем естествен жест. Нямаше нито какво да каже, нито какво да направи сред тълпата и Елиса усети, че Уейд го знае много добре.

— Не се притеснявай, мила — прошепна в ухото ѝ той. — Няма да позволя да те смачкат.

— Дори не бях разбрала, че ме грози опасност — отвърна напрегнато тя.

— Грози те, и още как. При това истинска опасност — отвърна Уейд с тих прелъстителен глас, който я накара да се изчерви. — Не се страхувай, аз ще се грижа за теб.

— И още как!

— И преди ти казах, че ще ми имаш доверие, когато дойдеш при мен, малка магьоснице — напомни ѝ той.

Преди Елиса да измисли какво да отвърне, вратите на асансьора се отвориха и елегантното множество се отправи към ресторанта. Уейд пое напред самоуверено и без никакво колебание, двамата бяха настанени до прозореца.

— За човек, който не е от този град, ти ни осигури най-добрата гледка за цял Сиатъл — не се сдържа да отбележи тя, докато се настаняваше доволна на мястото, насочила поглед към непрекъснато променящата се гледка на града.

— И тук, както и навсякъде по света, обекелнерът е бизнесмен — отбеляза той, сивите му очи впити в профила на очарованата от гледката Елиса.

— Искаш да кажеш, че си му дал щедър бакшиш ли? — Тя се усмихна, огледа се, докато накрая очите ѝ спряха на него над запалената на масата свещ. Испита шок.

— Просто стигнахме до приятелско споразумение.

— Веднъж се опитах да дам бакшиш на един оберкелнер — призна Елиса, а очите ѝ грейнаха от смях при спомена.

— И какво стана? — подтикна я да продължи Уейд.

— Настани ме, където исках, а след това ми върна парите. Беше толкова неловко!

— Горкият човек, сигурно е погледнал тези морскосини очи и е разбрал, че си има работа с магьосница. Ти си го омагьосала да ти върне бакшиша, нали? — засмя се той.

— Разбира се, че не съм! Опипах се да изведа един мъж на вечеря, ала когато ми върнаха бакшиша, всичко се провали — сопна се възмутена тя, докато си спомняше сцената.

— Ти си извела мъж на вечеря? — повтори Уейд, силно изненадан. — Да не би да си се опитвала да се докажеш като еманципирана жена?

— Какво има? Да не би да не одобряваш? — попита Елиса, доволна от недоволното изражение по лицето му.

— Не! — заяви той.

— Добре — отвърна тя с искрена наслада и си помисли, че думите му потвърждаваха същността на ловеца. Един вълк не би допуснал жертвата му да ръководи нещата. — Искрено се надявам някой ден да имаш жена за шеф!

Уейд се опита да се засмее и наситеният му дълбок глас привлече погледите на двойката от съседната маса. Сивите му очи блестяха по-развеселени от обикновено.

— Ще ти кажа нещо, което да те зарадва. Преди няколко години имах жена за шеф и всичко вървеше като по ноти. — Той изглеждаше много горд от себе си. — И не поради причината, която ти си мислиш — добави самодоволно, докато Елиса го гледаше, без да крие скептицизма.

— Не съм я прелъстил.

— Дори не си го бях помислила.

— Напротив, лъжеш. Разбрахме се отлично, защото тя бе компетентна. Точно това искам от хората в света на бизнеса,

независимо дали става дума за мъж, или за жена.

— Май забрави нещо — измърка Елиса. — Настояваш да живеят според определени морални стандарти. Аз бях достатъчно компетентна.

За пръв път, откакто се познаваха, тя забеляза, че Уейд се почувства неловко, но успя да се съвземе удивително бързо.

— Изисквам повече от хората, когато са предложени за повишение — уточни без следа от притеснение той.

— Ясно — кимна напрегнато Елиса и отново насочи вниманието си към обсипаната със светлини нощ навън.

— Невероятна гледка, нали? — продължи да бърбри небрежно тя. — От това място можеш да видиш колко много отива всичката тази вода на Сиатъл. Просто е навсякъде! Черното лъскаво езеро Юниън, и Пъджет Саунд, и заливът Елиът, и езерото Вашингтон...

— Сан Франциско има прекрасен залив — обади се мило Уейд. — Ела с мен в Калифорния и ще прекараме уикенда там.

Елиса срещна изпълнените му с очакване очи и се усмихна мило.

— Няма начин. А ти ще провалиш вечерта, ако продължаваш да повдигаш този въпрос.

— За мен е важен — отвърна той и се опита да си придаде вид на обиден.

— Сигурна съм, че си имаш достатъчно добра компания, когато заминеш за Калифорния. Тъкмо ще се обадиш на старите си приятели — подразни го заядливо тя.

— А пък аз си мислех, че според теб съм вълк единак.

— Не чак такъв единак!

За нейна изненада Уейд я остави да бърбри шеговито докато вечеряха, повече не повдигна въпроса за пътуването до Калифорния. Вечерята бе чудесна и много вкусна, с добро вино, превъзходна храна, а Елиса трябваше да признае, че разговорът течеше гладко и приятно. Не можеше да не признае, че за нея бе нещо ново да бъде лично заинтересована от разговора. Обичайната ѝ роля, ролята, която сама си бе избрала, бе да изслушва, когато ѝ се доверяват. Не си спомняше някой мъж някога да ѝ бе задавал толкова много лични въпроси. Единственото обяснение беше, че не насочваше разговора, както ставаше обикновено. Този разговор течеше сам. Погледна притеснена

колко вино бе останало в бутилката и се зачуди дали това няма значение.

— Когато започна да четеш фентъзи? — попита той, докато пълнеше отново чашата ѝ.

— Не си спомням — отвърна честно тя. — По някое време в гимназията се нахвърлих на фантастиката, ала когато фентъзито започна да става по-голяма част от написаното, предпочетох новата насока.

— Естествено — пошегува се нежно Уейд. — Много ти отива.

Елиса учудено наклони глава.

— А на теб какво ти отива, Уейд?

— Ти — отвърна, без да са замисля и колебае, той. Усмихна се отново с вълчата усмивка.

— Исках да кажа — натърти веднага тя, — какви хобита ти отиват.

— Нямам никакви хобита, освен теб.

— Не мога да повярвам.

Уейд сви рамене, без да се интересува от мнението ѝ.

— Това е самата истина. Останалата част от живота ми е отдадена на работата.

Елиса се намръщи.

— Работа ли? Това ли е най-важното нещо в живота?

— Напоследък е така.

— Всеки си има вкус — отбеляза тя бавно и се зачуди къдели попадат жените в живота му, но не посмя да попита. Може би също като нея те бяха нещо като временно хоби. Замисли се отново за картините в дома му и разбра, че каквото и да бе мястото на жените в света на Уейд, те не бяха успели да навлязат в самотата, която цареше около него. Дали защото той не ги искаше?

— Значи няма да ми изнесеш лекция за опасностите да посветя живота си на работата? — Уейд се усмихна предизвикателно, докато наблюдаваше изражението ѝ.

— Имаш доста енергия — отвърна внимателно Елиса. — Сигурно всичката е впрегната в работа. Но да знаеш, че ако нападаш някой служител повече, отколкото трябва, той или тя ще напусне.

— Ти така ли ще направиш? — попита нарочно Уейд и веднага забеляза как Елиса присви очи, сякаш преценяваше колко ухапвания

ще трябва, преди да избяга. Тя само се усмихна и го остави да мисли каквото иска. Искаше много повече от простичкото удоволствие да напусне работа. — Мислех си — продължи след малко той — да отидем до кея, когато приключим вечерята. Тъкмо ще ме разведеш.

— Щом искаш — съгласи се любезно Елиса и за пръв път започна да се чуди дали Уейд нямаше да стане настойчив, когато дойдеше време да се приберат. Трябваше ясно да му покаже, че иска да се прибере в своя апартамент, не той да я води у тях!

Само че тя отблъсна досадния въпрос, докато двамата се разхождаха по оживения бряг след вечеря. Това бе място, популярно сред туристите, с очарователни магазинчета, интересни барове и чайки, които предпочитаха да похапнат нещо, отколкото да спят.

През цялата разходка Уейд не я изпускаше, стиснал ръката ѝ в своята. Не искаше да се чувства така, сякаш този мъж я защитава. Първо, това щеше да е подвеждащо. Той щеше да е готов да я защитава само докато се интересуваше от нея, а цената за това удоволствие бе прекалено висока. Знаеше, че бе така с пълна сигурност.

Както обикновено, магазинчетата привлякоха Елиса с очарованието си и тя накара Уейд да спре пред огромен стол от ракета.

— Вече шест месеца се колебая дали да не купя този стол — призна му Елиса.

Той погледна облегалката с форма на ветрило в екзотичен стил.

— А защо не си го купила?

— Защото, макар и да изглежда страхотен, не е особено удобен — въздъхна мрачно тя.

— А ти само удобни неща ли купуваш за апартамента си? — усмихна се широко Уейд.

— Винаги! — сопна се Елиса, подразнена от шеговития му глас.

Час по-късно, премръзнала от острия вятър край водата, тя се озова в ягуара и двамата потеглиха към къщи. Към собствения ѝ дом, разбра Елиса, облекчена, че поне по този въпрос нямаше да се наложи да се карат. Може би той интуитивно бе разбрал, че тя нямаше да приеме благосклонно предложението да отидат у тях. Сега вече от нея зависеше дали да го покани у тях да пийнат по чашка, преди да се разделят. Защо тази работа с отмъщението се оказа осеяна с толкова много капани?

На вратата на апартамента си Елиса понечи да си вземат довиждане съвсем официално, ала кой знае как Уейд влезе в хола и затвори вратата след себе си. Тя се намръщи. Наистина се бе поколебала дали да го покани, но не ѝ стана никак приятно, че той бе взел решението вместо нея.

— Благодаря ти за приятната вечер, Уейд — започна любезно Елиса, докато той си сваляше сакото и разхлабваше вратовръзката. — Тъй като и двамата трябва да ставаме рано утре сутринта, мисля, че е най-добре...

— Аз няма да съм на работа утре сутринта — прекъсна я Уейд, погледна я весело и подхвърли сакото си на един стол, а след това пристъпи към нея. — Заминавам за Калифорния.

— Мислех, че ще пътуваш в края на седмицата — учуди се тя, а и не беше сигурна какво бе настроението му.

— Реших да променя. Единствената причина бе, за да можеш и ти да дойдеш с мен, така че да прекараме уикенда заедно. След като няма да идваш с мен... — Той не довърши изречението, вдигна ръка и я отпусна на врата ѝ.

— Не, няма!

— Сигурна ли си, Елиса? — прошепна Уейд и се наведе, за да вкуси устните ѝ.

— Сигурна съм — измърмори до устата му тя, усетила припламналите помежду им искри. Какво ли би било да зарече предпазливостта и да замине за уикенда с него? Веднага отхвърли идеята. Той я бе обиждал, беше ѝ се подигравал, а сега искаше да я използва. Как бе възможно дори да ѝ минава през ума да замине с него? Елиса търсеше отмъщение и не биваше да се поддава на чара му. Трябваше да държи на целта си, иначе щеше да се окаже въввлечена във въртележката на страстта, която Уейд бе започнал.

— Ами ако те помоля много мило? — опитваше се да я убеди той, докато устните му дразнеха нейните и лекичко ги захапваха. С другата си ръка приглаждаше гъстата ѝ коса.

— Ти дори не знаеш как да помолиш — успя да се обади тя, застинала неподвижна под леките му ласки. Опасен мъж. Елиса усети възбудата и топлината, които разпалваха пламъка у нея. Тялото ѝ си спомни как се бе разтопило до неговото в неделя следобед и

инстинктивно се притисна. Тя отчаяно се мъчеше да контролира реакциите си.

— Обичаш да докарваш мъжете до ръба, нали? — изръмжа Уейд, а след това бързо забрави нежните целувки, нахвърли се върху нея като озверял от глад хищник и разтвори устните ѝ.

— О! — простена Елиса, а звукът се разнесе дълбоко в гърлото ѝ, тя потръпна под мъжките ръце и се зачуди какво да прави. Как бе възможно този мъж да има такова влияние над нея? Защо не беше Дийн или някой от другите, които познаваше! Не беше честно.

— Ела с мен, Елиса! — изръмжа отново той и вдигна устни от нейните, за да срещне огромните ѝ учудени очи. — Нека прекараме уикенда заедно, мила. Ще бъде истинско съвършенство.

Тя усети как потъва в сребърните плаващи пясъци на очите му и се опита отчаяно да се дръпне.

— Всички ще разберат. Хората в службата веднага ще дочуят клюката, Уейд — възнегодува Елиса и се хвана за единствената сламка, с която разполагаше.

— Аз размислих дали е разумно да пазим в тайна връзката си — призна той и в наситения му със страст глас прозвуча смях. — Според мен няма да е възможно.

— Нали няма да кажеш на никого? — възкликна тя, шокирана от мисълта, че колегите ѝ ще разберат за интереса, който Уейд проявява към нея. Той се поколеба, сякаш обмисляше възможността. — Уейд!

— Чуй ме, Елиса — каза тихо той, сякаш се опитваше да я вразуми. — Дори никой от нас да не каже дума, хората ще усетят, че става нещо. Защо да не сме напълно открити?

— Защото засега между нас няма нищо, дявол да го вземе! — изсъска тя. — В момента все още премислям възможностите, нали не си забравил? Може да преценя, че кариерата ми в „Компю Дизайн“ не си струва и тогава няма да е необходимо да преглъщам вниманието ти. — Елиса бе ядосана — ядосана заради нещата, които говореше Уейд, ядосана, че ѝ бе трудно да тръгне по пътя на отмъщението, ядосана на себе си, защото умираше от желание да замине за Калифорния.

— Добре, миличка — успокой я той. — Успокой се. Ще бъде както ти искаш.

— Ти ми даде дума да не казваш на никого — напомни му тя.

— Обещах да не го съобщавам на всеослушание — съгласи се небрежно той. — Няма да бъде моя вината, ако никой ни засече заедно или забележи как те гледам.

— Да, вината ще бъде твоя. Ще те държа лично отговорен, ако някой забележи, че се интересуваш от мен!

— Това е малко прекалено — изтъкна сухо Уейд.

— Наистина е прекалено! Цялото това проклето положение е прекалено! — избухна Елиса, мислейки си напълно безпомощно, че бяха прекарвали една наистина приятна вечер, поне досега. — Изнудването обикновено е нещо прекалено, наистина прекалено, сам го знаеш! Уейд...

Гневните ѝ думи пресекнаха рязко, когато той я дръпна към себе си и я притисна. Тя го гледаше вбесена, морските ѝ очи развълнувани от силата на чувствата.

— Престани да използваш тази дума, дяволите да я вземат! — изръмжа той, а сетне притисна устата ѝ, този път без да очаква одобрението ѝ. В първия момент Елиса се опита да се съпротивлява, след това се отпусна, усетила бавната пътека, прокарана от ръката му по бедрото ѝ нагоре към гърдата. Остана там, притиснал я през роклята, и въпреки това опари кожата ѝ. — Следващия път, когато решиш да избухнеш, малка магьоснице — предупреди я Уейд с дрезгав глас, — не забравяй, че не всичко е магия. Някои от нас разчитат и на други техники. — Той подчерта заплахата си, като прокара палец по зърното ѝ, и тя потръпна от възбуда.

— Искаш да кажеш, че мъжете като теб могат да използват и сила, за да приключат един спор, така ли? — успя да изсъска Елиса.

Уейд отпусна ръка и сега я докосваше единствено по врата, усмихнат игриво.

— Вълците използват най-ефикасните методи, за да приключат лова, мила, не го ли знаеше? Все ти повтарям, че те се интересуват от резултата, не от самата игра преди победата им.

Тя го наблюдаваше разгневена и знаеше, че възбудата в тялото ѝ бе също толкова опасна, колкото и заплахите му.

Щеше да накара този мъж да падне на колене заради грубия нецивилизован начин, по който се бе промъкнал покрай драконите в личния ѝ замък, обеща си разгорещено Елиса. Уейд Тагърт щеше да си плати за натрапничеството.

— Ти като жертва ли ме възприемаш?

— Възприемам те като награда — поправи я тихо той.

— Странно, ала това никак не ме успокоява!

— Не съм го казал, за да те успокоя. Нямам за цел да ти правя живота лек и приятен, мила. — Гневът му заради „изнудването“ като че ли беше преминал. Уейд отново бе подел шеговития тон и веселото небрежно отношение. Цялата вечер се бе държал толкова прелъстително, а сега тя го гледаше, без да му има капка доверие.

— А очакваш от мен да направя твоя живот лек и приятен — сопна се злобно Елиса.

— О, да. Така и ще стане. Накрая. Или поне ще бъде толкова лек и приятен, колкото може да бъде до една магьосница. — Пръстите на врата ѝ се преместиха и тя усети леки тръпки, сякаш той нарочно ѝ въздействаше така, за да я накара да му посвети цялото си внимание. — Ще се държиш прилично, докато ме няма, нали?

— Аз винаги се държа прилично — заяви надменно Елиса с надеждата Уейд да си махне ръката от врата ѝ.

— Радвам се да го чуя. — Той кимна. — Няма да ми е никак приятно, ако се върна и открия, че не си се отнасяла достатъчно сериозно към връзката ни.

— Още някое предупреждение няма ли, Уейд? — изви любопитно едната си вежда тя.

— След като питаш, вече ти дадох прекалено много обяснения — измърмори рязко той. — Не забравяй, че висиш на вѐдичарската ми кука и си на път към мрежата ми. Няма да ми е никак приятно, ако се оставиш някой друг да те отмъкне.

— Какво? Толкова ли малко доверие имаш на собствените си способности? — Елиса вирна глава и се дръпна от ръката му, докато го гледаше презрително и му се смееше с очи.

— Мила, направи и на двама ни услуга и не настоявай прекалено много — посъветва я мило Уейд. — Вълците са ужасно избухливи, ако си позволиш да ги провокираш. Ще се видим, когато се върна от Калифорния. — Той се обърна и се отдалечи по коридора към асансьора, без да се обърне нито веднъж.

Тя тресна вратата, но не прекалено силно, за да не притесни съседите си, след това се облегна на нея и се замисли мрачно над последните събития.

Беше ли успяла да постигне нещо? Нямаше смисъл да отрича истинския интерес на Уейд към нея, макар и да се окажеше краткотраен. Предложението да замине с него за Калифорния не бе направено с лека ръка. Той наистина желаше да пътува с нея.

Ала това бе доста далече от предложение за брак, каза си нацупена Елиса, изправи се и се упъти към спалнята. Как можеше човек да впримчи един вълк в брак? Проблемът щеше да е съвсем простичък с мъж като Дийн, но с Уейд бе значително по-сложно.

Проблемът при него бе, каза си тя, докато смъкваше ципа на роклята си и я плъзгаше надолу по бедрата си, че жената невинаги бе сигурна кой извършва маневрите. Можеше да се справи доста успешно от безопасното място на крепостната стена, но пък Уейд се възползваше от всички предимства на самотния ловец: непобедим устрем, който не му позволяваше да приеме никакъв провал.

Спря за момент и погледна една от картините на стената в спалнята. Непознат свят, пълен с предизвикателства и тайнства. Имаше чувството, че тази вечер бе завършила тъкмо в такъв свят.

ГЛАВА СЕДМА

Беше истинско удоволствие да отиде на работа на следващия ден, сигурна, че няма да се сблъска с Уейд. През изминалите няколко дни бе доста напрегнато, призна си намусено тя, а самата мисъл да се преструва, че не се бе случило нищо между тях, бе твърде много за нея. Знаеш, че двата безгрижни дни в офиса щяха да ѝ позволят да се справи с приятелите и колегите, както всеки ден.

Рано следобед телефонът ѝ звънна и Елиса остави работата си, за да отговори.

— Дийн! — възкликна тихо тя, доволна да го чуе. — Нямах представа, че е станало толкова късно. Как се изниза само този ден!

— Как така да е късно? — попита весело той. — Едва минава един.

— Знам. Нали това се опитвам да кажа. — Елиса се изкиска. — Ти никога не ми се обаждаш, преди борсата на изток да приключи. Работих и през обедната почивка и така и не разбрах кое време е станало. Как са нещата при теб?

— Денят не беше лош — призна той, доволен от себе си.

— Май си направил добър удар днес.

— Ммм. Искаш ли да ти разкажа някои по-пикантни подробности, докато вечеряме? — Тя долови усмивката в гласа му и разбра, че бе наистина доволен от постигнатото през деня.

— С удоволствие — прие веднага Елиса, въпреки че едно тънко гласче непрекъснато припискваше в главата ѝ. Спомни си Уейд, застанал на вратата ѝ предишната вечер, докато я предупреждаваше да се държи прилично. Съвсем спокойно прогони образа му. Каквото и да си мислеше Уейд Тагърт, той не можеше да контролира живота ѝ. Щеше да го държи до себе си, докато настъпеше моментът за отмъщение, а тя нямаше намерение да прекъсва приятелствата си заради това. — По кое време? — попита Елиса.

— Ще мина да те взема към шест. Искаш ли да опитаме френския ресторант в центъра?

— Денят ти наистина е бил успешен! — пошегува се тя. — Там е ужасно скъпо.

Дийн се разсмя.

— При нас е или глад, или пиршество. Днес ще пируваме.

— Дай ми на мен сигурна заплата. Обичам да знам, че имам пари за следващия си обяд, дори да не мога да си позволя да ходя по френски ресторанти — каза направо Елиса.

— Ти нямаш никакъв приключенски дух — оплака се добронамерено той.

Едва след като затвори, тя се замисли над думите му. Нямала била приключенски дух. Бавна усмивка плъзна по устните ѝ, когато отново се върна към работата си. Само ако знаеха хората на какви приключения се бе натъкнала напоследък!

По обичайните ѝ стандарти, вечерята бе много приятна, каза си Елиса няколко часа по-късно, когато си взе довиждане с усмихнатия и доволен Дийн Норуд. Усмихнат и доволен, въпреки че бе изпратен да си ходи след едно набързо изпито бренди в хола ѝ.

— Чудесна вечер — усмихна му се ослепително тя. — Още веднъж те поздравявам за успеха днес.

— Жалко, че борсата отваря толкова рано — въздъхна той, защото знаеше, че вечерта трябваше да приключи заради работата му. Обикновено бе в офиса си преди седем сутринта.

— Брокерите винаги трябва да запазват уикендите си за срещи с приятели. — Елиса се усмихна и се престори, че няма никакво желание да го пусне да си върви. Удивително, каза си тя, че успяваше да го върти на пръста си толкова безпроблемно. Уменията, които приемаше за някаква даденост, преди да срещне Уейд, сега вече ѝ изглеждаха различни. Разбра колко лесно бе насочвала нещата в желаната от нея посока всеки път, когато разговорите ставаха прекалено лични. Подобно нещо бе невъзможно с Уейд.

— Сигурно си права — усмихна се на свой ред Дийн, наведе се и леко я целуна по устните. В тази ласка нямаше и следа от силна мъжка страст. Това бе най-обикновена целувка за лека нощ, точно както искаше Елиса. — Ще ти се обадя другата седмица и ще поговорим по-

подробно за срещите с приятели през уикенда, нали? — предложи любезно той.

— Ще чакам с нетърпение — обеща тя. Много тихо затвори вратата след него, докато Дийн вървеше по коридора. За момент затвори учудена очи, удивена от себе си, а след това се върна в приятно обзаведения хол и изгаси лампата.

Миналата седмица обмисляше как следващата им среща да завърши по различен начин. Ето че тази вечер бе възникнала чудесна възможност, а Елиса запази разстояние. Дийн дори не усети какво става. Щеше да е толкова лесно да обърне разговора към тях двамата, каза си тя и въздъхна. Щеше да е съвсем просто да го подтикне към нещо повече от неангажиращата прегръдка за лека нощ. Само че не направи нищо. Съвсем честно си призна, че причината бе Уейд Тагърт.

Не че предупреждението му я бе стреснало, каза си Елиса и свали меката зелена рокля. Нямаше защо да се бои от него, а нямаше начин той да разбере, че бе прекарала вечерта с Дийн.

Само че през последните си няколко срещи с Уейд бе разбрала нещо, което в миналото не я бе притеснявало. Не че не разбираше колко лесно се справя с хората, каза си тя, докато обличаше нощницата и отмяташе мекия сатенен юрган. Просто не бе разбрала, че нещо липсва във връзките ѝ, все връзки, които контролираше без проблем.

Елиса легна по средата на широкото легло и загледа свежата зелена спалня. Приятна и удобна спалня. Точно като живота ѝ. Удобен и приятен. Поне докато Уейд Тагърт не нахлу в него. Тази мисъл привлече погледа ѝ към картините до огледалото. Те бяха единственото тук, в което нямаше нищо удобно и приятно. Устните ѝ леко се извиха докато ги гледаше. Посегна и запали нощната лампа. Още не бе отдръпнала ръка, когато телефонът на нощното шкафче извъня остро. Тя се намръщи и вдигна слушалката, видя, че бе почти полунощ и си каза, че такива късни обаждания вещаят само неприятности.

— Къде беше, по дяволите?

Елиса рязко си пое дъх, щом чу нападателния глас на Уейд. Не бе прекалено ядосан, каза си веднага тя. Беше хладен, съдържан и опасен. Но пък бе поне на хиляда и петстотин километра, така че нямаше власт над нея.

— Навън — отвърна остро Елиса, без да се прави на любезна.

— Звъня ти още от седем.

— Защо? — попита тя престорено невинно.

— За да видя дали си наистина безразсъдна — отвърна той —
Оправда най-лошите ми очаквания.

— Предполагам, че това е комплимент.

— Не бих казал. С кого беше? С Норуд ли? Той още ли е при теб?
— Въпросите следваха бързо един след друг, сякаш Уейд нямаше
намерение да ѝ даде време да измисли някое извинение.

Елиса се опита да се овладее и тихо попита:

— Искаш ли да говориш с него?

Последва потискащо мълчание, а след това Уейд си пое дълбоко
дъх. Тя чу въздишката по линията.

— Май не знаеш кога да се страхуваш? — отбеляза той
неестествено сухо.

— Е — заяде се Елиса, — работата ми беше добра, много ми се
искаше да я запазя...

— Не съм заплаха за работата ти, малката — заговори бавно
Уейд. — Каквото и да си мислиш, това не е единството оръжие, което
размахвам над красивата ти червенокоса главица. Каж ми истината,
Норуд там ли е?

Тя долови категоричността в гласа му и реши да не го дразни
повече. И без това бе проявила прекалено много дързост, а не искаше
да го вбесява. Това никак нямаше да помогне на плановете ѝ. Не,
трябваше да отстъпи поне малко.

— Не, не е тук.

— Ала си излизала с него, нали? — попита грубо той.

— В интерес на истината, да, излизахме. Дийн ми е приятел,
Уейд, а аз нямам намерение да се отказвам от приятелите си заради
теб.

— Май не си губиш времето и си просиш урока, който ти
обещах. — Той изруга тихо.

— Какъв урок? — Елиса смръщи вежди и погледна
подозрително телефонната слушалка.

— Доколкото си спомням, ти казах, че няма да търпя други мъже
в живота ти, докато аз съм до теб, и те предупредих, че имаш нужда от
урок, за да се научиш да уважаваш мъжете. Може би си спомняш.
Стана в неделя — сгълча я мрачно Уейд.

— Ти ме заплашваш!

— Но не и работата ти — отвърна напълно спокойно той.

— И какво сега? — попита троснато тя, подразнена, ала въпреки всичко любопитна.

— Оставям те тази нощ, за да се чудиш — поясни Уейд мило. — Утре също. Връщам се по някое време утре вечер. Надявам се да проявиш достатъчно смелост и да си вкъщи, когато се върна. Ако се изкушиш да прекараш вечерта някъде другаде, за да ме избегнеш, не забравяй, че ще се ядосам два пъти повече, ако се наложи да те търся.

— Ако си мислиш, че ще седя и ще те чакам да се върнеш, за да започнеш да ми се караш, значи си напълно побъркан! — обвини го побесняла Елиса.

— Защо по-добре не прекараш времето си, като ме омагьосаш, така че настроението ми да се подобри? — предложи той.

— Какъв смисъл има? — отвърна тя през стиснати зъби.

— Може и да има — изрече замислен Уейд. — Виж, защо не ми направиш вечеря, може пък да се получи добре. Ще дойда към седем.

Объркана и заинтригувана от неочакваната промяна в тона му, Елиса се поколеба.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ако нахраня звяра, той може и да ми спести лекцията?

— Сипи му и нещо за пиене, нещо, което обича, качи му краката на възглавница и го попитай как е минало пътуването. Може и да се получи, малка магьоснице.

— Ами ако не се получи? — не се сдържа да попита тя.

— Както казват — продължи философски той, — в живота на всеки понякога се случва и да вали. Единствената причина да ти се стори, че над главата ти се разразява буря, а не просто, че ръми дъждец, е защото си прекалено свикнала времето да е все хубаво.

Елиса хлопна оглушително слушалката.

В шест и половина на следващата вечер тя осъзна колко старание бе вложила в ястието, което къкреше на печката. Изобщо не се страхуваше от Уейд Тагърт. Цялата тази работа се превръщаше в игра, реши тя. Той я бе предизвикал да се опита да го омагьоса и да стопи гнева му и Елиса бе приела предизвикателството.

Не че се страхуваше от гнева му, усмихна се тя, когато провери задушеното пиле с вино. Беше ѝ забавно и ѝ се стори подходящо да провери дали и Уейд бе уязвим и податлив на чара ѝ също като останалите мъже. Тази вечер щеше да бъде нещо като изпитание.

Когато в седем на вратата се звънна, Елиса усети как я обзема притеснение, но тръгна решително към вратата, стиснала чаша уиски в ръка. Нарочно бе подбрала дрехите си така, че да изглежда като домакиня, създава приятен уют, и бързо се погледна в огледалото, за да е сигурна, че изглежда подходящо.

Полата бе с цветя в кафяво и златно по самия край и нежно се стелеше около глезените ѝ. Беше си избрала блуза, блестяща като течно злато, която да отива на полата, и бе с високо скромно деколте. Косата ѝ изглеждаше лъскава, а синьо-зелените ѝ очи блестяха възбудено. Бе завързала на кръста си престилка, което допълваше образа ѝ на домакиня. Как бе възможно един мъж да се скара на жена, облечена по този начин, след като тя отваря вратата с напитка в ръка, а пък храната го очаква топла и ароматна. Приветлива усмивка трептеше по устните ѝ, когато отвори.

— Здравей, Уейд. Точно навреме — измърмори мило Елиса и отстъпи, за да може той да влезе. — Заповядай, влез.

Уейд бе все още в костюма, с който сигурно е бил в Сан Хосе. Почти черната му коса бе грижливо сресана, а сивите коси над ушите му отиваха на колосаната му консервативна риза. Изглеждаше уморен, забеляза изненадана тя, ала сивите му очи бяха все така жадни и напрегнати, както обикновено.

— Добър вечер, Елиса — поздрави любезно той и огледа с настойчив поглед финото ѝ тяло. — Да разбирам ли, че си решила да доставиш удоволствие на измореното ми тяло и непостоянно настроение?

— Изглеждаш уморен — каза му тя съчувствено, но сама не можа да определи дали това съчувствие бе истинско, или престорено. На нея ѝ прозвуча напълно искрено, а това бе най-важното в момента. — Хайде, свали си палтото, а аз ще го закача в дрешника. — Уейд я послуша и сви рамене, за да свали връхната си дреха, след това разхлаби вратовръзката си и на нея ѝ се стори, че чува облекчената му въздишка. — Имаше ли полза от пътуването, или само те измори? —

попита мило Елиса и го поведе към най-големия и мек фотьойл, а щом той се отпусна, му подаде напитката.

Последва кратко мълчание, докато тя си взе своята напитка и се върна да седне срещу него. Хрумна ѝ, че Уейд бе говорил сериозно. Нима наистина се бе подготвил за опърничавото ѝ поведение?

— Според мен имаше полза — отвърна най-сетне той и постави крака на тумбестата възглавница между тях, без да откъсва от нея присвитите си очи. — Поне Робъртс бе готов да се вслуша в здравия разум.

Елиса му подаде чиния сирене и солени бисквити и това веднага привлече вниманието му.

— А ти за какво говори с него? — Тя знаеше, че Джон Робъртс бе шефът на „Компю Дизайн“. Това бе човекът, чиито пост Уейд щеше да заеме, поне така се говореше.

— Да даде на офиса в Сиатъл по-голяма автономия, стига да му гарантирам лично, че резултатите няма да паднат под очакваните — усмихна се уморено той.

— А ти ще го направиш ли? — Елиса отпиваше бавно от напитката си и наблюдаваше изтощеното му лице.

— Разбира се — заяви Уейд, облегна се на стола и въздъхна.

— Това не ми се струва много разумно от страна на небезизвестния господин Робъртс! — отбеляза тя. — Защо трябва ти лично да отговаряш за този експеримент?

— А защо не? — Той се опита да се усмихне. — На негово място бих изискал не по-малко отговорност.

— Правилно — съгласи се след малко Елиса и си припомни първия месец на Уейд в офиса в Сиатъл. — Сигурно ще го направиш. Сигурно затова старият вълк те гласи за поста си, когато се оттегли. Веднага е познал сродната душа! — Тя се усмихна шеговито и той отвърна на усмивката.

— За една Червена шапчица, която е в доста несигурно положение в момента, тази вечер ми се струваш в отлично настроение.

— Моля? — възкликна Елиса с престорена уплаха. — Това ли е благодарността, че направих всичко, както ти пожела? Престани да ми се зъбиш и ми разкажи повече за командировката. — Уейд се подчини и се отпусна още повече, повлиян и от уискито, и от приятния разговор. Тя забеляза с нескрито учудване, че отговорите ѝ не бяха,

както обикновено, машинални. Успя да създаде приятната атмосфера, която искаше, ала сега вече имаше нещо значително по-различно. Стресна се, когато разбра, че не изпълняваше тази си роля, защото така ѝ бе лесно, или защото това се бе превърнало в нейна втора природа. Забавляваше се, но съвсем различно от друг път. Сега имаше нова топлота и въодушевление в този искрен разговор, който ѝ се стори чудесен. — Готов ли си да похапнем? — попита Елиса след половин час, стана и се отправи към кухнята.

— Умирам от глад — призна той. — Обаче не съм сигурен дали имам сили да стана.

— Няма нужда — успокои го веднага тя. — Ще сервирам вечерята на масата в хола.

Елиса бързо превърна масичката за кафе в чудесна трапеза за двама. Трепкаха свещи, а порцелановите съдове и сребърни прибори блестяха на светлината.

— Човек лесно може да свикне — отбеляза по-късно Уейд, докато си сипваше още от всичко.

Тя премигна, ала не каза нищо. Забележката бе направена небрежно и не биваше да я приема прекалено сериозни. Бе почти сигурна, че той не искаше да се обвързва с нея. Просто си търсеше връзка. Въпреки това Елиса щеше да открие начин да го тласне в по-дълбоки води преди края.

— Ти си великолепа готвачка, Елиса — отбеляза Уейд — Сигурно това е част от очарованието ти.

— Върви с всичко останало — заяви дръзко тя. Сипа му още вино, а остатъка — на себе си. — Някакви оплаквания?

— За вечерята ли? Абсолютно никакви. Нито за разговора. Точно това си бях поръчал. Да знаеш само колко ми се искаше да получа тази покана! — Той прикова в нея сивия си поглед.

— Това покана ли беше? — Престори се на изненадана. — А пък аз останах с впечатлението, че е заповед.

— Нека да направим компромис и да го наречем убедително предложение — обади се любезно Уейд.

Елиса долови остротата в гласа му и се усмихна мило.

— Ти си шефът.

— И аз така си казвам, когато си около мен. Но е трудно да те накарам да разбереш.

— А някога да ти е хрумвало — попита тя внимателно, за да опипа почвата, — че може да се страхувам от теб?

— Не — отвърна категорично той. — Никога. — Намаза с масло последната хапка хрупкава франзела и я погледна над масичката. — Защо да се страхуваш от мен? Не е имало защо, преди да те хвана с Рандолф.

— Това не трябваше да го казваш — порица го тъжно Елиса. — Трябваше ли да го кажеш? Опитвам се да забравя.

— Извинявай — каза Уейд, ала по нищо не личеше да съжалява. — Хайде, кажи ми защо си се страхувала от мен през изминалия месец. — Лапна хапката и я сдъвка, без да откъсва очи от нея.

— Първо, ти си много по-различен от човека, чието място зае. Сигурно вече си го разбрал — започна спокойно тя и се отпусна назад на стола, а след това кръстоса крака.

— Така е. Всеки нов шеф е много различен от предишния. Това не е причина да се опитваш да ме избягваш.

— Ти сам се съгласи, че не си домашно животно за гледане — измърмори Елиса, а обувтия ѝ в сандал крак се поклащаше леко, докато го наблюдаваше.

— А предшественикът ми е бил, така ли?

— О, да. Беше мил и внимателен човек. Той ме взе на работа. Това беше преди няколко години, преди офиса в Сиатъл да се разшири и да заработят отделите. Господин Джонсън винаги е бил слабото ми място.

— И винаги е бил поканен на събиранията у вас.

— О, да. И той, и съпругата му — добави мрачно тя.

— Нямах намерение да казвам, че си го прельстила — каза тихо Уейд.

— Благодаря. — Гласът ѝ вече бе станал студен. — С теб човек никога не знае.

— Усещам как топлината и светлината угасват — заяви той с тъга.

— Извинявай — измърка Елиса веднага. — Май прекалих. Та, както ти казвах, бях свикнала да работя с господин Дженсън...

— По-скоро си била свикнала да го въртиш на малкия си пръст. — Уейд преглътна последното вино.

— И тогава се появи ти — продължи тя, без да дава знак, че бе чула прекъсването. — Започна да променяш, да поправяш хората, издаваше заповеди наляво и надясно...

— Това се нарича да поемеш юздите.

— Нарича се да разтърсиш персонала — поправи го Елиса и сведе очи. — При това доста грубо, смее да кажа.

— Накратко казано, за да не продължаваме с този мил разговор, ти прецени за разумно да стоиш далече от пътя ми.

— Нещо такова — съгласи се тя тихо и безпомощно. Зачака той да прояви разбиране.

— Десерт има ли?

— Моля? — намръщи се учудена Елиса и вдигна клепки, за да срещне блестящите сиви езера срещу нея.

— Попитах дали има десерт — повтори Уейд, строгите му черти смекчени от напълно невинно изражение.

— Да — отвърна нетърпеливо тя. — Има. Чийзкейк.

— Звучи прекрасно — измърмори лакомо той. — Ще ти помогна да вдигнеш масата.

— Не се притеснявай — измърмори Елиса, стана и взе няколко чинии. Запъти се към кухнята, обзета от яд. Дразнеш, противен, нетърпим тип!

Докато се върна в хола, бе успяла да се овладее, поднесе бренди и чийзкейк и вече бе готова да се усмихва мило.

— Значи не вярваш, че си ме плашил? — върна се тя отново на въпроса, докато го наблюдаваше как лакомо поглъща чийзкейка и ѝ подава чинията си за ново парче.

— Приемам, че е било така. — Поколеба се, докато търсеше подходящата дума. — Сигурно съм бил различен. Затова е имало неща, които те притесняват. — Не откъсна очи от нея, докато Елиса отрязва второто парче чийзкейк и му го подаде. — Поне това е очевидно. Само че не мисля, че си се страхувала от мен. Едва ли някога през живота си си изпитала истински страх. — Уейд отново се отпусна на стола и изяде второто парче значително по-бавно.

— Според мен завиждаш — заяви неочаквано тя и се отдръпна назад, стиснала чашата бренди в едната си ръка. Усмихна се мило, когато той вдигна поглед. — Не се страхувам от нито един мъж в живота си — побърза да уточни Елиса, когато видя присвитите му

сиви очи. — Боя се от начина, по който ти възприемаш уменията ми да очаровам хората. Сам каза, че си се борил за всичко, което си постигнал. Моят начин е значително по-лесен и по-малко изморителен. Да не би да се надяваш, че ако те допусна до себе си, част от това умение ще ти се предаде и на теб?

— Виждам, че според теб това е невъзможно — усмихна се Уейд и белите му зъби заблестяха.

— Не и с твоя подход — отвърна бързо тя. Наведе се, за да отпие от брандита.

— А какъв е правилният метод да достигнеш целта си, ако реша да прибегна до този метод?

— Пробвай да ми подражаваш, не със сила. Опитай се да ме омаеш, не да тропаш с юмрук по масата. — Елиса изчака, защото той изглежда обмисляше думите ѝ.

— Има един проблем — отвърна замислен Уейд и остави празната чиния.

— Какъв?

— Струва ми се, че ти ми пробутваш номера с чара, за да ме накараш да правя това, което ти пожелаеш. А на мен едва ли ще ми хареса. Не, забрави тази работа. Може и да завиждам, но не на методите ти. Доволен съм от начина, по който постигам нещата.

Тя веднага се хвана за думите му.

— И за какво завиждаш?

— За най-обикновени неща — отвърна направо той, затопляйки чашата с брандита в длани. — Завиждам на другите мъже. Ако наистина искаш да ме омагьосаш, ще трябва да ме убедиш, че умееш да си върна.

— Твърде висока цена единствено за да си запазя работата — въздъхна със съжаление Елиса, обзета от възторг заради тази словесна престрелка.

— Ти да не би да имаш по-добро предложение? — изръмжа Уейд, без да помръдва, ала тя забеляза, че бе готов да скочи веднага, макар и да изглеждаше отпуснат на стола.

— Нека кажем, че мисля по въпроса — отвърна уклончиво Елиса.

— Значи, разговорът се насочва към основния въпрос тази вечер. — Той се отпусна още по-удобно, сякаш бе готов да прекара

следващите няколко часа, седнал тук.

Тя наклони глава на една страна и изви вежда.

— Моля? — попита ясно със спокоен глас — Какво трябва да означава това?

— Ще обсъдим подробно въпроса за теб и Норуд снощи, нали? Тъй като ти сама повдигна въпроса, реших, че си готова да го обсъдиш. Ако предпочиташ да изчакаме още... — Уейд не довърши изречението, за да ѝ даде възможност да си каже мнението. Изчака я любезно. Само че блясъкът в сивите му очи не подсказваше подобно нещо, забеляза Елиса.

— Нямам никакво намерение да обсъждам Дийн с теб. Нито пък снощното ни излизане. Вече обсъдихме този въпрос. Освен това — продължи тя и се усмихна чаровно, — прекарах цялата вечер както ти пожела. По телефона намекна, че ще въздържиш да ми изнасяш лекция, ако съм достатъчно гостоприемна.

— Така ли съм казал? — Той се опита да си спомни думите си. След това решително поклати тава. — Не съм гарантирал, че ще се получи. Предложил съм ти да опиташ.

— Опитах — защити се Елиса. — Не можеш да отречеш.

— Не мога, опитът ти беше страхотен — съгласи се одобрително Уейд.

— Да, но не се получи. — Тя усети тръпката, докато се приготвяше за идващата битка.

— Не — отвърна той. — Няма да се получи. Да не би да си въобразяваш, че ще оставя това да ти се размине просто така? Че ще ти позволя още първата вечер, когато съм в командировка, да излезеш с друг мъж?

— Според мен, не можеш нищо да направиш — отвърна спокойно Елиса. — Да знаеш, че имаше огромен късмет, дето ти сервирах вечеря! — Тя едва се сдържа. Уейд твърдеше, че може да я укроти, но Елиса си даваше сметка, че няма да му позволи, без самата тя да го предизвика. Никой преди не си бе позволявал да я обсебва така. Накрая този мъж щеше да лази пред нея на колене за наказание за обвиненията към нея и Мартин Рандолф. Беше ѝ много удобно да го остави да върви по пътя на собственото си унищожение, Елиса лично щеше да му подаде въжетото, на което да се обеси.

В един напрегнат момент погледите им се преплетоха, а след това той се усмихна. Много опасна усмивка. Ала в думите му нямаше нищо страшно.

— Всъщност, в момента съм малко уморен. А и има други неща, които предпочитам да направя, вместо да ти крещя...

— Какви например? — Тя бе готова за атака. Всичките ѝ сетива бяха нащрек. Знаеше, че ще спечели този спор. Уейд нямаше никакви аргументи. Какво право имаше да ѝ забранява да се среща с други мъже!

— Например да те целуна — прошепна той, дълбокият му глас станал дрезгав, докато наблюдаваше устните ѝ.

Да не би да се предаваше без битка, зачуди се Елиса, малко разочарована. От друга страна, каза си тя, искаше да постигне целта си колкото бе възможно по-бързо, нали? Ако на Уейд му бе по-приятно да я целува, отколкото да ѝ се кара, значи напредваше добре.

— Не можеш да направиш и двете — отвърна тихо Елиса.

— Не мога ли първо да ти се накарам, а след това да те целуна? Тогавата познай кое ще избира? — Бавно остави чашата с бренди на масата и отпусна крака.

Тя го наблюдаваше с пресъхнала уста от напрегнатото очакване, докато той пристъпваше към стола ѝ, за да поеме чашата от пръстите ѝ. Все едно че отнемаше бонбона от някое дете, каза си Елиса. Щеше да накара този мъж да я желае много повече от всичко друго на този свят.

Остави се Уейд да я изправи, а когато я прегърна през кръста, не помръдна.

— Заслужаваш нещо за очарователните усилия, които си положила тази вечер — каза той тихо, а гласът му бе пълен с обещания.

— Нещо различно от кавга ли? — предизвика го тя, докато Уейд я притискаше до себе си. Отпусна назад глава, разтвори устни, докато наблюдаваше готовите да я погълнат пламъци в сивите му очи.

— Да — потвърди той, а отговорът му прозвуча като дрезгав шепот на желание. — Нещо различно от кавга. — Ръцете му все още пречеха на нейните да помръднат и Уейд се възползва от наклонената ѝ брадичка, за да положи нежна целувка отстрани на гърлото ѝ. Този лек допир накара Елиса да потръпне. Един далечен глас я предупреди, че

бе започнала да откликва с все повече желание на целувките му, но тя пропъди мисълта. Нима тази вечер не спечели? Защо да не изпита божествената наслада, която усещаше в прегръдките му? Можеше да се справи с този мъж... Любопитство и дързост я накараха да целуне врата му точно над яката. Притисна устни към загорялата му кожа и веднага усети отклика му. Ръцете ѝ се почувстваха свободни, докато той я притискаше до себе си. — Колко си слаба и фина за могъща магьосница — простена до ухото ѝ Уейд, а ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ надолу към извивката над бедрото. — Как е възможно да си толкова малка и толкова опасна?

— Аз ли съм опасна? — измърмори тя и в първия момент се напрегна, ала след това се отпусна, защото той я привлече до себе си и Елиса отново усети топлината му. Тя плъзна ръце по мускулите на гърба му през тънката риза и потръпна, когато отначало устните му, а след това и езикът му се спряха на ухото ѝ.

— Много — потвърди с готовност Уейд. — Май ти самата не си наясно със силата си. Просто не си допускала никой да разбере размаха на магията ти.

— Докато не срещнах теб — довърши замечтано тя, усетила пръстите му на бедрата си.

— Докато не срещна мен! — Той я притисна и Елиса усети настойчивото желание на тялото му. Усети как коленете ѝ омекват, щом осъзна колко бе силно желанието му към нея. Пръстите ѝ потърсиха опора на гърба му и тя също се притисна.

Устните му започнаха да се движат бавно, мъчителна и много изкусително над скулата, докато стигнаха ъгълчето на окото ѝ. Елиса стисна клепки, готова за още. Когато най-сетне устните му доближиха нейните, тя така и не усети, че стене от надигналото се в нея желание.

— Точно така, малката ми — насърчи я Уейд и едната му ръка се върна от бедрото към талията, вдигна се към ребрата и усети тежестта на гърдата ѝ. — Направи магията си и виж дали няма и на теб да подейства!

Елиса се облегна на него, за да е сигурна, че няма да падне, и вдигна ръце около врата му. Устните му най-сетне покриха нейните и тя усети неподозирана тръпка.

— О, Уейд! — Името му прозвуча като молба, като заповед, като вик, а той разбра веднага. Откликът му бе мигновен, защото я пое на

ръце с мощен замах, който я остави без дъх. Опря буза на рамото му и се притисна към врата му, усетила, че Уейд я пренася през хола към спалнята.

Светлината от антрето се спусна върху широкото легло, когато той я положи на него. След само миг се отпусна до нея и я обсипваше с настойчиви целувки.

Елиса усети хлад по кожата си, когато Уейд разтвори блузата ѝ, чу доволната му въздишка, докато тя се опитваше да разкопчае неговите дрехи. Краката ѝ потрепваха неспокойно и той плъзна коляно отгоре, за да я прикове към леглото, докато разкопчаваше полата ѝ.

Елиса се опита да го спре, преди да я бе съблякъл, но усети, че бе безсилна, а някакво звънце се опитваше да я предупреди да се овладее. Уейд нежно стисна китките ѝ, докато приключваше със задачата си.

— Студено ли ти е? — прошепна той, докато тя тръпнеше при всеки негов допир. Вече бе само по дантелени бикини и на светлината, процеждаща се от антрето, Уейд я виждаше цялата.

— Да — прошепна тя, без да знае дали хладната спалня, или тялото ѝ я караха да търси топлината му. Всичко бе свързано, разбра Елиса. Само Уейд можеше да я стопли тази вечер. Единствено Уейд.

Той се отдръпна за момент, свали и ризата, и вратовръзката си и се надвеси над нея, за да я привлече до гърдите си. Все още не бе свалил панталоните си, затова пръстите ѝ се насочиха към колана.

— Скоро ще се стоплиш, малка магьоснице — обеща Уейд и се наведе, за да усети меките ѝ гърди до своите. Острите косъмчета погъделичкаха зърната ѝ и я обзе нова възбуда. — Ще се стоплим на огъня, който ще се разгори между нас!

Най-сетне успя да разкопчае колана му, ала когато се опита да го съблече докрай, той улови ръката ѝ и поднесе тръпнещите ѝ пръсти към устните си, за да ги целуне бавно. След това обхвана врата ѝ с ръка, а с другата потърси малките ѝ гърди.

Тя се напрегна под допира му, стисна го силно, докато Уейд навеждаше глава, за да целуна долината между гърдите ѝ, а след това потърси връхчетата им с устни. Ръката му се плъзна надолу, мина над стомаха и се спусна към примамливото обещание между бедрата.

С леки като перце докосвания той пъхна пръсти под ластика на бикините ѝ и Елиса извика.

— Уейд!

— Кажи, мила — попита нежно той. — Кажи ми колко силно ме желаяш!

— Желая те — прошепна тя, дъхът ѝ забързан между устните. — Знаеш, че те желая! — Вече не можеше да мисли.

Устните му прогаряха кожата ѝ.

— Нали тази вечер няма да ми обърнеш гръб, както направи в неделя? — попита Уейд.

Елиса се опита да си спомни какво бе било в неделя и защо му бе отказала. Сигурно същите причини важаха и тази вечер, подсказваше здравият ѝ разум. Само че тази вечер бе спечелила! Той бе готов да падне в краката ѝ. Зависеше от нея! Дали?

Имаше и още нещо, помисли си тя, макар и доста обърквана. Имаше още нещо, което искаше от Уейд Тагърт. Само че усещаше бликащото от всяка негова клетка желание. Толкова бе важно да задоволи това желание. По-важно от всичко друго на този свят...

— Недей, Уейд — въздъхна Елиса, а сърцето ѝ биеше на мястото, където той бе поставил ръка от вътрешната страна на бедрото ѝ. — Не и ако ме желаяш също... — Искаше ѝ се да чуе признанието му за желанието и нуждата да я има — блъскащото ѝ сърце пропусна един удар — признанието му в любов. Можеше да го каже, сигурна бе. Нито един мъж не би могъл да направи това на жена, ако не я обича, нали?

— Желая те, сладка магьоснице — отвърна Уейд и притисна пръсти до нежната вътрешна страна на бедрото ѝ, а тя изстена. — Желая те и ще те направя моя. Ще бъдеш цялата само моя и никога повече няма да погледнеш друг мъж!

Елиса долови чувствената заплаха в гласа му. Този глас едва си проби път и достигна замъгления ѝ от страст ум.

— Уейд? — замоли го тя, а гласът ѝ прозвуча като несигурен въпрос, докато се притискаше в него с надеждата да се окаже, че греши, че страхът ѝ бе предизвикан от безпочвени подозрения.

— След тази вечер — зарече се той, докато устните му докосваха нежно рамото ѝ, — вече няма да има игрички нито с Норуд, нито с друг. Никакви други мъже, Елиса, магьоснице моя. Само аз!

Тя долови мъжката настойчивост в гласа му. Чу я и реагира така, както не би го направила в подобен наситен с чувства момент.

— Не! — успя да се изтръгне от гърлото ѝ. — Не! — повтори отново Елиса, този път по-силно, по-настойчиво, докато призоваваше

изчезналата си преди малко воля да наложи над тялото си.

— Елиса... — Усети нежността в гласа му.

— Как смееш! — изсъска тя и намери най-сетне сили да го отблъсне, синьо-зелените ѝ очи пламнаха от чувства, които нямаха нищо общо със страстта. — Как смееш да идваш тази вечер и да ме прелъстяваш, а след това да ме принуждаваш да ти обещаю да стоя далече от други мъже?

Погледът му стана по-студен, докато наблюдаваше гнева ѝ и Уейд посегна към свитите ѝ юмруци, преди да бяха попаднали на някое по-уязвимо място от гърдите му.

— Успокой се, Елиса, преди да се нараниш! — нареди грубо той.

— А сега ме заплашваш, че ще ме нараниш! — сопна се вбесена тя. Бе готова да го ритне с голи крака, но Уейд предвиди опасността и притисна глезените ѝ. Елиса вече не можеше да помръдне и го погледна с очи, пълни с гняв и презрение. — Ти нямаш никакви скрупули, нали? — обвини го горчиво тя, а гърдите ѝ се повдигаха ожесточено. — След като не успя да получиш от мен, каквото искаше, като ме подвеждаше...

— Никога не съм те подвеждал. Какви ги говориш, жено? — повиши глас той, а студените му вече очи отново се спряха на нея.

— Говоря ти за това, че дойде тази вечер, яде от храната ми, престори си, че си... Омагьосан... — Започваше да мрази тази дума, ала не успя да се сети за по-добра. — Преструваш, се, че ме желаеш...

— Не съм се преструвал! — изръмжа Уейд и я разтърси леко.

— На мен така ми изглежда! — отвърна грубо Елиса.

— Струваше ми се, че съм пределно честен поне в този аспект на отношенията ни — продължи да ръмжи той, а на нея ѝ се стори, че в очите му забелязва весели искри. — Какво безскрупулно има в това, че ти показвам колко силно те желая?

— Накара ме да си мисля, че си... Че си... — задъхваше се тя, разбрала, че думите ѝ убягват, докато се чуди как да довърши изречението.

— Че какво, Елиса? — попита Уейд остро, а ръцете му стискаха силно китките ѝ, докато чакаше да чуе отговора. Тя само хапеше долната си устна, обзета от нервна възбуда и очакване той да довърши изречението вместо нея. — Реши, че съм напълно подвластен на магията ти ли? Че ще можеш да ме контролираш, както контролираш

всички останали? Не, малка магьоснице, с мен не е така. Тази вечер наистина бях омаян, но да не би да си въобразяваш, че ще забравя какво е било снощи, защото днес си ме нахранила и си ми се порадвала?

— Да — извика отчаяно Елиса. — Да, точно това мислех, ти ме подведе да си го помисля! Ти ме измами! Ти щеше да ме любиш единствено с надеждата да ме подчиниш така, че да се съглася на всичките ти условия, включително да ти отдам и свободата си. Само че не стана, Уейд Тагърт — съскаше тя. — Няма и да стане!

— Така ли мислиш? — отвърна напрегнато той, а очите му я гледаха подигравателно. — Мислиш си, че ако бяхме довършили започнатото тази вечер, утре сутринта щях да ти лазя в краката?

Елиса се изчерви от яд, осъзнала, че Уейд казва истината. Вече съвсем не бе сигурна, че ще успее да му се съпротивлява, ако той я бе любил тази вечер. Та как би могла една жена да се противопостави на мъж, след като е станала негова? За пръв път осъзна истинската опасност, която я грозеше, ако му се бе отдала. Уейд щеше да я направи единствено негова. Истината я накара да потръпне от студ.

— Така и няма да разберем, нали? — отвърна вбесена тя. — Защото няма да довършиш започнатото тук!

— Какво става, магьоснице? Страхуваш се да разбереш колко безпомощна ще станеш, ако се оставиш в ръцете ми ли? — дразнеше я той.

— Не! — извика гордо Елиса, въпреки че излъга най-нагло. — Няма такава опасност, защото между нас не съществува любов! — След това, събрала много повече смелост и дързост, отколкото някога преди, тя добави: — Мога да прекарам нощта с теб без всякакъв риск, Уейд — стига гордостта ми да го позволи! Ала не мога да кажа същото за Дийн Норуд. Ако той бе с мен тази вечер, нещата щяха да са коренно различни!

От напрегнатото мълчание лъхна студ, по-страшен, отколкото ако срещу нея се носеше айсберг.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш — събра сили да заговори най-сетне Уейд, — че си влюбена в Норуд?

— Защо да не съм? Той може да ми предложи много повече от теб! — Сама не можеше да повярва на думите си. Не това бе начинът, по който да постигне победата си. Не бе възможно да избързва чак

толкова много! Бе прекалено рисковано, прекалено опасно. Но нищо не бе в състояние да я спре. Сякаш някаква необяснима сила, призована от истинска магьосница, бе обладала тялото ѝ и я тласкащ към следващите ѝ думи.

— И какво може да предложи той, което на мен да не ми е по силите? — попита Уейд с кралско презрение към съперника си. Сивите му очи се вглеждаха презрително в нея и я предизвикваха да го сравни с Дийн Норуд. Елиса усети колко вбесен бе вълкът и ѝ се прииска да се изсмее истерично. Нима Уейд бе чак толкова арогантен, толкова уверен в себе си, че да не е в състояние да приеме, че тя предпочита Дийн пред него? Ще му покаже тя на него, зарече се безмълвно Елиса. Имаше и други неща, които един мъж можеше да ѝ предложи, освен предизвикателства и неспирни атаки над сетивата.

— Веднага ще ти кажа какво може да ми предложи — усмихна се тя, залагайки стръвта. — Може да ми предложи брак!

Айсбергът отново се оказа близо до нея и студени тръпки, които я разтърсиха, възвестиха приближаването му. Само че прекалено късно, за да се върне на брега...

— Брак. — Уейд повтори думата, сякаш пробваше звученето ѝ, оглеждаше я от всички страни като потенциална сделка. Неразгадаемият му поглед я бе уловил и Елиса се взираше в него с широко отворени очи, бездиханна отпуснала се под него. — Това ли искаш, магьоснице? — попита замислен той.

— Да! — Бе прекалено късно за отстъпление, макар и да знаеше, че бе прекалила и избързала, че сигурно бе загубила възможността за отмъщение.

Уейд сви незаинтересовано рамене.

— Добре. Ако това ще сложи край на игричките ти, ще се оженя за теб. Не беше това методът, който си мислех, че ще задържи останалите мъже настрани от теб, но той също е достатъчно ефикасен.

ГЛАВА ОСМА

Елиса така и не разбра как успя да се добере на работа в четвъртък сутринта. Мръщеше се на всяко огледало, покрай което минаваше, защото под очите ѝ личаха тъмни кръгове, въпреки че се бе постарала да ги скрие с грим. Потръпна, докато се навеждаше над чашата чай, оставена на бюрото, доволна, че разполага със самостоятелен офис. Не си спомняше някога преди да бе страдала от безсъние. Нощта след сряда щеше да влезе в рекордите ѝ.

Безкрайните дълги часове не преминаха безсънни заради присъствието на Уейд. Тя затвори очи и се намръщи недоволно, когато си спомни как спокойно си бе тръгнал, след като заяви, че ще се ожени за нея. Клепките ѝ трепнаха, докато оглеждаше бюрото си, за да намери нещо, което може безнаказано да счупи. Каквото и да ѝ попаднеше под ръка, щеше да ѝ свърши работа, реши мрачно Елиса и посегна за молив. Дори след като го счупи, тя си спомни как Уейд бе пречупил жълтия молив по време на разговора им в петък.

Елиса бързо изхвърли остатъка от жертвата си в кошчето за боклук.

— Елиса? Имаш ли една минутка? — Мари, една от редакторките, подчинена на Елиса, надникна в офиса ѝ. Беше усмихната, уверена, че ще бъде приета топло. — Искан да те попитам за данните, по които работя за машината Z100.

Елиса се усмихна с невероятно усилие. Тъкмо това усилие бе причина да изпита истински шок. Стресна се още повече, когато осъзна, че точно сега не ѝ беше до Мари, че нямаше никакво желание да ѝ помага да разрешава проблемите си! Исканше ѝ се да изкрещи, че на нея ѝ трябва помощ за нейните проблеми! Призна честно пред себе си, че никой не би могъл да ѝ помогне да се измъкне от тази каша.

— Влизай, Мари — насили се да каже тя и се опити да се усмихне както обикновено. — Какво има?

— Мисля, че е най-добре да накараме програмната група да обясни по-подробно какво са заложили на началния екран. Струва ми

се, че са използвали някаква защита да предпазят данните, но не съм сигурна. Не ми се иска да записваме инструкциите в ръководството за клиенти, преди да съм убедена, че това е правилното обяснение.

— Добре, ще се свържа с Роб и Манди. Те се занимават с програмите за този клиент, нали? — попита Елиса, опитвайки се да мисли по въпроса, докато разглеждаше бележките на Мари.

— Точно така — кимна веднага Мари.

— Трябва ни по-добра координация между редактори и програмисти — добави намръщена Елиса. — Половината бележки, които са нахвърляли, не стават за нищо. Трябва да работим по-отблизо с тази група.

— Може би трябва да поговориш с господин Тагърт по въпроса — предложи Мари и бързо прехапа устни. — Май ще трябва да минеш през Ивлин, нали? Тя е новият шеф на отдела и...

— Да — побърза да се съгласи Елиса, невероятно доволна, че не се налага да се обръща към Уейд по този въпрос. — Веднага ще кажа на Ивлин. — Тя поклати разсеяно глава. Липсата на достатъчно информация между отделите бе едно от нещата, с които смяташе да се заеме, за да подобри, след повишението. А ето че сега трябваше да се обръща към Ивлин. Елиса едва сдържа въздишката си.

След като обсъдиха по-подробно въпроса, Мари си тръгна и остави началничката си насаме с личните ѝ проблеми. Мислите ѝ отново се върнаха към необяснимия начин, по който си тръгна Уейд снощи. Елиса все още не разбираше защо стана така, въпреки че премисли сцената поне хиляда пъти през нощта, за да намери някакво обяснение. Бе подготвена да му каже в очите какво мисли за предложението му още в мига, в който го чуеше.

Само че не бе очаквала то да дойде толкова рано, не и при тези обстоятелства. Малкото ѝ отмъщение, на което се зарадва по време на сцената в спалнята, не бе това, което искаше. Дори не бе сигурна, че на Уейд няма да му е все едно, ако отхвърли предложението му. Та той го направи единствено защото тя намекна, че съперникът му е готов да стори същото. Елиса сама го бе притиснала. Уейд не бе паднал пред нея на колене и не я бе помолил се омъжи за него! Това не беше никакво отмъщение.

Тя стана и започна да крачи на тясното свободно място пред бюрото. Главата започваше да я боли от обърканите мисли.

Предстоеше ѝ възможност за доста интересен избор, каза си мрачно. Можеше да продължи с измисления годеж с надеждата да постигне по-задоволителен резултат. Уейд я желаше, каза си Елиса, въпреки че снощи не бе положил никакви усилия да заеме полагащото му се място. Не че тя щеше да го допусне до себе си, помисли си надменно Елиса. Ала той дори не ѝ даде възможност да му откаже. Бе станал от леглото, беше навлякъл ризата си и бе казал, че ще се видят в службата, а след това си бе тръгнал.

Стисна зъби и се усмихна, но в огледалото забеляза свирепото си изражение и помръкна.

За щастие да се сблъска с Уейд в службата не бе ежедневие, защото кабинетите им бяха на различни етажи. Можеха и да се разминат в някой коридор, ала тя щеше да положи всички усилия, за да стои възможно по-далече от етаж на ръководството. Трябваше ѝ време да помисли! Трябваше да мисли!

Само че съдбата бе против нея, реши по обедно време Елиса, докато бързо се отправяше към изхода. Тъкмо завиваше зад ъгъла и се готвеше да задържи вратата на един от асансьорите, когато видя Уейд в другия край на коридора. Той тъкмо вдигаше поглед от страницата, която четеше, и погледите им се срещнаха. Беше се отправил в нейната посока, а щом я видя, забърза.

Тя си спомни как я бе обвинил, че се крие, за да го избегне. Пое си дълбоко дъх. Ето че му предстоеше да добави още един случай към черния си списък, защото сега щеше да го избегне напълно умишлено, каза си Елиса, докато влизаше в асансьора и пусна вратата да се затвори. Какво задоволство изпита, когато забеляза раздразнението в сивите му очи, появило се щом той разбра, че тя ще избяга.

Убедена, че бе спечелила достатъчно време, за да се скрие сред тълпата на улицата, Елиса слезе от асансьора във фойето на сградата. Портиерът на рецепцията тъкмо оставяше слушалката, когато вдигна поглед и я видя.

— Госпожице Шелдън? — повика я весело той.

— Какво има, Ръс? — отвърна любезно тя, за да не обиди дружелюбния възрастен човек, който я поздравяваше ведро всяка сутрин.

— Искан да ви покажа снимките на внуците си, нали говорихме миналата седмица. Най-сетне ги взех от фотото.

— Може ли да ги погледна след обедната почивка, Ръс — помоли мило Елиса, защото знаеше, че докато бе във фойето, можеше да бъде лесно забелязана. — Трябва да бързам. Има едни покупки, които ме чакат. Нали знаеш... — Вече бе до въртящите се врати, когато чу гласа на Уейд и разбра, че губи това надбягване.

— Елиса!

Обърна се отчаяна, защото долови ледената настойчивост под привидното приятелско повикване. Той слизаше от съседния асансьор и крачеше към нея.

— Благодаря, Ръс — подвижна през рамо Уейд, докато минаваше покрай усмихнатия портиер.

— Няма проблем, господин Тагърт — усмихна се широко Ръс, извил рунтавите си бели вежди, докато наблюдаваше двамата млади. — Винаги съм готов да окажа помощ.

— На обяд ли отиваш, Елиса? — попита Уейд и плъзна ръка в нейната. Очите му блестяха към спокойното ѝ лице.

— Точно така. — Какво друго да направи, освен да се остави той да я поведе през вратата.

— Чудесно. Аз също. Тъкмо отивах към офиса ти, за да те поканя, когато те видях да се качваш в асансьора. Жалко, че не успя да задържиш вратата, но тези асансьори са винаги толкова бързи, нали? Добре че успях да се обадя по телефона на Ръс и да го помоля да те задържи.

— Телефоните в асансьорите се използват само за спешни случаи — озъби му се тя, ядосана, че не бе успяла да се измъкне.

— Това беше спешен случай, струва ми се — обясни Уейд. — Както вече ти казах, успях да се свържа с Ръс. — Елиса го стрелна с поглед и забеляза, че лицето му бе напълно спокойно. Той също я погледна, ала в очите му бе стаено раздражение. — Предполагам, че случайно си изпуснала вратата на асансьора. Не ми е приятно да си мисля, че отново прибягваш до онази криеница, когато ме видиш.

— Не бих дори помислила да го направя — отвърна небрежно тя, решена да не му се оставя.

— Чудесно. — Уейд кимна. — Какво ще кажеш да обядваме...

— Смятах да си купя сандвич отсреща — отвърна бързо Елиса.

— И аз ще дойде с теб — усмихна се той. — Само че първо ще отидем да изберем пръстен.

Тя замръзна на място по средата на тротоара и вдигна гневен поглед към него.

— Какъв пръстен? — попита високо.

— Годежния ти пръстен. Според теб за какъв пръстен говорех? — попита спокойно Уейд. — На съседната улица има много добър бижутер. Очаква ни.

— Как е възможно да ни очаква? Та нали решихме снощи? Тоест... — Елиса замълча объркана, докато обмисляше новото развитие на нещата.

— Обадох му се преди един час. Затова идвах към теб, за да те взема — обясни мило той. — Мислех си, че имам достатъчно време. — Уейд погледна тънката златна каишка на часовника си. — Повечето хора от персонала обядват между дванайсет и един.

Тя се изчерви, защото знаеше, че още няма дванайсет.

— Налагаше ми се да свърша малко работа и затова си позволих няколко минути...

— Искаш да кажеш, че си се измъкнала петнайсет минути по-рано ли? — Той се разсмя, без да крие неодобрението си. — Това не е много добър пример за останалите служители. След като имаш подчинени, дори да не си шеф на отдела, трябва да се съобразяваш.

— Няма да се повтори! — Елиса вирна брадичка. — Тази сутрин бях под известно напрежение.

— Така ли? Чудя се защо...

— Престани да ме дразниш, Уейд! — сопна се тя истински ядосана. Завъртя се и отново пое по тротоара, пъкнала ръце в джобовете на вълненото си палто с колан. Той веднага се съобрази с крачката ѝ, без да я изпуска от поглед, като истински вълк.

— И защо реши, че те дразня, Елиса? Смятам да сложа край на потайностите ти, дори ако това е последното нещо, което направя в живота си. Доста силно нараняваш самочувствието ми — обясни Уейд.

— Съмнявам се, че съществува нещо, което може да окаже влияние на самочувствието ти. — Освен когато ти кажа, че няма да се омъжа за теб, дори да си последният вълк на земята, допълни наум тя.

— Ако продължаваш да ми говориш по този начин, ще остана с впечатлението, че изпитваш известни съмнения дали да се омъжиш за мен — отбеляза студено той. Дори доста студено.

Елиса застана нащрек. Не искаше да провали всичко, защото бе прекалено рано. Не и след като се очертаваше нещата да се развият доста интересно, а отмъщението щеше да се получи.

— Стана прекалено ненадейно — измърмори сухо тя, защото не бе сигурна как да се държи. Май поне за момента бе по-лесно да се съобразява с него. Все пак можеше да сложи край на нещата, когато преценеше, че бе готова за отказа си. Тази мисъл подобри малко настроението ѝ.

— Съобразих се напълно с условията ти, мила — съобщи нежно Уейд. — Ти ясно ми показва, че съперникът ми ти предлага брак. Подобно предложение трудно може да бъде подминато само с обещание за връзка и помощ в кариерата. Затова действах спонтанно, за да остана в играта. Не споменах ли още в началото — та това беше едва в петък — че ще използвам всякакви примамки. Както аз разбирам нещата, май отново държа всички козове. След като се оженим, кариерата ти наистина ще бъде във възход, а ти няма да успееш да устоиш.

Елиса го погледна и любопитно, и ядосано с крайчеца на околото си и забеляза, че той бе неестествено напрегнат. Чертите му бяха изострени...

— Ти май наистина вярваш, че съм продажница, нали? — измърмори тя. Не искаше да признае дори пред себе си, че напрежението у него я бе притеснило. — Ами помисли ли какво ще стане, когато загубиш интерес, с мен и кариерата ми? Нали отначало каза, че не знаеш за колко време искаш да съм до теб?

— Ще преодолеем този момент, когато настъпи — обеща той и спря пред вратата на бижутера. — Сега ни чакат по-важни неща.

Избирането на пръстена не се превърна във важно събитие просто защото Елиса не искаше да се отдава на мечти. Прегледа първите пръстени и избра най-натруфения, след което каза, че е готова.

— Ще вземем този — обърна се Уейд към любезния бижутер, а тя стисна зъби, когато той посочи друг, различен от онзи, който бе избрала. Беше по-лесно да не започват спор. Освен това щеше да му го върне съвсем скоро. Направо щеше да му го запокити в лицето, ако успееше да се представи, както ѝ се искаше.

— Ами да съобщим за годежа на останалите от персонала — започна Уейд по-късно, докато се настаняваха в малкото заведение,

където се отбиваха често работещите наблизно.

Елиса вдигна стресната поглед.

— Аз... Аз не бях и помислила за това — призна бавно тя и се намръщи, докато сядаше.

— Тогава помисли. Една дискретна връзка можехме спокойно да запазим, без да се разчуе, но боя се, че годежът е сериозна работа.

— Доста компетентно говориш по този въпрос — отвърна Елиса, успяла да се овладее. Беше се оставила на течението, ала знаеше, че ще успее да се справи с положението.

— Това се нарича здрав разум — отвърна спокойно той. — Нямахте да постигнат нищо, ако не планирах нещата.

— Лошо, че и аз не планирах толкова умело нещата — измърмори тя, докато оглеждаше менюто.

Уейд се поколеба само за секунда.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че с това е трябвало да започнеш още от началото, да се насочиш към подходящия мъж, когато си решила, че искаш повишение? Е, време ти е да се научиш. Сега вече вървиш в правилната посока. Какво ще обядваш? — Елиса му каза, той поръча на сервитьорката и жената забърза към кухнята. Уейд веднага насочи вниманието си към Елиса, а тя напрегнато чакаше. — Да се върнем на съобщението за годежа ни — подзе най-сетне той. — Според мен най-непринуденият начин е един коктейл у нас. Не съм канил гости, откакто поех управлението на клона, така че случаят ще бъде доста подходящ. — Уейд кимна, очевидно доволен от плановете си. — Ще съобщим на всички по средата, когато вече са на втора чаша, и ще ти сложи пръстена. Ще се получи чудесно.

Елиса се замисли за годежния пръстен, оставен при бижутера за стесняване. След това си представи как го получава пред целия персонал на „Компю Дизайн“. Устата ѝ пресъхна.

— Може би е по-добре да не разгласяваме — предложи тя. Каза го инстинктивно. Но нали това бе събитието, което очакваше?

— Глупости — веднага отхвърли предложението ѝ Уейд и чудесните му бели зъби лъснаха. — На персонала ще им бъде много забавно. Дори може да ми простят, че съм предпочел Ивлин пред теб. — Каза го доста мрачно и Елиса вдигна учудено вежда.

— Да не би някой да е казал нещо по въпроса? — попита учудена тя.

— Не и направо. — Той се намръщи. — Само че аз разбирам от намеци.

Елиса се смути.

— Надявам се да не вгорчиш живота на Ивлин.

— Съобщението ни ще разсее хората от този проблем — изтъкна Уейд. Тя кимна и си помисли, че все нещо добро ще излезе от цялата работа, ала то щеше да е в полза на Ивлин. Стисна устни, защото в момента не й беше работа да се грижи за Ивлин. Коктейлът трябваше да помогне на Елиса Шелдън! — Ще обявя коктейла за неделя следобед между пет и седем. Повечето хора са свободни в неделя, а тъй като съобщаваме в последния момент, времето е важно...

— Тази неделя ли? — удиви се тя.

— Защо не? — попита небрежно той, докато сервитьорката оставяше сандвичите. Уейд благодари с усмивка, в която нямаше нищо вълче.

— Но... Много е скоро. — Елиса не бе сигурна дали предостатъчното време я притесняваше. Нали искаше да приключи с цялата тази работа?

— Какъв е смисълът да чакаме? Ти не можеш ли да организираш каквото трябва? Струваш ми се с доста умения.

— Аз? Да организирам годежно парти? — писна тя. Нещата отново се случваха прекалено бързо и на нея това не й харесваше.

— Аз ще се оправя с храната — увери я бързо той. — Защо си толкова раздразнена, за теб остава по-лесната част. Господи! Гледаш ме така, сякаш те карам да организираш нечия екзекуция.

Елиса си пое рязко дъх при тази аналогия. Екзекуция, помисли си тя, точно в това щеше да се превърне това парти. Щеше да съсипе най-сетне непоносимото надутото самочувствие на вълка!

— Ще видя какво мога да направя — обеща мило Елиса, без да обръща внимание на блясъка в очите му.

Уейд кимна доволен.

— Знаех, че ще се съ согласиш — промълви той. Отхапа огромна хапка сандвич. — Щом приключиш с обяда, ще уточним още една подробност.

— Каква е тя? — попита остро тя.

— Документите за брак.

Този следобед Елиса извади автобиографията си, която всеки делови човек, решил да прави кариера, винаги има под ръка, и се зае да я обнови. Каквото и да се случеше в неделя следобед, в понеделник се налагаше да тръгне да си търси работа.

Странно, каза си мрачно тя, докато оглеждаше страницката с досегашния си опит, беше се привързала много към „Компю Дизайн“. Щеше да ѝ е тъжно, че напуска. Не прекалено тъжно, призна пред себе си, но доста тъжно. Елиса прехапа устни и се замисли. Кога за последен път бе съжалявала искрено за нещо? Поклати глава. Единственото, което предизвикваше вълнение у нея, бе нахлуването на Уейд Тагърт в живота ѝ. Очакваше с нетърпение неделата.

Така и не разбра какво я накара да извади четките и боите тази вечер. Желанието да нарисува нещо се породило, докато вечеряше сама пред телевизора и гледаше новините. Когато ѝ се рисуваше, тя винаги се подчиняваше на желанието. В този момент нямаше нищо друго, което да събуди интереса ѝ, знаеше го от опит.

Постла внимателно чаршаф, за да не изцапа килими, извади боите и изправи малък статив. Прели да започне, пусна Бранденбургския концерт на Бах. Реши, че може да си позволи да увеличи звука повече от обикновено. Прехапа устни, когато богатите звуци изпълниха апартамента. Съседите, каза си Елиса и посегна към слушалките.

Така вече е по-добре, реши тя и се отправи обратно към статива. Музиката звучеше в главата ѝ, в апартамента бе тихо и Елиса взе четката, за да създаде един нов свят.

Това бе като наркотик, да вложи частица от себе си в пейзажа на планета, която се върти под непознатото слънце. Музиката се завихряше в главата ѝ, смесваше се с боите и освен че от време на време трябваше да сменя плочата, тя ѝ изгуби представа за времето. Забрави за всичко, освен за приключението, което твореше, за странните създания, който нямаха нищо общо с компютри и коктейли.

Не бе сигурна колко дълго бе звънял някой, докато най-после чу. В първия момент се поколеба с надеждата, който е на вратата, да се откаже и да си отиде, за да я остави да рисува на спокойствие. Не се получи. Звънна се отново, по-настоятелно и Елиса отиде да отвори с въздишка.

Стресна се, когато видя Уейд на вратата и застина на място, както беше с четката в ръка. Изведнъж се усети объркана, което ѝ се стори странно. Все още обмисляше пейзажа, докато го гледаше, забеляза, че устните му се движат, ала така и не разбра какво ѝ казва.

Замахна разсеяно с четката, поклати глава и се намръщи, а след това той се усмихна, протегна едрите си ръце и свали слушалките.

— Казах добър вечер, Елиса — усмихна се по-широко Уейд и задържа слушалките, увиснали на дългия кабел. Веднага се възцари тишина и тя отново попадна в истинския свят.

— Здравей, Уейд — поздрави неуверено. — Какво правиш тук?

— Защо да не дойда до дома на бъдещата си булка? — попита той и се наведе, за да я целуне по челото. Влезе и затвори вратата. Елиса отстъпи назад, защото не можеше да направи друго, и присви очи. — Не насочвай това нещо срещу мен — разсмя се Уейд и посочи четката в ръката ѝ. — Идвам с мир! — Вдигна длан в традиционния мирен жест и Елиса също се усмихна, против волята си.

— Сигурно си дошъл, за да обсъждаме великото парти. — Тя се намръщи, огледа омазаните си в боя джинси и синята си памучна работна риза. — Както виждаш, в момента ме вълнуват други неща.

Той също бе небрежно облечен, въпреки че джинсите му не бяха изпръскани с боя, а кафявият пуловер под кожуха му изглеждаше много скъп.

— Нищо. — Уейд се засмя, свали си кожуха и го сложи на облегалката на един стол. Веднага се упъти към платното в другия край на стаята, а Елиса се почувства неспокойна. — Винаги съм се чудел какво е да те хвана, когато рисуваш — призна той и спря пред пейзажа.

— Уейд, още не е довършена, а аз... — Тя усети, че нервността ѝ расте, когато разбра, че не иска той да вижда картината. Обикновено не я интересуваше какво казват другите за творенията ѝ. Те не ги разбираха, затова ѝ беше все едно. Но този мъж бе прекалено проникателен и Елиса разбра, че бе уязвима.

Последва напрегнат момент, докато Уейд оглеждаш картината така задълбочено, че тя започна да се притеснява. Бе застанала от другата страна на платното, откъдето не успяваше да го види, затова си представи сцената. Споменът я накара да навлажни устни. Не бе

възможно той да разбере нещата, които бе вплеела на платното, без да се замисля.

Когато Уейд вдигна поглед и срещна нейния, Елиса знаеше, че той бе видял повече, отколкото трябваше.

— Елиса, Елиса, сладката ми магьосница — изръмжа Уейд, ала така и не успя да скрие вълчето си задоволение. — Опитваш се да признаеш нещо пред себе си ли? Или се опитваш на мен да подскажеш нещо?

— Нямам никаква представа за какво говориш — изсъска тя и посегна да завърти статива към стената. — Ела да седнеш. Ще ти сипя бренди. Предполагам, че вече си вечерял.

— Милата Елиса, опитва се да ме омае със способностите си на домакиня, за да не мисля за това, което видях току-що. — Той послушно се отпусна на стола, който Елиса посочи, и не я спря да скрие картината. — Не можеш толкова лесно да ме отклониш, малката ми. Мислех, че вече си го разбрала.

— Престани с тези глупости — нареди тя и забърза към кухнята, за да открие бутилката бренди и подходяща чаша. — Това е просто още една от странните ми картини, а ти много се лъжеш, ако се опитваш да видиш прекалено много в нея.

— Искам я за сватбен подарък, Елиса — заяви направо Уейд, когато тя се върна с чаша в ръка.

Елиса спря ужасена.

— Моля?

— Чу ме много добре — повтори тихо той, а в очите му блеснаха сиви пламъци. — Искам тази картина за сватбен подарък. Това е нещо обичайно, нали? Нормално е булката и младоженецът да си разменят подаръци. — Едната му вежда се изви любопитно.

— Защо? — насили се да попита тя, докато пристъпваше към него. Сложи чашата на малката масичка. Дори не смееше да го погледне. Можеше да избягва очите му, докато седнеше срещу него. След това вече бе невъзможно.

— Защото — отвърна напълно спокойно Уейд, — когато го направиш, ще бъде все едно да получи покана за замъка на магьосницата.

— Така ли мислиш? — не се сдържа Елиса. — Защо реши, че ти ще бъдеш поканеният?

— Не ми пробутвай подобни игрички, Елиса — изръмжа той и присви предупредително очи. — Няма да ти позволя да използваш подобна тактика. Струва ми се, че снощи, когато ти предложих да се оженим, се разбрахме.

— Че не бива дори да загатвам за съществуването на други мъже ли? — попита тя, за да уточни и в този момент я обзе желание да го поизмъчва, да намери някаква защита, защото Уейд бе открил прекалено много в картината. — Добре, разбирам, че е най-разумно да държа другите си интереси настрана от теб. Все пак, като мой съпруг трябва имаш пред вид, че... Уейд! — Елиса изписка името му, когато той скочи. Беше се изправил и я притисна до себе си, преди още тя да осъзнае какво става. — Какво си въобразяваш, че правиш? — изпъшка вбесена Елиса, раменете ѝ стиснати от здравите му пръсти. Погледна го, обзета от необяснимо ожесточение. Странното бе, че то се смеси със също толкова необясним страх. Тя откри, че не ѝ бе особено приятно да се страхува. Усещането бе доста противно и накара краката и ръцете ѝ да потръпнат. Сърцето ѝ започна диво да блъска, а четката в ръката ѝ затрепери.

— Мислех, че това, което правя, е очевидно дори за една независима, вбесяваща и упорита малка магьосница, която не усеща кога прекалява — ревна Уейд, въпреки че не това я вълнуваше в момента. В сивите му очи вилнееше буря, която скоро щеше да превърне всичко наоколо в лед. — Ще те набия, Елиса Шелдън. Още нещо ново за теб, струва ми се. Обзалагам се, че на никой не му е идвало дори през ум да нашляпа сладката малка Елиса!

— Уейд! — Тя стоеше с отворена уста, обзета от паника. — Няма да посмееш!

— Ти май пак ме бъркаш с други мъже в живота си, които си успявала чудесно да въртиш на малкия си пръст — подигра ѝ се той и я разтърси. — Може би, когато приключа с теб, ще си спомниш, че не съм един от тях.

— Уейд! Моля те! — Елиса бързо се позова на първичните женски инстинкти. Разгневените мъже можеха лесно да бъдат умиловивени. Това бе единствената защита на жената, когато нещата стигнеха дотук. — Моля не, не ме наранявай — замоли го тя, отвратена от себе си, но не чак толкова, че да не използва и този начин. Тук е необходима дискретност, каза си мрачно Елиса. — Просто те дразнех,

защото се разстроих, когато видя картината. Ще ти я подаря, Уейд, обещавам — побърза да добави тя, ала така и не забеляза гневът му да намалява. Зачака отговора му, а треперенето ѝ си беше съвсем истинско.

— Когато тази вечер заставах на вратата ти — каза намусен той, очите му страшни с металическия си блясък, — бях в чудесно настроение. Искам си го обратно.

Елиса усети как я изпълва надежда.

— Има ли нещо друго... — Тя навлажни устни и опита да го погледна с широко отворени молеци очи. — Нещо, освен боя, което да ти върне доброто настроение? — Вроденият ѝ женски инстинкт я накара да заговори нежно и прелъстително.

— Най-обикновено извинение ще свърши работа — изръмжа Уейд, противно на очакванията ѝ. — Единственото, което ще ме успокои, е да видя Елиса Шелдън да се извинява.

— Извинявай, Уейд — прошепна тя и наведе унило глава, а след това спусна клепки. Тук гордостта нямаше място, каза си мрачно Елиса. Щеше да се притеснява за наранената си гордост, след като се откачеше от тази въдица. — Просто бях разстроена...

Последва дълго опасно мълчание и тя зачака напрегнато, за да забележи дали ще има промяна в настроението му. Стисна овлажнелите си длани пред себе си, свела поглед в килима. Когато това фиаско свършеше, зарече се Елиса, щеше да очаква неделата с още по-голямо нетърпение. Уейд Тагърт имаше да плаща доста тлъста сметка. И щеше да си плати.

— Повече няма да спорим за картината — предизвика я той ожесточено. — Ще ми я подариш ли като сватбен подарък?

Тя кимна, без да вдига глава.

— Да, Уейд. — Прииска ѝ се да свие пръсти, докато изрича фалшивото обещание, но не посмя.

— И повече няма да ме дразниш с намеци за други мъже в живота си? — настоя той.

— Няма, Уейд.

Ново мълчание. Елиса преглътна с усилие.

— Поздравявам те, Елиса — избоботи той, ала гласът му така и не успя да я заблуди. — Разбирам, че тази вечер научи нова магия. Нея не си имала възможност да я използват в миналото, но в бъдеще може

да ти се окаже много полезна. Не забравяй, че невинаги ще успяваш да прилагаш върху мен. Този път извади късмет. Приемам извинението. Сега седни, за да обмислим подробностите около коктейла. Трябва да поръчам храната час по-скоро.

Тя се размърда и отстъпи бавно назад. Уейд я остави да се отдръпне. Елиса срещна очите му и присви подозрително поглед.

— Доста бързо мениш настроенята си — отбеляза сухо тя и го погледна с наведена на една страна глава.

— Извинението ти беше много добре поднесено — обясни той и се настани доволен на стола. Затвори очи. — Изиграх те — призна Уейд, без да отваря очи. От него се излъчваше задоволство.

— Ти нямаше да ме набиеш — изсъска Елиса, готова да го удари. Строполи се на своя стол, качи крака на тумбестата възглавница и се облегна назад, обзета от отвращение към себе си.

— Не можех да не заложа един капан.

— Защо? За да пробваш как се ловят вещици ли? — озъби му се тя и ѝ се прииска той да отвори очи, за да забележи гневните искри, които те мятаха.

— Може би — отвърна тайнствено Уейд. — Малко по-сложно е. Ще ти го обясня през първата ни брачна нощ. — Най-сетне той отвори клепки и сивите му очи плъзнаха по отпуснатото ѝ тяло. — Сега за коктейла...

— Та като каза сватба — започна мрачно Елиса.

— А, да. Забравих да ти кажа, че съм определил датата. В понеделник.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Беше петък, когато Елиса се сети за Дийн Норуд. Вдигна стреснато поглед от работата си и погледна към далечната стена на офиса. Какво да прави с Дийн?

Не че имаше желание да продължи връзката си с него, независимо каква свобода щеше да ѝ даде Уейд. Не, тези половинчати връзки бе най-добре да се прекратяват, при това колкото по-бързо, толкова по-добре. Но нямаше причина да не се справи внимателно, така че всички да се доволни. Дийн бе много приятен, когато излизаха заедно, и тя веднага се замисли какъв бе най-подходящият начин да го отдалечи от себе си.

Когато Мари почука на рамката на вратата, за да я уведоми за пристигането си, Елиса се усмихна с много повече ентузиазъм от обикновено. Отговорът на малката ѝ дилема ѝ се стори повече от очевиден.

— Влизай, Мари.

— Здравсти, Елиса, просто исках да проверя дали си говорила с Роб и Манди по онзи въпрос.

— Да, говорих. Днес следобед ще ти изпратят данните.

— Добре, значи ще успея да довърша наръчника до понеделник — кимна доволна Мари.

— Чудесно. Я ми кажи, Мари... — усмихна ѝ се подкупващо Елиса, — имаш ли нещо против да излезеш с мен да пийнем по нещо днес след работа? Искам да те запозная с един човек...

В първия момент топлите кафяви очи на Мари се озариха, ала след това се изпълниха с предпазливост. По привлекателното ѝ лице плъзна несигурна усмивка.

— Да знаеш, че скоро не съм излизала — призна тя.

— Няма да преживееш предателството на Джон, ако не започнеш да излизаш и да се срещаш с хора, Мари. Сама го знаеш — посъветва я Елиса. Мари се бе обърнала към Елиса, когато приятелят ѝ съобщи, че

се е сгодил за друга. Но това бе преди цели два месеца и сега бе крайно време Мари отново да започне да излиза.

— Знам — призна тя. — Май още ме е страх.

— Няма да те е страх с моя приятел — обеща весело Елиса. — Какво ще кажеш? Тръгваме веднага след работа и ще се срещнем с него във фоайето на хотела отсреща. Ще му стане много приятно да се запознае с теб.

— Ами...

— Хайде, Мари. И аз ще дойда! — усмихна се победоносно Елиса.

— Ако си сигурна, че той няма да си каже, че съм му натрапена...

— Имай ми доверие.

Мари неочаквано се усмихна.

— Добре, Елиса. Ако не мога да ти се доверя за нещо такова, на кого тогава?

Щеше да се получи лесно, реши Елиса няколко минути по-късно, след като бе говорила с Дийн. Двете с Мари щяха да си тръгнат от офиса точно в пет. Уейд оставаше поне час, час и нещо повече от персонала, нямаше дори да разбере. Ако се отбиеше у тях вечерта, тя щеше да си е вкъщи. Цялата работа с Мари и Дийн щеше да отнеме около пет минути, Елиса се справяше много успешно с подобни неща.

Вътрешният телефон прекъсна плановете ѝ.

— Елиса?

Тя преглътна стресната.

— Да, Уейд?

— Ще успея да изляза за обяд. Ще те чакам пред асансьорите в дванайсет. Този път би ли задължала вратата, ако обичаш, мила? — добави той, сякаш се бе сетил съвсем случайно.

Елиса въздъхна.

— Добре, Уейд.

— Добро момиче. Ще отидем на площад Пайъниър.

Ако продължаваше с тези обаждания, на Уейд нямаше да му се наложи да чака до неделя, за да съобщи на колегите! Ключките щяха да му спестят усилието.

Изпратиха ги учудени погледи, когато той я поведе към асансьора, ала никой не събра смелост да попита какво става. Тя бе

доволна, когато повечето колеги се пръснаха още на партера, всеки тръгнал към някой от близките ресторанти, за да обядва. Двата с Уейд продължиха към гаража, където ягуарът чакаше стопанина си.

— Доста бързо се ориентираш в Сиатъл — отбеляза любезно Елиса, когато той се насочи към старата част на града. Историческата част, някога място за срещи на мъжете, потеглили към Клондайк, за да търсят злато, и на други, които се занимавали с дървен материал, бе популярен комплекс от галерии, магазини и ресторанти. Прекрасната стара архитектура бе запазена, както и калдъръмените паркове, сега пълни с туристи и бизнесмени.

— Някой в офиса спомена, че тук имало приятен малък ресторант — усмихна се Уейд. — Дори го нарекоха романтичен.

Тя се изчерви и погледна през прозореца към каменните сгради от деветнайсети век.

— Ти затова ли го избра?

— Не ме ли намираш за романтичен? — попита обиден той.

Елиса се престори, че обмисля въпроса и нацупи устни.

— Не — произнесе най-сетне присъдата си. — Бих казала, че си прагматичен, но не и романтичен!

— Това показва, че имаш да учиш още много за мен!

Ресторантът се оказа приятно местенце, на самия ъгъл на елегантна постройка от червени тухли, украсен в духа на стария Сиатъл.

— Учудвам се, че си намерил начин да се освободиш — измърмори тя, докато преглеждаше менюто. — Мислех си, че ще се занимаваш с хората от Орегон.

— Фирмата за дървен материал ли? Обади се и помолиха да говорим за компютъризиране на архива им след обедната почивка, а не по време на обяд — обясни Уейд. — Сигурно с това ще се занимавам днес следобед, така че може и да закъснея след работа. Затова реших, че ще е най-добре да се видим през обедната почивка.

— Поласкана съм — отвърна сухо Елиса, а очите ѝ се смееха, докато го гледаше.

— Не, не си — настоя той. — Свикнала си хората да се съобразяват с теб.

— Не е вярно! Имаш ужасно мнение за мен, Уейд Тагърт! — оплака се тя.

— То е напълно истинско. За мен телешко. А ти?

Елиса въздъхна замислена.

— Не съм много гладна.

— Нервна си заради неделя ли? — попита загрижен! Уейд.

— Трябва ли да съм нервна? — попита шеговито тя.

— Не — отвърна той неочаквано нежно и сивите му очи се стоплиха. — Аз ще се погрижа за всичко. Ти не се притеснявай.

Елиса остана загледана в него за няколко дълги мига, ала накрая се овладя. Нямахше да позволи на този мъж да попречи на плановете ѝ.

— Сигурна съм, че всичко ще мине безпроблемно — съгласи се с тих глас тя и се опита да успокои пулса си, когато той забърза, подтикнат от погледа му.

Думите му все още я тормозеха, когато си взе нещата и отиде да повика приятелката си Мари.

— Не съм сигурна, Елиса — прошепна притеснената Мари, докато влизаха в хотела. Скъпо обзаведената зала започваше да оживява с обичайното за петък вечер множество и Елиса веднага потърси с поглед костюмираните мъже, с надеждата да открие засмяното лице на Дийн Норуд.

— Не се притеснявай, Мари, аз ще се погрижа за всичко — увери Елиса приятелката си и ѝ стана смешно, когато разбра, че използва същите думи, които бе казал Уейд на обяд.

— Елиса! Насам! — Гласът на Дийн прозвуча весело над множеството гласове и тя забеляза, че бе запазил малка маса. Махна му с ръка и продължи към него. Мари я следваше доста притеснена.

— Радвам се, че успя, Дийн. Искам да се запознаеш с моя приятелка. Направо няма да повярваш. И тя много обича да плава.

Еlegantно и фино, Елиса ги запозна и поведе разговора. След няколко минути вече не участваше в разговора, защото двамата ѝ приятели се разбираха прекрасно. Нещата вървят чудесно, каза си доволна тя. Задачата ѝ беше лесна, защото те имаха общи интереси, опита се да скромничи Елиса. И въпреки това... Тъглчето на устата ѝ се изви развеселено, когато си каза, че тук няма никаква магия. Всичко бе толкова лесно!

Остана, колкото да се убеди, че Дийн и Мари са поели в правилната посока, извини се и се намеси.

— Трябва да вървя — усмихна се мило, стана и посегна към палтото си. — Да прекарате добре, ще се видим скоро.

— Елиса, трябва ли да тръгваш? — В първия момент Мари ѝ се стори стресната, защото щеше да остане сама с един особено привлекателен мъж.

— Боя се, че да — каза със съжаление Елиса. — Тази вечер ме чакат хиляда и една задачи и никак не ми се иска...

— Никак не ѝ се иска годеникът ѝ да я хване с друг мъж — довърши вместо нея познат груб глас, който я накара да потръпне от студ. Изви се рязко и откри Уейд зад себе си. Изглеждаше много едър и много страшен.

— Уейд! — възкликна тя и се опита да поеме контрол над положението. — Не те видях...

— И аз така реших — отвърна кисело той, взе колана на палтото от нервните ѝ пръсти и го постави на кръста ѝ. Двамата бяха един до друг и Елиса усети напирания в него гняв.

— Годеник ли? — Учуденият въпрос на Дийн прекъсна напрежението.

— Ще го обявим в неделя вечер — заяви тихо Уейд, докато местеше поглед от изненаданото лице на Дийн към любопитната Мари. — Надявам се, Мари, че ще дойдеш, затова е поканата у нас. Нали си я получила, както и останалите колеги днес следобед? — попита любезно той, без да обръща внимание на Елиса.

— Да, господине — отвърна веднага Мари и погледна изчервената си началничка. — Разбира се, че ще дойдем. Чудехме се защо ни каните...

— Всъщност — замърка Уейд и прегърна Елиса през кръста, — това трябваше да е изненада. Много ще ти бъда благодарен, ако не ни издаваш, преди да ѝ сложа пръстена в неделя.

— Няма, господине — усмихна се нервно Мари. — Няма да кажа и дума. — Наистина нямаше да каже, призна мрачно Елиса. Всички колеги се страхуваха прекалено много от новия си шеф и не смееха да рискуват да го ядосат.

— Елиса, мислех да... — започна Дийн и се намръщи, когато срещна погледа ѝ.

— Стана много... Наистина ненадейно, Дийн — побърза да го прекъсне тя, защото веднага забеляза подигравателния поглед на Уейд.

— Надявам се да ме поздравиш.

— Да, разбира се — започна неубедително той и премести поглед към спокойното лице на Уейд. — Защо не спомена по-рано? Аз си мислех, искам да кажа...

Дяволите да го вземат Уейд, помисли си вбесена Елиса. Провали всичко!

— Боя се, че аз съм виновен — измърмори обектът на проклятията й. — Нали, мила?

— Да — отвърна остро тя, когато забеляза объркването по лицето на Дийн. Не можеше да остави нещата така и обърна гръб на Уейд. — Дийн, съжалявам много, надявам се разбираш... — Елиса призова всичките си умения и го помоли за разбиране, да запазят приятелството си. През всичкото време се усмихваше. — Исках ти пръв да разбереш, но двамата с Мари бяхте така погълнати от разговора, че аз така и не успях да ви кажа.

— Затова ли ми се обади и поиска да се срещнем след работа? — попита Дийн, леко намръщен.

— Както вече ти казах, щях да ти обясня всичко, ала не ми се искаше да прекъсвам... — Тя го погледна тъжно и усети как ръката на Уейд стисна китката й. Той много добре знаеше какво прави Елиса и искаше да й покаже, че е наясно. Тя се насили да се усмихне още по-приятелски. — Доведох Мари, защото ми е приятелка, която трябва да излиза повече — продължи Елиса. — Напоследък преживя неприятни моменти и аз си помислих, че твоята компания ще я развесели. Дийн, с теб се прекарва толкова приятно.

— Ясно — рече бавно той, определено объркан, може би малко притеснен, но определено готов да избяга по пътя, който Елиса му бе показала. — Съжалявам, че така и не успях да ми кажеш новината — продължи Дийн и кимна така, сякаш вината беше изцяло негова. — Разбира се, че ти желая всичко най-хубаво. Не се притеснявай за Мари; двамата с нея имаме много общо... — Той се усмихна широко към нея, тя също му се усмихна, отначало притеснено, а след това с нескрит ентузиазъм.

Идеалната двойка, помисли си Елиса. Дано само Уейд да не е провалил нещата! Ала май всичко щеше да се получи както трябва.

— Нали нямате нищо против да отведе годеницата си? — погледна ги Уейд. — Двамата ни чака дълъг разговор. Нали знаете как

е? Толкова много неща чакат за уточнение в последната минута... — Той не довърши изречението и поведе Елиса, а приятелите ѝ само кимнаха любезно.

Преди тя да успее да каже и дума, Уейд успя да се отдалечи от масата. С всяка стъпка стискаше ръката ѝ все по-силно. Когато излязоха на мъгливата улица, Елиса вече се задъхваше.

— От всички неподходящи моменти, как можа да избереш точно този? — изсъска тя и си пое дълбоко дъх. — Къде, по дяволите, ти беше умът? Бях нагласила всичко! Всичко щеше да стане чудесно!

— На твоето място — уведоми я той, докато я влачеше след себе си към ягуара, паркиран до тротоара, — щях много да внимавам дали точно сега е моментът да избухвам. Малко ми трябваше да те поставя на мястото ти пред всички в това заведение!

— Нямах никакво право! — започна властно Елиса, но едва седнала в колата, и вратата се хлопна със замах по средата на гневните ѝ думи. Това не бе в състояние да я спре. Щом Уейд отвори своята врата и се качи зад волана, тя продължи. — Не правих нищо лошо, дори по твоите изкривени стандарти, господин Тагърт — заяви надменно Елиса.

— Значи да се срещаш с друг мъж, за да пийнете по нещо, не е нищо лошо? — обвини я той и се вля в потока от коли с измамно спокойствие.

— Не съм имала среща с мъж, дявол да го вземе. Просто... Просто се опитвах да уредя нещо. — Тя се поколеба с обяснението, защото наистина бе имала среща с него. Какво ѝ ставаше? Защо изведнъж се почувства толкова виновна? Не му дължеше нито вярност, нито обяснения, само отмъщение! Объркана, че Уейд я кара да се чувства виновна, Елиса заговори още по-разпалено. — Опитвах се да запозная дискретно Мари и Дийн — продължи тя с горчивина. — Според мен двамата са свършени един за друг. Какво от това, че съм си поиграла на сватовница?

Той я погледна подигравателно.

— Нищо, стига аз да съм до теб.

— Не можеш да те взема — измърмори Елиса. — Едва ли ако шефът беше с мен, щеше да се получи спокойна, непринудена и приятна атмосфера. А ти за малко да провалиш всичко. Искрено се

надявам те двамата да се оправят. Освен това си мислех, че тази вечер ще работиш до късно — добави тя.

— Затова ли избра тази вечер, за да се срещнеш с Норуд? — попита студено Уейд, без да откъсва очи от движението. — Защото си мислела, че всичко е наред?

— Не съм имала среща с Дийн!

— Странно — измърмори той. — На мен така ми се стори, когато влязох. В първия момент ми се стори, че имаш тайна среща с него. — Предупредителната нотка в гласа му я стресна.

— Как можа да кажеш подобно нещо! — възкликна вбесена Елиса.

— Ужасна е постъпката ти — отвърна небрежно Уейд.

Тя го погледна въпросително. Тук нещо не се връзваше. Той определено не одобряваше случката, ала не бе така вбесен, както ако си бе помислил, че се среща тайно с Дийн.

— Ами ти? — нападна го на свой ред Елиса. — Пак ли започна със стария номер да следиш подчинените си къде ходят?

— Тръгнах след теб минути след като беше излязла от сградата. Една жена от отдела ти спомена, че Мари била казала, че ще излезете да пийнете след работа. Спомни си къде ще ходите и щом спомена...

— Ти пък си спомни, че имам навика да поддържам извънбрачни връзки както с Мартин Рандолф.

— Не можеш да ме виниш, че се притесних, когато разбрах, че си хукнала към първото заведение — изтъкна спокойно Уейд.

— А щом видя Дийн на масата ни, пресметна колко прави две и две и то взе, че стана три! — избухна тя.

— Горедолу — призна той.

— Как така „горедолу“? — попита подозрително Елиса.

— Елиса — започна Уейд толкова тихо, че кръвта ѝ се смрази. — Когато те видях с Дийн на масата, бях готов да го разкъсам на парчета, а след това да те завлека у дома и да ти дам да се разбереш!

Тя примигна.

— И какво стана? Да не би да реши да се откажеш от мъжественото откъсване и да се занимаеш само с мен? — попита нервно Елиса.

— Добре че докато приближавах, разбрах какво става. Ти ги бе нагласила един до друг и се готвеше да си тръгваш, изглеждаше като

доволна котка, която добре си е хапнала сметана. Толкова беше доволна, че реших, че искаш Мари и Дийн да се съберат.

Елиса мигна отново, този път от изумление.

— Искаш да кажеш... Искаш да кажеш, че не си ядосан? Вярваш ли ми?

— Вярвам ти — увери я сухо той. — Това не означава, че цялото това положение ми е приятно.

— Но ти разбираш какво съм искала да постигна... — започна несигурно тя.

— Има нещо, което ме изнервя, докато те наблюдавам как плетеш магиите си — призна Уейд. — Особено когато е замесен и друг мъж. Предпочитам да съм до теб, когато се правиш на магьосница. Така е по-сигурно. Което ми напомня какво исках да ти кажа тази вечер — довърши бавно той.

— Какво? — Елиса започваше да си отдъхва. Вече се чувстваше много по-добре, след като знаеше, че Уейд ѝ вярва. Нямахше защо да се притеснява повече, поне до неделя, ала трябваше да внимава.

— Повече няма да ходиш сама по баровете след работа — заяви той категорично, готов да ѝ покаже, че няма да търпи възражения.

Тя постъпи глупаво, като се опита да обясни.

— Не бях сама. Мари беше с мен.

— Това няма значение и ти го знаеш — каза мрачно Уейд. — Отсега нататък, ако ще излизаш, ще бъде с мен. Две сами жени не ми се струва много подходящо да обикалят баровете сами. Особено след като едната е сгодена и ще се жени. Ако те хвана отново, Елиса, ще ти излезе през носа. Ясно ли ти е?

Тя чу ледения му глас и обмисли положението внимателно. Хрумна ѝ, че се бе измъкнала прекалено безпроблемно, особено като знаеше в какво настроение бе влязъл Уейд в бара и я бе видял с Дийн. А оставаха само два дни до момента на отмъщението. Да, трябваше да бъде мека и мила.

— Да, Уейд — потвърди с дрезгав глас Елиса и сведе поглед към ръцете си, стиснати в скута. Учуди се, когато забеляза, че дланите ѝ бяха влажни.

— Браво — усмихна се неочаквано той. — Учиш се.

— На какво се учи? — сопна се тя, подразнена от задоволството му при победата.

— Учиш се, че има граница на добронамереното ми търпение — обясни невинно Уейд.

— Добронамерено търпение ли? — избухна Елиса. — Това е последното, което може да се каже за характера ти. — Косата ѝ се бе накъдрила около ушите и тя я бутна назад, за да го погледне гневно.

— Трябва да ти призная, че не бих направил подобно нещо за всяка — призна той. — Никога не бих кривнал от пътя с която и да било, преди да съм ѝ казал в очите, че между нас всичко е свършило. Чудя се дали Дийн ще разбере колко много си направила за него. Едва ли. Защото го направи, Елиса? Вече навик ли ти е станало да направиш всички около себе си щастливи? Това част от чара ти ли е? Всички, освен мен, разбира се — добави Уейд след кратко мълчание. — Аз изглежда съм изключен от хората, за които се грижиш да са щастливи.

— Ти май нямаш нищо против да не си включен — заяви грубо тя.

— Нямам. Поне засега.

— Което означава, че някой ден ще имаш — настоя мило Елиса.

— Някой ден — съгласи се той, спря пред блока ѝ и изключи мотора. Обърна се към нея и сивите му очи веднага забелязаха дързостта, изписана на лицето ѝ. — Но все още не. В момента възприемам неумението ти да ме успокоиш за благоприятен знак.

— Ти май се хващаш за сламки — отбеляза тя.

— Не, просто анализирам положението. — Уейд се усмихна и лениво погали бузата ѝ с пръст. — Сега ми е достатъчно да разбере, че те притеснявам с въздействието си върху теб. Ти имаше нужда от подобно нещо. Както и да е, това ще задържи вниманието ти, докато аз... — Той замълча, а Елиса с учудване забеляза как по врата му пълзи червенина. Отначало помисли, че греша, защото го гледаше на светлината на уличните лампи, ала инстинктът ѝ подсказа, че не бе така.

— Докато какво, Уейд? — попита тя неестествено любезно.

— Докато прекратя лова — изръмжа Уейд. — Ела и ме целуни!

Елиса наведе глава на една страна.

— Защо да те целувам, след като така ме засрами в бара?

— От благодарност, че не направих сцена — изтъкна той, въпреки че сивите му очи се смееха.

— Целувка от благодарност, значи — уточни замислено тя и се вгледа в строгите му черти. — Не съм сигурна, че изпитвам благодарност.

— Искаш ли да ти покажа колко близо до ръба бе тази вечер? — попита тихо Уейд.

— Кога ще престанеш да ме заплашваш всеки път, щом нещо не ти хареса, господин Тагърт? — прошепна Елиса, усетила напрежението помежду им.

— Когато съм сигурен, че си в мрежата ми — отвърна дрезгаво той. — Ела, Елиса. Целуни годеника си, който не ти създаде никакви проблеми тази вечер, въпреки че имаше право.

— Ами ако не го направя? — попита предизвикателно тя, усетила какво може да последва с всяка клетка на тялото си. — Какво ще стане, ако не се хвърля в ръцете ти от облекчение и благодарност?

— Познай — подхвърли Уейд, без да трепне.

Без да съзнава, Елиса прехапа долната си устна.

— Заплахи, заплахи и пак заплахи — въздъхна тя.

— Което бих предпочел да се превърне в целувки, целувки и пак целувки — отвърна той, докато наблюдаваше лицето ѝ в сумрака. Сякаш бе омагьосан от зеления блясък в очите ѝ.

— Преценен риск — отбеляза Елиса, омагьосана не по-малко от играта на сенките по лицето му.

— Много добре преценен — съгласи се Уейд.

Много бавно, без да е сигурна какво точно прави, тя докосна с върха на пръста си ъгълчето на устата му, след това се наведе към него и го целуна по устните.

Тази целувка сякаш я хипнотизира. След като той не направи никакъв опит да посегне към нея, Елиса го целуна отново. Пръстите ѝ се плъзнаха по челюстта му и се вмъкнаха в косата. Наклони главата му към своята, устните ѝ се задвижиха по-смело върху неговите и внимателно стисна долната му устна в дръзка ласка.

И в следващия момент светът избухна и тя се озова притисната на кожената седалка. Гърдите му притиснаха нейните, а Уейд сякаш не можеше да се насити на меките ѝ гърди. Силните му пръсти галеха бедрото ѝ, а устните ѝ се разтвориха под неговите.

Едната му ръка беше около врата ѝ, придържаше главата ѝ, а ръката на бедрото ѝ запълзя нагоре и започна да разкопчава блузата ѝ.

— Моля те, Уейд! — Не бе сигурна дали искаше да го помоли да не я люби на улицата, или напротив, да я люби. Думите ѝ потънаха под настойчивия му език.

След това ръцете му се спряха между гърдите ѝ и Елиса усети как волята ѝ отслабва и изчезва.

— Елиса, да знаеш само колко те желая... — Той зарови устни във врата ѝ. — Имаш ли представа какво ми причиняваш? Караш ме да те желая, да те любя цялата, за да не забравиш кой те притежава! — Тя се опита да възнегодува, но нямаше сили. След това устните му се насочиха към едното зърно и Елиса си пое нетърпеливо дъх. Бе трудно, толкова трудно да мисли за отмъщение или за нещо друго, когато Уейд я притискаше до себе си. Единственото ѝ желание бе да му се отдаде докрай. — Тялото ти веднага откликва на моето — шептеше той, а ръката му се движеше по бедрото ѝ под вълнената пола, докато тя не потръпна в очакване на обещаните ласки. — Скоро цялата ще бъдеш моя и ще трябва да ме заведеш в замъка си.

— Уейд, о, Уейд! — Името му бе изречено с удоволствие и възбуда. Докато Елиса се притискаше към мъжествеността му, усети как той се отдръпва.

— Успокой се, малката ми — заговори Уейд и прокара пръсти през косата ѝ, а тя остана объркана и малко разгневена. — Не можем да продължим. Ще се качим в апартамента ти, където да те съблека и да те видя гола на леглото, да тръпнеш в очакване за мен! — Сивите му очи горяха със сребърен пламък, докато се взираше в замаяното ѝ лице. Без да каже и дума, той посегна към вратата със съвсем ясни намерения.

— Недей, Уейд — успя да каже приглушено Елиса в опит да си върне самообладанието. — Не... Не можеш да се качиш с мен. Не и тази вечер! — Паниката в гласа ѝ не ѝ бе приятна, ала поне успя да го спре.

— Защо не, Елиса? — изръмжа напрегнато той. — Желаяш ме не по-малко, отколкото аз теб. Не можеш да скриеш реакцията си.

— Не е нужно да ти давам обяснение! — изфуча тя и се зае с разкопчаната блуза. — Една жена има право да спре и точно сега използвам това свое право.

Вдигна притеснена очи към неговите, без да е сигурна какво да направи, и знаеше, че няма да може да го спре, ако Уейд се качи с нея,

без да обръща внимание на протестите ѝ. А и колко дълго щеше да му устои, чудеше се Елиса.

В изблик на гняв той удари ключовете в кожената тапицерия. Замисли се, а напрежението в колата бе осезаемо.

— Добре, Елиса — примири се най-сетне Уейд, едва овладял гласа си. — Ако си сигурна, че искаш да стане така...

— Да, Уейд. Моля те. — Последните думи бяха придружени от умолителен поглед. Господи! Какво ѝ ставаше? Как бе възможно да се държи по този начин? Тази игра заплашваше да я погълне, осъзна тя. Добре че в неделя щеше да приключи. Нямаше да може да изтърпи повече от това мъчение!

Той се вгледа за последен път в очите ѝ и слезе от колата. Без да каже и дума, я изпрати любезно до апартамента ѝ и я остави на вратата.

ГЛАВА ДЕСЕТА

В неделя вечерта Елиса отново очакваше пристигането на Уейд Тагърт със смесени чувства. Крачеше неспокойно, а тясната пола на красивата ѝ зелена рокля подчертаваше краката ѝ при всяка нейна стъпка. Времето ѝ изтичаше и тя се опасяваше, че всеки момент може да изгуби преценката си. А това бе нещо, което приемаше за даденост, преди да се срещне с Уейд, напомни си унило.

Утре вечер трябваше да бъде напълно готова с изпълнението на отмъщението си. Спря се пред огледалото и се намръщи към отражението си. Всичко се случваше прекалено бързо! А Елиса все още не беше готова...

— А ти колко по-готова искаш да си, приятелко? — попита тя образа си в огледалото. — Не бива да забравяш и безопасността. — А безопасността ѝ зависеше от това, колко още време щеше Уейд да се въздържа от физическата страна на връзката им. Дори сега не можеше да си обясни как успяваше да го държи на разстояние. Успя единствено защото настояваше, призна Елиса пред себе си. Не можеше да разбере как стана така, но от онази вечер, когато го принуди да ѝ предложи брак, той бе готов да отстъпва, поне в това отношение. Истината бе, че Уейд направи изненадващото предложение само преди няколко вечери, напомни си мрачно тя, докато се мръщеше на образа си в огледалото. Все пак ѝ оставаше и тази вечер.

— Какво, по дяволите, ти става, Елиса Шелдън? — измърмори тя и отново започна да крачи из апартамента. — Би трябвало да си доволна, че не ти се наложи да се бориш до последно. Възможността да загубиш беше напълно реална и ти го знаеш!

Споменът как за малко не го остави да я люби предишната вечер отново се върна.

Мисълта я накара да се изчерви и плътните ѝ устни потръпнаха. Прехапа силно долната си устна, за да се овладее. Не беше честно единственият мъж на света, който събуждаше у нея такава възбуда, отчаяние и почуда, да бе точно мъжът, който си мислеше все лоши

неща за нея. Това бе същият мъж, който се женеше за нея единствено защото бе подлъган, че друг начин да е с нея няма. Елиса сви ръце в юмруци. Животът винаги бе хубав за нея. Защо трябваше да се случи това?

Трябваше да мисли за отмъщението си, реши тя и спря да крачи, когато на вратата се звънна. Трябваше да се съсредоточи над сцената, предвидена за утре вечер. И очите ѝ блестеше въодушевление, когато отвори на Уейд.

— Забелязах, че си скрила картината ми — оплака се той час по-късно, когато я настани галантно в изключителния ресторант „Континентъл“, където цареше интимна, прелъстителна атмосфера. — Успя ли да я довършиш? — попита Уейд, а в очите му личеше нетърпение и жажда, докато се настаняваше срещу нея.

— Довършена е — увери го Елиса и, без сама да може да си обясни защо, се усмихна на озареното му от очакване лице. Посегна към ленената си салфетка и я постла на скута си. Сервитьорът пристигна с бялото вино, което Уейд бе поръчал за времето, докато разглеждаха виното. Тя реши да не му казва, че бе довършила картината, обзета от необяснима ярост, след като той я бе оставил у тях и петък вечерта.

— Къде си я скрила? В спалнята си ли? Искане ми се да мисля, че е там. — Уейд се усмихна широко и вдигна чаша, за да се чукнат. — И аз съм скрил в моята спалня тази, която поръчах на Хал да направи специално за теб.

— Моля? — погледна го Елиса, изумена от чутото. — Ти си поръчал картина за мен? За сватбата ни ли? — Кой знае защо, това я стресна.

— Горката Елиса! — Той се засмя, отпи от виното и я погледна над чашата. — Толкова си свикнала с връзки, в които получаваш точно това, което си наумила, и даваш много пестеливо, а човекът срещу теб така и не разбира какво е получил. Не ти ли е интересно да разбереш, че с мен се насочваш в посока, която ти е напълно непозната? Нещо, за което дори не си помисляла? Обадох се на Хал вечерта след партито у вас и му казах какво точно искам. Когато се върнах от Калифорния, я донесох.

— Още една стръв за вещици ли? — измърмори тя и ъгълчето на устата ѝ потръпна, когато се усети колко необмислен и неочакван бе

коментарът ѝ.

— Предпочитам да го нарека изкушение за магьосници — поправи я той. — Спомниш ли за специалните играчки, за които ти споменах по време на пикника у нас? Играчки, с които да привлечеш една магьосница.

— Освен това каза, че цялата тази работа може да се окаже опасна, доколкото си спомням — въздъхна Елиса, обзета от приятно чувство, а след това се замисли какво ли щеше да бъде, след като този мъж изчезнеше от живота ѝ. Когато тя го изхвърлеше от живота си, побърза да се поправи.

— Ще съм до теб и ще те пазя, за да съм сигурен, че няма да се натъкнеш на опасност. — Уейд се усмихна с нескрита мъжка самоувереност.

— Не съм имала проблеми да се справям с трудностите, преди ти да се появиш — не се сдържа Елиса. Та това бе последната ѝ вечер с Уейд Тагърт, защо да не се позабавлява? Това бе доста интересен епизод от удобния ѝ и спокоен живот, каза си тя.

— А ти много ли трудности си преживяла? — продължаваше да настоява той, в очите му блеснала вълча усмивка.

— Животът ми е бил сравнително безпроблемен — отвърна Елиса и отпи от виното си. — Не си спомням да съм искала каквото и да било.

— Когато искаш нещо, тогава започва интересното — уведоми я Уейд компетентно.

— Желанието е нещо преходно — изтъкна тихо тя. — Особено при мъжете.

— Зависи какво точно искаш. Някои неща можеш да ги вземеш, да ги използваш и да ги забравиш. Други... — Тай не довърши започнатото изречение.

— Ти предварително ли знаеш кои са нещата, попадащи в категорията, която не се забравя? — опита се да го засече Елиса.

— Аз съм мъж, не момче — отвърна спокойно Уейд. — Много добре знам на кое къде му е мястото в живота ми.

Тя остана загледана в него за момент, усетила напрежението и връзката, която се създаваше помежду им.

— А ти какви ценни и дълготрайни желания си имала — попита най-сетне Елиса, без да успее да удържи думите.

— Май работата ми е първото. За нея съм положил най-много усилия — отвърна той без колебание.

— А жени няма ли? — осмели се да попита тя.

— Имало е жени — отвърна Уейд, без да се притеснява.

— Нито една от тях не е попаднала в категорията, която е завинаги. Да не би да се опитваш да разбереш ти в коя категория ще бъдеш? — Веднага забеляза как по врата и бузите ѝ плъзна червенина.

— Вече ми даде отговора на този въпрос — каза Елиса колкото можеше по-спокойно.

— Не си спомням някога да сме уточнявали дата за приключването на връзката ни — опита се да я обори той. Тя долови предизвикателството в думите му, ала предпочете да не му обръща внимание. — Искаш ли да поговорим? — предложи Уейд и сивите му очи блеснаха напрегнато.

— Не — отвърна веднага Елиса. Последното, за което искаше да говорят тази вечер, бе краят на връзката им. Само ако знаеше как ще приключи, напомни си тя и се опита да усети задоволство. Само че чувството ѝ убягваше. — Предпочитам да разбера за ценните вечни неща в живота ти — продължи Елиса. — Разкажи ми първо за работата си. Винаги ли си бил наясно какво искаш да правиш?

— Винаги съм искал властта, която съм си извоювал в „Компю Дизайн“ — отвърна той без притеснение. — Това превръща ли ме в животно или ренегат?

— Превръща те във вълк, ти сам го знаеш. — Тя се усмихна.

Уейд сви рамене.

— Така да бъде. Имам нужда от конфликтите и ежедневно да доказвам способностите си.

— Интересуваш ли се от политика? — полюбопитства Елиса.

— Господи, не! — възкликна той и изви уста на една страна. — Не мога да търпя непрекъснатите компромиси и задължителните обяснения пред избирателите. Дай ми джунглата на заседателните зали и борсата, това е за мен!

— Да — съгласи се тя бързо и кимна. — Ти си прекалено много вълк единак, за да се вместиш на политическата арена. В днешно време, в този век, май точно светът на бизнеса е най-подходящото място за теб. Имаш късмет, че познаваш себе си толкова добре. — След това се сети за безжизнените му картини, от които лъхаше

самота. — Не всичко в живота ти е въодушевление и приключения, нали?

— Това пък защо го каза?

— Сетих се за картините у вас — призна Елиса и се опита да говори непринудено.

— А, да. Самотата, която мислиш, че си забелязала в малката ми картинна галерия — измърмори Уейд и завъртя чашата вино така, че да проблесне на светлината на свещта. Наблюдаваше отблясъците на виното, дори не я поглеждаше, докато говореше.

— Вкусът ти към изкуството винаги ли е било в стила, който видях в къщата ти? — настоя тя, макар и да ѝ стана ясно, че той не желае да отговори.

— Интересувам се от изкуство от няколко години — вдигна поглед към нея Уейд. — Да, двете в хола са типични за вкуса ми. Вече имам око за техниката, но образите са подобни на това, което ме привличаше още от самото начало. — Това ли бе основната причина той да реши да се впусне в брак, зачуди се стресната Елиса. За да отблъсне самотата ли? Тази мисъл никак не ѝ допадна. Предпочиташе да си мисли, че Уейд Тагърт я използва, за да задоволи краткотрайните си желания. Щеше да е много по-лесно да го накаже, ако бе така. — Ами ти, Елиса? — прекъсна той разбунените ѝ мисли, за да продължи въпросите с истинско любопитство. Сивите му очи не се отделяха от нея. — Твоите картини винаги ли са изобразявали други светове и непознати приключения?

Тя се усмихна леко, докато обмисляше въпроса. Никой не я бе питал преди.

— Нямам представа какво ме привлича към подобни приключения. Един Господ знае, трябваше да съм надраснала подобно увлечение още преди години. Известно време си мислех дали да не се заема да пиша разкази, ала след това се запалих по рисуването. Така мога да създавам точно сцените, които ми допадат. Докато рисувам, сякаш в главата ми се развива някакво действие, някаква интрига, която се прехвърля на платното... — Елиса замълча и се изчерви. — Трудно ми е да обясня — измърмори извинително тя.

— Само защото никога не си се опитвала. — Уейд се усмихна, пресегна се през масата и едрата му длан покри нейната. — Ами

работата? — Елиса сякаш се опита да прикрие изражението в очите си.
— Как попадна в техническия отдел?

Тя се засмя.

— Като че ли си паднах на мястото. Точно както в колежа си паднах по един дипломант по английска филология. По много неща съм си падала в живота.

— И винаги си оставала невредима.

— Винаги! — повиши предупредително глас Елиса.

— А ето че сега попадаш в брак. При това с вълк — отбеляза тихо той.

— Това е малко необичайно за мен.

— И не е никак лесно и удобно! — пошегува се Уейд.

— Засега не беше! Искам да те попитам нещо, Уейд — започна бавно тя. — Каква щеше да бъде реакцията ти, ако местата ни бяха разменени? Ако аз ти бях шеф и ти кажех, че няма да те повиша, както заслужаваш, защото искам да ти дам урок, какво щеше да стане?

Лицето му стана по-строго и Елиса разбра, че бе успяла да го изненада.

— Честно да ти призная, не съм се замислял от твоя гледна точка — отвърна той, сивите му очи нащрек и предпазливи.

— Така човек може и да се спре, нали? — попита сухо тя, но в същия момент сервитьорът се приближи, за да им вземе поръчката.

Последва кратко уточнение коя риба е прясна, салатата с каква заливка да бъде и напрежението се стопи за момент, ала щом сервитьорът се отдалечи, то отново нахлу.

— Искане ми се да мисля — заяви Уейд, — че щях да се опитам да приема урока.

— И все предполагаш, че си се опитал да се добереш до поста с нечестни методи! — усмихна се ведро Елиса, усетила, че победата бе близо.

— Разбира се — съгласи се високомерно той.

Тя се приведе напред, блестящата усмивка все още на лицето ѝ, а синьо-зелените ѝ очи искряха с презрение и смях.

— Знаеш ли какво мисля аз?

— Какво? — попита предпазливо Уейд, усетил опасността.

— Мисля, че щеше да обърнеш света наопаки. Сигурно и до убийство щеше да стигнеш. Или поне щеше да разтърсиш „Компю

Дизайн“, преди да изфучиш през вратата! — Елиса се отпусна назад, този път доволно усмихната.

— Независимо дали бях виновен, или не ли? — попита той.

— Да!

— Може и да си права. — Уейд капитулира без всякаква борба и тя остана разочарована, защото искаше да започне битка, в която да победи. Беше негов ред да се усмихне, чаровна усмивка, в която нямаше и намек за поражение. — За мен е истинско щастие, че темпераментът ти е различен, нали?

До края на вечерята Елиса избягваше опасните теми за разговор и бърбеше за изкуство, интересуваеше се как Уейд се приспособява към зимната влага в Сиатъл.

— Липсва ли ти Калифорния? — попита тя, докато ядяха пухкав крем с карамелена глазура за десерт.

— Не — призна той без колебание. Не каза нищо повече. Заговориха за други неща, а след това Уейд я хвана за ръка и поведе към дансинга.

— Ти разбираш ли, че ние сме на път да се оженим, а не сме танцували заедно нито веднъж? — попита той и я привлече в прегръдката си.

— Може би прибързваме с всичко — осмели се да каже Елиса, докато се носеха по дансинга.

— Няма такова нещо като да прибързваш — настоя мрачно Уейд и я притисна по-близо, докато тя го усещаше с всяка клетка на тялото си. Острият мирис на афършейв се бе смесил с чистия аромат на тялото му. Грубата материя на сакото му сякаш сама се приближи до бузата ѝ. Най-прелъстително от всичко бе да изпита женското удоволствие да бъде притисната от силен мъж, готов да защитава жената, която си бе избрал. Елиса се опита да отблъсне завладяващата я фантазия, но не успя.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, усетила удоволствието му, докато докосваше косата ѝ с устни.

— Искам да кажа, че нещо или е правилно, или не е. Ако е правилно, защо тогава да не избързваме?

— За теб животът винаги ли е толкова прост? — засмя се Елиса и вдигна очи към него.

— Ами... — Той се поколеба, след това тя усети смеха му, избликнал дълбоко от гърдите. — Това опростява нещата.

— Говориш като истински вълк единак. — Елиса въздъхна на рамото му. — За теб има два подхода — твоят и неправилният!

— Може пък ти да ме научиш да се справям с живота с повече финес — прошепна Уейд на ухото ѝ. — Казах ли ти къде ще те заведе на меден месец? — продължи той. Тъй като не се бе замисляла за нищо повече от неделя вечерта, тя пропусна една стъпка и го настъпи. — Да разбирам ли, че отговорът ти е отрицателен? — попита Уейд, без да се притеснява.

— Много добре знаеш, че не си споменавал нищо по този въпрос!

— Мислех си да заминем през първите няколко дни на следващата седмица за Виктория и да се усамотим там.

— Да отидем в Канада? През зимата? — рязко вдигна глава Елиса.

— Съмнявам се, че времето в Британска Колумбия е много лошо от тук, а сега във Виктория не е натовареният сезон. Ще бъдеш само моя пред камината в една чудесна стара британска странноприемница...

— За човек, който идва от Калифорния, знаеш доста за Виктория! — обади се тя, докато се опитваше да осмисли мисълта за медения месец.

— Ммм — съгласи се той. — Вчера направих резервация. Конуей от „Маркетинг“ спомена за това място. Виктория е най-британската част от Канада. Ще пием чай с кифли. Странноприемницата, в която направих резервация, е известна със старинните мебели в спалните и чая, който сервират всеки следобед. Нали звучи добре?

— А ще има ли някакво значение, ако не ми харесва? — отвърна троснато Елиса и го погледна изпод спуснатите си клепки.

Уейд като че ли се засегна.

— А пък аз си помислих, че ще ти хареса.

— А някога да ти е хрумвало да попиташ другия за мнението му? — продължи да се заяжда тя, въпреки че не искаше да недоволства, щом забеляза колко наранен бе той. — Имаш късмет, че харесвам Виктория през зимата.

— И аз така си помислих. — Усмихна ѝ се и привлечеш главата ѝ на рамото си, а Елиса бе обзета от паника.

По-късно, докато пътуваха към къщи, тя се унасяше на кожената седалка на ягуара и наблюдаваше светлините на града през полуспуснатите си клепки. Беше се замислила над проблемите си, които май ставаха все по-големи с всеки изминал миг, и така и не забеляза, че пътят, по който Уейд бе поел, не водеше към апартамента ѝ. Обмисли какво може да се случи и се зачуди как да повдигне въпроса.

— Къде отиваме? — Трудно бе да зададеш тактично подобен въпрос.

— Вкъщи — отвърна веднага той и се усмихна, а след това отново насочи вниманието си към пътя.

— В твой дом. Не в моя. — Елиса усети как цялата тръпнеше в очакване. Това очакване се превръщаше в нещо напълно обичайно, когато бе до Уейд Тагърт. То бе опасно и страшно. Спомни си, че той бе говорил за опасните изкустителни играчки за една магьосница.

— В моя дом — потвърди Уейд без колебание. След това се обърна и попита тихо: — Страхуваш ли се?

— Трябва ли да се страхувам?

— Не. — Продължаваше да говори тихо. — А от понеделник ще бъде и твой дом.

Тя бе обзета от нова паника. Усети я как се промъква в нея. Само че трябваше да си проправи път и да измести друго чувство. Едно непреодолимо желание да забрави за неделната вечер, просто да се прибере с Уейд и да види докъде ще доведат нещата.

Знаеше отговора на този проблем. Да се съгласи да отиде с него дори за едно питие, бе, все едно че даваше съгласието си да остане при него през нощта. Кого заблуждаваше, като си казваше, че ще пият по едно и веднага ще се прибере. Прехапа устни и се зачуди какво ѝ става. Защо не му каза, че иска да се прибере в собствения си апартамент? Там щеше да се справи много по-успешно, каза си Елиса. Щеше да му сипе нещо, а след това да го изпрати, точно както стана с Дийн Норуд в началото на седмицата. Само че Уейд не бе Дийн и тя не бе сигурна дали щеше да успее да го отпрати безпроблемно, когато моментът настъпеше. Точно това трябваше да я подтикне да не се съгласява да отидат у тях.

В колата цареше мълчание, докато пътуваха по притихналите улици. Елиса не смееше да го наруши, а той също нямаше намерение да заговори. След всяка пресечка ѝ се струваше, че навлиза все по-дълбоко във вражеска територия. Вражеска ли? Тя се замисли над думата. Можеше да се справи с врага на своя територия. Не беше страхливка, освен това си имаше цел — неделя вечерта. Вирна брадичка и отпусна пръстите си, свити на скута. Можеше да си позволи да отиде с Уейд тази вечер, защото знаеше, че ще успее да се справи с положението. Можеше да се справи с всичко!

След няколко минути той паркира елегантната си кола на алеята пред къщата, отвори вратата, спря и се обърна да се усмихне на Елиса, която седеше неподвижна, дори след като светлината в купето на ягуара блесна. Той не каза нищо, ала топлата усмивка и обичта в очите му бяха ясни. Това бе приказка за магия и Уейд бе омагьосан. Тя преглътна с усилие и усети как мускулите и костите ѝ започват да се разтапят. След секунда той слезе и заобиколи, за да ѝ отвори и нейната врата.

— Мила, ти трепериш! — каза загрижено Уейд, когато я притисна до себе си, прегърнал я със стегнатата си ръка. Само че тази ръка сякаш я защитаваше, не я държеше против волята ѝ, каза си Елиса замаяна, докато вървяха към входа. Отчаяно се опита да събере старите си сили, като им напомни, че в момента прави най-голямата си грешка. Не биваше да се заблуждава, че чувствата му към нея се бяха променили. Тя бе просто жена, която той бе решил, че желае. Желаше я толкова силно, че се бе съгласил да плати цената, която тя поиска.

— Студено е — измърмори Елиса, защото не знаеше по какъв друг начин да обясни треперенето си.

Уейд я притисна до топлото си тяло и тя усети усмивката му.

— Сега влизаме и ще ти направя един прекрасен горещ коктейл. След малко ще се стоплиш. Обещавам!

Намекът в последните му думи едва не я накара да се препъне. Но той нямаше да забележи, защото я държеше здраво. Елиса бе притиснала буза до грубия плат на сакото му, докато Уейд търсеше ключовете, за да отвори. Той се чувства прекрасно, каза си тя, обзета от почуда. Какво ли щеше да бъде, ако се бе влюбил в нея? Ако поне не вярваше, че бе способна да се държи по онзи хитър измамен начин, за който я обвиняваше. Какво изкушение бе да забрави началото на

връзката им и да се отдаде на мига. Вратата се отвори я Елиса веднага влезе.

В първия момент остана загледана в морския пейзаж, който привлече вниманието ѝ още в деня, когато дойде в тази къща за пикника. А вълците единаци търсят ли своята половинка? Врата се затвори зад нея и тя се обърна да погледне как Уейд оставя ключовете си на близката маса и си сваля самото.

— Горката ми Елиса — измърмори шеговито той, докато подхвърляше самото настрани. След това се приближи и обхвана лицето ѝ с длани. — Струваш ми се объркана и студена, а си готова да се разтопиш в ръцете ми. — Сребърният му поглед не се откъсваше от лицето ѝ.

— Не може хем да ми е студено, хем да се топя — опита се да възрази престорено тя.

— Не може ли? Възможно е да изпитваш две противоположни чувства. Защо не и две противоположни усещания? — Устните му се извиха и вероятно усмивката му трябваше да ѝ даде смелост, ала само усили несигурността на Елиса. Тя личеше в блясъка на погледа ѝ, когато се обърна към него. — Сега ще ти направя горещата напитка — прошепна той, наведе се и леко я целуна по носа. — След това ще запаля огъня и ще си поговорим. — Спусна ръце от лицето ѝ и тръгна към кухнята. Елиса пристъпи бавно след него.

— За какво ще говорим? — Нали говориха цяла вечер? Какво още имаше да се говори в този час?

— За нас. Защо не намериш нещо, което ти харесва в колекцията ми и не го пуснеш, докато аз донеса напитките?

Доволна, че има някаква конкретна задача, която щеше да я откъсне от вратата на кухнята и нямаше да ѝ позволи да се взира в него, тя отиде да разгледа албумите му. С удоволствие забеляза, че Уейд имаше почти същия вкус като нейния. Опита се да потисне реакцията си. Това не означаваше нищо, напомни си Елиса и избра нещо приятно и много елегантно от осемнайсети век.

— Музика за душата — каза той, когато влезе в хола с две димящи чаши. Видя, че се бе свила в ъгъла на коженото канапе. — И една прелестна жена.

Тя усети реакцията на тялото си, когато Уейд я погледна. Да знаеш, че те желаят, е нещо невероятно, каза си тя, когато той остави

чашите на масичката и отиде до камината. Наблюдаваше го, докато отпиваше от топлата течност. Уейд коленичи и с опитна ръка запали камината. По всичко личеше, че бе специалист във всичко, с което се заема.

— Ти някога попадал ли си в ситуация, с която не можеш да се справиш? — прошепна Елиса, когато Уейд се изправи и се приближи до канапето.

Той се отпусна тежко до нея и посегна към чашата си. Отначало ѝ се стори, че мисли за напитката, но след това устните му трепнаха.

— Научих, че мога да се справя почти с всичко, стига да съм достатъчно настойчив.

— Искаш да кажеш, че се протягаш, стисваш въпроса за шията и не пускаш, докато останалите не се откажат ли? — Тя не се сдържа и се усмихна.

— Нещо такова. — Уейд се усмихна широко, остави чашата на масата и след това взе и нейната.

— А щеше ли да бъдеш толкова настойчив — започна Елиса, когато той я притегли до себе си, — ако знаеше, че си сбъркал? Че си преценил нещата напълно погрешно?

Устните му спряха на сантиметър от нейните, а Уейд я постави в скута си.

— Дали е прав, или не, не се отразява на желанието на един мъж — изрече веднага той. Целуна я съвсем леко в края на устните. След това отново и отново...

— Мислех, че ще говорим — едва успя да каже тя, докато Уейд я обсипваше с омайните си целувки. Усети как ръката му се плъзга по тялото ѝ бавно и настойчиво, докато Елиса се почувства топла и желана.

— Ще говорим, но по-късно. Точно сега искам да се потопя в усещането колко е хубаво да си в прегръдките ми. — Тя се опита да запази мислите си насочени към неделя вечер. Ставаше ясно обаче, че бе допуснала огромна грешка, като му позволи да я доведе тук тази вечер. Целувките му не успяваха да задоволят желанието в нея. Искаше повече. Още целувки, за да усети още от силата му. — Толкова си мека и тръпнеща — каза той до гърлото ѝ, а гласът му бе станал дрезгав от желание. — Толкова обичам да те усещам как оживяваш всеки път, когато те прегърна.

Елиса трепна при допира на ръката му, думите му нахлуха в главата ѝ, ала тя така и не разбра смисъла им. Гласът му бе като музика, просто още един елемент, който да помогне на прелъстяването. А пък всички елементи бяха станали толкова много, че не можеше да разграничи нито един, за да му обърне по-специално внимание.

Как щеше да го спре тази вечер, чудеше се Елиса и си пое рязко дъх, защото пръстите му смъкнаха ципа на роклята ѝ. Трябваше, разбира се, да намери начин. Всичко утре вечер зависеше от това, дали ще успее да се овладее тази вечер.

Пръстите му проследиха извивките на гърба ѝ, върнаха се към раменете и смъкнаха горната част на роклята ѝ. Щеше да си позволи още няколко минути, обеща си тя и вдигна пръсти към косата му. С върховете на ноктите си нежно докосна долната част на ушите му и усети тръпките му. В този момент леките целувки по устните ѝ започнаха да стават по-настойчиви.

Елиса стискаше пръсти, докато отваряше устни, а клепките ѝ трепкаха, докато езикът му обхождаше устата ѝ. Усети го кога разкопча сутиена ѝ и потръпна, обзета от нетърпеливо очакване да усети ръката му на гърдата си.

Но не я усети. Топлите му силни пръсти се плъзнаха към извивката на корема, минаха по талията и се спряха на гръбнака. Елиса простена и се изви до бялата му риза.

— Елиса... — въздъхна Уейд настойчиво. — Сладката ми. Толкова дълго чаках да те направя моя.

Думите рязко нахлуха в главата ѝ и тя отново направи напразен опит да осъзнае колко сериозно бе всичко, което се случваше. Беше важно. Щеше да успее. След малко.

Само че първо... Пръстите ѝ разкопчаха ризата му, Елиса чу дълбокия му стон, нещо средно между смях и желание, докато се занимаваше с възела на вратовръзката му. След миг я разхлаби и ноктите ѝ парнаха кожата му, потърсиха ребрата и се вплетоха в косъмчетата на гърдите му.

Ръцете му вече бяха на крака ѝ, галеха го, масажираха и дразнеха извивката на прасеца и свивката зад коляното. Нежно и настойчиво той започна да разтваря краката ѝ, за да потърси мекотата на бедрата. Вдигна роклята ѝ по-високо и скоро тя щеше да е открита за гладния му поглед.

А Елиса най-сетне разбра, че няма да може да поиска Уейд да я върне в апартамента ѝ. Просто искаше да бъде точно тук. Завинаги. Въздъхна примирено и усети още нещо. Нещо, което я караше да му даде повече от тялото си. Нещо, което я караше да му отдаде и сърцето, и душата си...

Нито здравият разум, нито споменът за отмъщението бяха причината тя да се върне в действителността. Това бе случайността, немислима и поразителна.

На вратата се звънеше. Някой настойчиво звънеше. Продължаваше да звъни, докато Уейд най-сетне осъзна, че вече не бяха сами.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— По дяволите! — Ругатнята на Уейд разпръсна последните остатъци от мъглата, в която бе попаднала Елиса.

— Някой звъни — измърмори неуверено тя, докато той ѝ помагаше да се изправи и закопчаваше роклята. Елиса продължи да го гледа тъжно, но знаеше, че това осигурява бягството ѝ. Никога нямаше да успее да се измъкне сама. Обзета от отвращение към себе си, тя не можа да не си признае, че бе точно така.

— Знам — изръмжа Уейд. — Ще се отърва, от който е там и веднага се връщам, мила. Не мърдай — добави той и в очите му блесна ново обещание. Сложи ръка на гърдата ѝ, за да ѝ покаже, че бе негова, стана и тръгна към вратата.

Елиса се изви на канапето, за да види кой звънеше, когато Уейд отвори вратата рязко, силно раздражен. Трябваше да е готова за действие, когато той се отървеше от натрапника, каза си грубо тя, и прокара пръсти през кестенявата си коса. Тази вечер не биваше да рискува с повече ласки. По този път щеше да си навлече само неприятности.

— Тери? Какво, по дяволите, правиш тук?

Елиса подскочи, щом чу изумлението в гласа на Уейд. Не виждаше кой е на вратата, ала дочу гърлен женски глас.

— Дойдох да те видя, скъпи. Какво друго мога да правя тук? Кацнах преди около час и най-накрая успях да хвана такси... — Елиса наблюдаваше красивата скъпо облечена блондинка със свито сърце, докато тя влизаше в хола. И не беше просто руса, каза си мрачно Елиса и дясната ѝ ръка се сви в юмрук. Беше невероятна, прекрасно боядисана, така че да имитира слънчевото русо, което може да се види само в Калифорния. Жената бе висока, висока като манекенка. Само че тялото ѝ бе по-налято, отколкото на манекенка, и бе облякла на пръв поглед небрежна червена копринена блуза, разкопчана достатъчно ниско, че да привлича погледите. Плътно прилепнали джинси, комбинирани с ботуши на висок ток, допълваха вида ѝ. Златните

верижки на финия ѝ врат и на колана на джинсите ѝ бяха точно на място. Елиса намрази жената от пръв поглед. — Опитвах се да ти се обадя от летището — продължи жената и подаде на Уейд коженото си палто, а след това вдигна ръце, за да бухне разбърканата си от вятъра коса. — Не се обади никой и аз реших да си взема такси и да проверя дали си вкъщи.

— Прибрахме се преди малко — отговори многозначително той и погледна Елиса, свита на канапето със скрити зад кожените възглавници ръце.

— А, имаш си компания! — възкликна Тери, без да се притеснява ни най-малко, след като проследи погледа на Уейд. Нещо студено и пресметливо проблесна в изписаните ѝ с грим очи, когато се сблъскаха с погледа на Елиса, а след това тайнствената Тери се усмихна. Беше сигурно на двацет и две или двацет и три.

— Тери — започна Уейд, — запознай се с Елиса Шелдън. Годеницата ми. Елиса, това е Тери Робъртс...

— Годеница! — Тери извърна глава през рамо, за да погледне невярващо Уейд, който кимна и изви едната си вежда.

— Да, годеница — потвърди той и гостенката не направи никакъв коментар.

— Тери Робъртс — изрече Елиса, докато се опитваше да запази самообладание в този триъгълник. — Имате ли нещо общо с Джон Р.?

— О, да — отвърна Тери с готовност и застана пред огъня, стиснала ръце зад гърба си и усмихната предизвикателно. — Аз съм щерката на шефа.

Дъщерята на шефа на „Компю Дизайн“, помисли си Елиса и се насили да се усмихне. Беше дошла да види добрия си приятел Уейд Тагърт, когото готвеха за поста на татенцето.

— Колко мило. Минала си доста път тази вечер. Добре че Уейд си беше вкъщи. — Елиса реши, че може да говори не по-малко предизвикателно от Тери Робъртс.

— Нали — измърмори Тери и хвърли поглед към Уейд, който пристъпваше бавно към Елиса. Ако не го познаваше, каза си тя, щеше да реши, че се опитва да я защити, да застане между нея и Тери. — Щеше да ми се наложи да си взема такси обратно до летището и да се настаня и някой мотел... — Тери подбираше внимателно думите си, за да стане ясно, че очаква да прекара нощта в дома на Уейд.

— Къде ти е багажът, Тери? — прозвуча остро гласът му и Елиса усети раздражението му, сякаш се опитваше да го скрие.

— Шофьорът на таксито го остави отпред на тротоара — нацупи се тя и любопитните ѝ сини очи отново се насочиха към Елиса.

— Добре, ще го кача в ягуара — заяви той и се отправи към вратата.

Тери леко се намръщи.

— Защо трябва да го качваш в колата?

— А ти как мислиш? — отвърна остро Уейд, преди да излезе. — За да е при теб, когато се настаниш в мотела.

След това в стаята се възцари мълчание и се чуваше само пукането на огъня. Презрението в сините очи на Тери накараха Елиса да разбере, че младата дама нямаше да успее да постигне нищо с чара си. Тя самата предпочиташе да я удуши.

— Годеница. Много интересно — усмихна се ледено Тери. — И откога сте сгодени с Уейд, Елиса?

— Тържеството по случай годежът е утре вечер.

— Прясна новина. — Усмивката ѝ започваше да се стопява.

— Много.

— Поздравявам те. Доста бързо си действала — отбеляза с ледения си глас Тери. — Откога знаеш, че Уейд ще заеме поста на татко?

— Още от първия ден, когато пое работата в Сиатъл — усмихна се любезно Елиса.

Тери се разхождаше из стаята като човек, който познава обстановката, но се преструваше, че оглежда мебелите, книгите по рафтовете и всичко останало в дома на Уейд. Елиса я наблюдаваше с внимание, с което би наблюдавала змия.

— Не те виня за избора ти, Елиса — измърмори незаинтересовано Тери. — Въпреки че лично аз не бих искала мъж, който е побързал да се влюби след някоя нещастна любов... — Тя погледна през рамо, за да види как приема съперничката ѝ чутото. Елиса просто продължаваше да я гледа. — Отказах му преди два месеца — заяви тя спокойно.

— Така ли? — Елиса усети как старите инстинкти към другите хора отново се възраждат. Колко бе лесно да разбереш какво искат

хората, каза си тя. Толкова бе лесно са научиш какво мислят, как работи умът им. Толкова бе лесно да забележиш, когато лъжат.

Тери кимна, а Елиса разбра какво ще последва.

— Скарахме се — започна тя, спря пред една от картините и я загледа. — Той може да се държи с теб като със своя собственост, знаеш ли? — добави Тери с пренебрежителен жест. — Аз избухнах и докато се усетя, Уейд вече беше приел работата в Сиатъл. Мислех си, че съм му дала достатъчно време, за да разбере, че му липсвам и тогава щях да му кажа, че му прощавам...

— Какво мислиш за картината, Тери? — прошепна предпазливо Елиса, застанала нащрек.

— Това чудо ли? — намръщи се Тери и кимна към морския пейзаж. — Още преди да замине от Калифорния му казах да се отърве от нея. Не мога да разбера защо изобщо я купи!

— Не можеш ли? — въздъхна любопитната Елиса.

— Предполагам, че харесва художника като човек и е искал да му направи услуга, нещо такова — отбеляза разсеяно Тери. — Пет пари не давам. Каквато и да е причината, щом се нанесе, картината ще изчезне.

Елиса бе готова да се изсмее, ала в същото време ѝ се плачеше. Тери дори не знаеше! Нима не разбираше колко много от Уейд бе въплътено в тази картина? Каква малка тъпа блондинка! Каквото и място да бе заемала Тери Робъртс в живота на Уейд, това не бе от дълготрайните значими връзки!

— Ти няма да се нанасяш, Тери — прозвуча гласът на Уейд от вратата зад двете жени. — Нито сега, нито когато и да било. Още от началото знаеш, че не си нищо повече от дъщерята на човека, за когото работя. А това, че се появи на вратата ми посред нощ, няма никак да впечатли Джон Р. — Той влезе и затвори вратата. Елиса потръпна, щом забеляза стиснатите му устни, когато застана пред нацупената блондинка. Тери не усещаше ли, че го бе подразнила? — Той ме познава отлично, Тери — продължи спокойно Уейд. — Никога няма да повярва на постановката, която се опитваш да направиш. Няма да повярва, че съм те прелъстил.

— Защо да не повярва? — попита Тери и нацупеното ѝ лице стана страшно. Изведнъж пролича колко бе млада.

— По две причини — отвърна бавно и спокойно Уейд. — Първо, докато утре вечер се прибереш, новината за годежа ми ще се знае от всички, и второ... — Тери вирна предизвикателно глава, очевидно, защото нямаше какво да каже. — И второ — повтори безжалостно той, — защото баща ти знае, че държа твърде много на тази работа и няма да рискувам, като се забъркам с дъщеря му! — Елиса се намръщи на грубите му думи. Не винеше другата жена, че изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче. На коя жена ѝ бе приятно да ѝ кажат, че работата е по-важна от нея? Само че в мига, в който си го помисли, тя разбра, че Уейд бе измислил втората причина в момента. Ако бе искал Тери Робъртс, тя щеше да е негова. Той изкопчваше от живота всичко, което искаше. Нали сам ѝ го каза тази вечер? А ако бе искал и Тери, и работата на баща ѝ, щеше да ги получи. Щеше да се бори, докато всички останали се откажат. Само че Тери прие втората причина, без да се противи. За нея това бе напълно логично, разбра Елиса, докато я наблюдаваше. Тери така и не бе разбрала за времето, откакто познаваше Уейд, че картините му бяха част от него, затова и продължаваше да не го разбира. Тя не бе в състояние да познае истинския вълк, когато се сблъска с него. — Хайде, Тери — изръмжа Уейд. — Качвай се в колата. Елиса, можеш да почакаш...

— Идвам с теб — заяви тя и се изправи решително. Това бе шансът ѝ тази вечер и трябваше да го използва. За нея нямаше никаква надежда, ако седеше послушно и чакаше Уейд да се върне при бъдещата си булка. Надеждата за отмъщение...

— Няма нужда — започна той и се намръщи, когато срещна погледа ѝ.

— Напротив, има — поправи го весело Елиса и се опита да се усмихне. Синьо-зелените ѝ очи блестяха решително. — Все пак утре ни предстои голям ден и трябва да се подготвим за партито, нали? Трябва да се наспя, Уейд. Ти ще ме закараш. — Тя направи крачка към вратата, без да обръща внимание на нацупената блондинка и гневните очи на Уейд. С вдигната глава направи още една крачка към вратата, макар да не бе сигурна, че двамата ще я последват.

— Уейд, това е смешно — започна Тери. — Няма причина да не остана тук тази вечер...

— Млъквай, Тери!

Елиса усещаше погледа на Уейд върху себе си, докато вървеше към колата. Той не каза нищо, настани и двете жени в ягуара, без да се преструва на любезен, седна зад волана и завъртя гневно ключа. Бесен е, каза си Елиса и реши да се застрахова.

— Остави ме първо мен — каза му тя хладно, без дори да го поглежда.

— Как ли пък не — отвърна той и включи на скорост.

— Моля те, Уейд — опита се да го убеди Елиса, като наблегна на тихия умолителен глас, който бе открила, че му влияе още през нощта, когато я заплаши. — Изтощена съм. Седмицата беше толкова натоварена и ми се иска да съм свежа за утре вечер. Знаеш, че всички ще са там...

— Елиса, искам да поговорим — започна твърдо той. Никой не обръщаше внимание на Тери, която седеше на задната седалка и поглъщаше всяка дума. Елиса усети, че ще се разрази разправия и ѝ стана неприятно, че другата жена щеше да стане свидетелка. Само че нямаше как да избегне този момент. Трябваше да се прибере сама в апартамента си.

— Уейд, ще имаме достатъчно време да поговорим утре след партито. — Тя протегна ръка и нежно я сложи на ръкава му, умолявайки го да прояви разбиране. — Искам да се прибера.

Той остана смълчан за момент, сякаш повтаряше наум думите ѝ, а когато Елиса усети колебанието му, разбра, че бе победила.

— Добре, Елиса — съгласи се най-сетне Уейд, макар и да не бе доволен. — Ще те закарам у вас.

Елиса усети задоволството на Тери, но то не ѝ подейства. Уейд щеше да я закара в някой мотел и да я остави там. Тя бе напълно убедена, че ще стане точно така. Тери не представляваше заплаха за нея и никога нямаше да бъде. Опасността между Елиса и Уейд бе много по-дълбока и в нея имаше много повече риск, отколкото една разглежена празноглава млада жена, която се опитваше да спечели нечий съпруг.

Уейд изпрати Елиса до асансьорите, а в очите му личеше недоволството, ала той вече се бе съгласил да уважава желанията ѝ.

— Имам чувството, че това е грешка. — Уейд въздъхна дълбоко и я привлече рязко, стиснал я за раменете. — Дяволите да я вземат тази празноглавка! Ако не беше тя...

Елиса си наложи да се усмихне.

— Има ли още много като нея, които да те преследват из цялата страна?

— Господи, не! Ще пусна телеграма на баща ѝ още утре сутринта и ще го посъветвам да я накаже, като хубавичко...

— Я напляска ли? — предположи невинно тя.

— И ѝ отреже издръжката — довърши той. — Парите са най-сигурният начин да се държи под око една разглезена малка мърла като Тери Робъртс.

— Но не и мен? — предизвика го игриво Елиса, доволна, че Уейд не повдига въпроса за решението ѝ да се прибере в апартамента си.

— Не и теб — потвърди той и наведе глава, за да я целуне бързо. — За теб са нужни по-фини методи.

Бе казала на Уейд, че трябва да поспи, каза си тя няколко часа по-късно, докато лежеше в леглото си и наблюдаваше сенките на тавана. Само че тази вечер сънят не идваше. Елиса неспокойно се обърна на една страна и удари смачканата възглавница в напразен опит да я направи по-пухкава. Това бе втората безсънна нощ, откакто започна връзката ѝ с Уейд Тагърт, напомни си мрачно тя. Скоро обаче този тип и арогантният му подход щяха да бъдат забравени. Утре вечер, зарече се Елиса поне за хиляден път, щеше да сложи край веднъж и завинаги на войната между тях.

Отново се опита да формулира точния начин, по който да му съобщи, че няма никакво намерение да се жени за него, че може да си вземе и работата, и пръстена и да скочи в езерото Вашингтон, ако иска. И отново ѝ се стори невъзможно да го направи. Всеки път, когато се опитваше, ѝ пречеше или споменът за картините му, или за целувките му.

Той не я обича, повтаряше си вбесена тя. Мъж, който обича, никога не би я обвинил в онези неща. Никога нямаше да повярва в най-лошото за нея. По дяволите, никой не вярваше на най-лошото за нея!

Уейд никога не ѝ бе казвал, че я обича, нали? Само че я желае.

Но пък какво желание, помисли си Елиса и притаи дъх. Никога не бе изпитвала подобно нещо. Дали бе породено от самота, или от

желание за независимост, дали това не бе силата, която лъхаше от картините му?

Не биваше да мисли за това. Трябваше да си изиграе ролята, за да довърши играта, а това не включваше да се влюби в мъчителя си.

Да се влюби! Тя бе готова да заплаче. И плачът, както и безсънните нощи, ѝ бяха непознати. Животът ѝ бе прекалено удобен и приятен и не ѝ се бе налагало да плаче във възглавницата. Не можеше, не биваше да обича мъж, който имаше толкова лошо мнение за нея! Заслужаваше да го подведе с това предложение за брак, заслужаваше да му се изсмее в лицето и да си отиде. И то пред всичките му служители!

Елиса отчаяно обмисляше положението. Щеше да се получи безкрайно унижително, ако му връчеше и оставката си от „Компю Дизайн“, и годежния пръстен пред целия персонал.

Мисълта ѝ се стори ужасна и тя се изправи в леглото. Щяха ли да ѝ стигнат силите да го направи? Възможно ли бе да направи подобна сцена? Да разстрои всички гости? Това бе толкова нетипично за нея, дори самата мисъл, независимо какво я бе подтикнало към подобна стъпка!

Само че последната седмица ѝ бе разкрила нейни страни, които преди дори не бе предполагал, че притежава. Откри, че бе способна да замисли отмъщение, ако бъде предизвикана. Откри, че у нея се таи страст, за която дори не бе предполагала, че някой мъж може да събуди. Откри, че може и да се чувства виновна, че използва способността си да очарова хората, за да постигне това, което си е наумила. Откри възбуда в ежедневието, която дори не знаеше, че може да се вмести в живота ѝ. Точно това бе вълнението, което пазеше за бягството си в картините. А най-важното бе, че срещна мъж, който разбираше всички тези неща. Разбираше всичко, освен факта, че и след милион години нямаше да си осигури кариерата, като спи с някого.

Елиса измърмори някаква ругатня, която бе по-подходяща за някой каубой, и отметна завивките. Мина през стаята и обърна картината на стената така, че лунната светлина да падне върху нея.

Бе довършила малкото платно, въпреки че нямаше никакво намерение да го даде на Уейд като сватбен подарък. Нямаше значение какво бе вложила в тази картина, защото той така и нямаше да види резултата.

Ала тя щеше да вижда този резултат, помисли си тъжно Елиса. Дори да я унищожеше, пак щеше да я вижда в спомените си до края на живота си. Обърна творението си към стената, защото там бе разкрито нещо, с което трябваше да се научи да живее. Това бе наследството от период на тревоги и несигурност в иначе спокойния ѝ, приятен живот.

Само че тя бе твърдо решила да доведе докрай откъсването си, каза си мрачно, приближи до прозореца и се вгледа към светлините на града. Какво ѝ оставаше? Не можеше да се омъжи за човек, който не я обичаше, който още от самото начало я смяташе за напълно безскрупулна.

Ами ако Уейд все пак истински се нуждаеше от нея, шепнеше един тънък глас. Ами ако той наистина я желаше? Нима я бе преследвал, защото наистина бе важна за него, въпреки че си мислеше все лоши неща за нея?

Елиса поклати глава, обзета от гняв. Кого заблуждаваше? Търсеше си извинение, причина да се омъжи за човек, когото презираше. Какво беше това, което я подтикваше да посегне и да приеме всичко, което Уейд ѝ предлагаше? И как да го стори с чисто съзнание? Беше го подлъгала да ѝ предложи брак. Не искаше пръстена му, защото не ѝ бе даден от сърце, това бе само част от играта.

Тя отново се върна в леглото. Всичко бе толкова объркано, а времето течеше прекалено бързо...

Нито едно от съмненията и тревогите ѝ не изчезна през нощта. Сутринта донесе още по-голям смут в сърцето ѝ и Елиса започна да се страхува, че ще полудее. Прекара целия ден в домакинска работа, за да се отърве от съмненията и страховете си. Не постигна никакъв ефект. Времето летеше и скоро трябваше да се приготви за предстоящата сцена.

Ако не друго, каза си тя, можеше поне да измисли коя рокля да облече за събитието. Извади блестяща синьо-зелена рокля от гардероба с такъв замах, че едва не я скъса. В този момент разбра колко бе нервна и си пое няколко дълбоки глътки въздух, преди да се заеме с роклята.

Строгата рокля бе купена преди няколко месеца за парти, на което реши в последния момент да не ходи. Прилепваше чудесно по извивките ѝ, дългите ръкави бяха тесни, а деколтето по врата подчертаваше лицето ѝ. Цветът бе съвършен за тъмночервените нюанси в косата ѝ и много отиваше на очите ѝ.

Тази вечер щеше да се нуждае от всички магьоснически умения, за които я обвиняваше Уейд, реши Елиса и извади чифт вечерни обувки, които всъщност бяха сандали на висок ток. Огледа малката си колекция от бижута и извади малки златни обеци, които харесваше, и дискретно златно колие. Докато мислеше над избора си на бижута, си спомни за пръстена, който Уейд щеше да ѝ даде тази вечер, и се намръщи.

Докато се решеше, погледна часовника и за сетен път се убеди, че времето лети. Беше четири часа, а бе обещала на Уейд да отиде у тях в четири и половина. Той бе предложил да я вземе, ала тя го убеди да не губи излишно време.

Не искаше дори да мисли защо трябва да вземе собствената си кола тази вечер.

Точно в четири и трийсет Елиса бе пред вратата на Уейд и се готвеше за най-ужасното събитие в живота си. Събра цялата си смелост и почука.

Почти в същия момент вратата се отвори и той се изправи пред нея. Буквално я изпиваше с поглед, помисли си разсеяно тя. Жаждата в очите му бе очевидна и Уейд сякаш щеше да я погълне на една глътка.

— Елиса — въздъхна той, протегна ръка и я прегърна. — Имах чувството, че никога няма да дойдеш! — Притисна ръцете ѝ към себе си и започна да целува извивката на рамото ѝ, открито от роклята. Устните му сякаш я изгаряха, а след това Уейд отново се взря в очите ѝ.

— Четири и половина е. Точна съм — опита се да недоволства тя. Как щеше да го направи? Как щеше да осъществи отмъщението си? Може би сега? Преди да дойдат другите? Или по-късно, когато щеше да се получи много по-унизително и драматично? Елиса усети как паниката ѝ расте.

— Как можа да кажеш, че си точно навреме, след като трябваше да си тук днес сутринта и да се събудиш в леглото ми? — попита той несигурно и това я трогна.

— Като стана дума — започна наперено тя и отстъпи, за да може Уейд да затвори вратата, — успя ли да качиш любимата си приятелка на самолета за Калифорния?

— Как ли пък не — усмихна се широко той, хвана я за ръката и я потегли към кухнята, където на плота имаше множество бутилки и

храна. — Оставих я в един мотел до летището, изпратих на Джон Р. телеграма къде е и забравих за случая.

— Робъртс нали няма да повярва, че си я компрометирал? — попита сухо Елиса, загледана в красиво аранжираните табли с храна.

— В телеграмата му споменах за годежа — призна Уейд, докато вадеше чаши. — Но дори и без тази информация той много добре знае дали да вярва на мен, или на дъщеря си. Обича я, ала не е сляп за недостатъците ѝ.

— Много бащи губят преценката си, когато става дума за дъщерите им.

— Или съпругите им — добави Уейд и спря, за да я погледне. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че мъжете си губят ума, когато наблизо има жена? — Тя преглътна и се опита да се усмихне. — Може и да си права — продължи небрежно той, извади купчина салфетки и ѝ ги подаде. Елиса си спомни, че бе направила нещо подобно с него, когато Уейд пристигна на партито у тях миналата седмица. Споменът я накара да се изчерви. — Тъкмо затова изпратих телеграма и споменах очарователната си годеница. По-добре всичко да е сигурно, отколкото след това да съжалявам.

— А ти искаш да си запазиш работата — продължи заядливо тя.

— Не чак толкова, че да се ожения за дъщеря му — заяви разпалено той. — Сложи тези салфетки на масата в ъгъла. Мислех да оставим подносите на различни места из хола.

— Ти сам ли направи всичко това? — попита удивена Елиса и посочи подносите.

— А ти как мислиш? Да не би да приличам на мъжа мечта на всяка жена? Поръчах храната. Донесоха я преди два часа. — Уейд се разсмя и взе един от подносите.

— Може и да не си цар в кухнята, но определено знаеш кой е най-лесният начин да организираш коктейл — отбеляза тя и го последва послушно в хола, понесла салфетките.

— И аз съм канил гости. Налагало се е да посрещам делови партньори и клиенти. — Той сви рамене. — Когато си моя домакиня, репутацията ми направо ще стане неузнаваема!

Елиса усети как дланите ѝ се изпотяват, когато наближи пет. Май трябваше да приключи с всичко още сега, преди гостите да са пристигнали. Опита се да си представи как съобщава на Уейд, че няма

да се омъжи за него и да си вземе проклетата работа. Така и не можа да си представи сцената.

Когато пристигнаха първите гости, тя вече трепереше от нерви. Постара се да се държи нормално и никой не забеляза притеснението ѝ. Всички се чудеха за партито у шефа, каза си Елиса. Поканата за целия персонал бе равностепенна на заповед. Нищо чудно, че почти всички дойдоха, при това навреме! Тя бе на границата на истерията. Никой, освен Мари, не знаеше причината за партито. Поканата му ги бе изненадала, така ѝ каза Уейд.

По навик Елиса започна да посреща гостите и да създава приятна атмосфера. Сега бе моментът да се овладее и да не покаже притеснението си.

Никой не се задълбочи чак толкова, освен Уейд, ала той не спомена и дума. Може пък да не беше забелязал. Ръцете му бяха пълни, докато наливаше напитки и се правеше на домакин. Трудна роля за един вълк, помисли си тя, разкъсвана между смях и отчаяние. Щеше да му е много по-добре, ако имаше съпруга, която да му помага в подобни събирания.

Стига да си държеше устата затворена, щеше да бъде тъкмо желаната съпруга. Не, каза си отново Елиса. Нямахме да се омъжи за човек, който я смяташе за безпринципна.

Какво тогава да прави? Скоро щеше да се наложи да действа. Наближаваше шест, а Уейд всеки момент щеше да съобщи новината, когато веселието бе в разгара си...

При тази мисъл той улови погледа ѝ от другия край на хола и се усмихна. Изречението му я стресна. Щеше да го направи сега. Знаеше го. Господ да ѝ е на помощ, какво да прави? Моментът бе настъпил. Моментът, на който бе посветила играта. От другия край на хола Мари ѝ се усмихна с разбиране.

Сърцето ѝ биеше оглушително, когато Уейд помоли колегите си за внимание. Всички замълчаха. Естествено, нали той бе шефът.

— Има още една причина за партито тази вечер — започна Уейд, щом всички в стаята утихнаха. Елиса бавно си проправи път към него. Никога не се бе чувствала толкова раздвоена през живота си. Трябваше да действа. Трябваше!

Мислите ѝ се лутаха, докато го слушаше как обяснява причината за събирането, и чу как всички възкликнаха от удивление, когато той

обяви годеежа си с Елиса Шелдън.

Последваха изненадани поздравления, докато ѝ правеха път да застане до Уейд.

— Нищо чудно, че не я повишиха! — чу някой да коментира. — Щеше да е доста неудобно едната седмица да я повиши, а другата да се сгодят. Хората щяха да говорят...

— Не и за Елиса — обади се друг глас, напълно убеден в правотата си.

— Разбира се, че не и за Елиса — съгласи се първият. — Но Уейд може и да си е помислил, че ще се говори. Все пак той не я познава като нас...

Думите бяха като балсам за нея и тя се зачуди дали Уейд ги бе чул. Съмняваше се. Дори и да ги беше чул, щеше да се изсмее.

Сега вече вървеше по-уверено, прие протегнатата му ръка и се остави той да я привлече до себе си. Усмихна ѝ се топло, интимно, жадно, гледаше я право в очите и Елиса разбра, че кутийката с пръстена бе в другата му ръка.

— Сладката ми магьосница — прошепна Уейд сред смеха и подвижванията, докато ѝ слагаше пръстена. След това я целуна леко и нежно.

И в този момент тя потръпна, защото моментът на отмъщението беше настъпил. Нали точно това ѝ бе целта. Бе го подлъгала да ѝ предложи брак, след като той само искаше да си поиграе с нея. Уейд единствено искаше жена, с която да се разнообрази, за да прогони вълчата си самота. Жена, която да внесе топлина в живота му.

Елиса се поколеба и загуби. Когато отвори очи, той вдигаше устни от нейните и първото, което видя, бе морският пейзаж отзад и тя най-сетне призна истината пред себе си. Обичаше го. Обичаше мъжа, преобърнал удобния ѝ живот, видял в нея неща, за които никой не подозираше. Обичаше мъжа, който бе накарала да се ожени за нея.

За Елиса остатък от вечерта бе вихрушка от звуци, разговори и смях. Това бе партито по случай годеежа ѝ, а тя не се бе чувствала толкова нещастна никога през живота си.

Веселието продължи до късно. До седем трябваше да е приключило, но последните гости останаха почти до осем. Докато ги изпращаше, Елиса разбра, че те с удоволствие биха останали. Бе готова на всичко, за да отложи разговори с годеника си. Докато траеше

партито, тя разбра какво трябваше да му каже. Нямахте да унижава мъжа, когото обичаше, като му се подиграе пред гостите, ала нямахте да се омъжи за него, след като го бе принудила да ѝ предложи брак.

— Мислех — промърмори нежно Уейд, когато я обърна към себе си, след като си тръгнаха и последните гости, — че никога няма да останем сами! Ела при мен!

Елиса не помръдваше, ръцете ѝ бяха стиснати и тя се насили да каже намисленото.

— Уейд, трябва да говоря с теб.

Той разхлаби вратовръзката си и разкопча ризата си, без да откъсва очи от нея. Синьо-зелените ѝ очи му се сториха огромни и необикновено блестящи, докато Елиса чакаше вниманието му.

— Ще поговорим, Елиса — обеща Уейд с бавен глас, който разпрати тръпки по гърба ѝ. — Знам, че между нас има неизяснени неща. Все още не. Не и преди да съм те направил моя. — Пристъпи бавно към нея. — Разбираш ли, мила? Разбираш ли какво е за един мъж, който иска да е сигурен, че жената го приема. Ела, Елиса, нека да те прегърна. Нека ти покажа как копнеех за теб още от деня, в който те видях...

— Тази вечер няма да ме спреш, Уейд. — Тя му се усмихна тъжно. — Трябва да ме изслушаш, а след това...

— След това какво, Елиса? — попита той, отстъпи няколко крачки, докато я гледаше напрегнато.

— След това можеш да правиш каквото искаш.

— И да взема каквото искам ли?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Да.

— Добре, кажи ми какво наля този страх в очите ти, малка магьоснице? Да, забелязах — продължи Уейд. — Да не би да си мислиш, че можеш да скриеш подобно нещо от мен? Знам как да го излекувам.

— Уейд! Ще престанеш ли да ме прелъстяваш, за да ме изслушаш? — Елиса почти изкрещя думите, след това се изчерви от необузданата си реакция. — Аз те вкарах в този капан, Уейд! Не разбираш ли? Аз планирах всичко още от самото начало. Исках да ти върна, защото не ме повиши, защото беше решил, че спя с Мартин Рандолф! — Тя си пое дълбоко дъх и продължи. След като вече бе

започнала, думите излизаха сами. — Имах късмет, поне така си мислех, когато се оказа, че ме желаеш толкова много, че си готов да изместиш Дийн Норуд. Само че аз те излъгах. Той никога не ми е предлагал да се ожени за мен. Разбираш ли какво ти казвам? Излъгах те. Имах планове за тази вечер, за които ти не знаеше. Щях да изчакам да ми сложиш пръстена, а след това исках да ти го хвърля в лицето и да те пратя по дяволите заедно с тъпата кариера, която размахваше под носа ми като стръв! — Елиса спря, за да си поеме отново дъх. — Щеше да бъде безкрайно унижително, разбираш ли? Самочувствието ти щеше да е смачкано и така щеше да се научиш да не си вадиш прибързани заключения. Но всичко се провали, защото разбрах, че те обичам. — Тя се обърна и се загледа в огъня, който Уейд бе запалил. Усещаше едрото му тяло зад себе си, но нямаше сили да срещне погледа му. — Ще замина с теб за Виктория, Уейд, стига да искаш. Ала ще замина като твоя любовница, не като твоя жена. Няма да понеса да се ожениш за мен, защото това е единственият начин, по който си мислиш, че можеш да ме имаш — довърши Елиса. Ето. Беше се опитала да поправи злото. Всичко бе в ръцете на Уейд. Каквото и да решеше той, щеше да е важно. Поне щеше да е спокойна, макар и нещастна, защото бе казала истината.

— А според теб, кой кого измами? — изръмжа зад нея Уейд.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Прелест моя, аз бях този, който те подведе, излъга и успя да постигне своето, при това във всеки един момент. Още от мига, в който попаднах на проклетото ти парти, разбрах, че съм допуснал най-голямата грешка през живота си!

Елиса се завъртя към него, не само заради болката, прозвучала в гласа му, но и заради казаното.

— Уейд! Какво говориш? — възкликна тя и вдигна широко отворените си очи към сивите дълбини на погледа му. Сърцето ѝ биеше, окрилено от надежда.

— Мисля — започна бавно той и напъха ръце в джобовете си, леко разкрачен, сякаш за да запази равновесие, — че знаех още преди да пристигна на партито у вас, че съм направил страхотна грешка. Още в петък, когато те нападнах с онова обвинение и ти казах, че няма да получиш повишението. Ала бях обзет от толкова силна ревност, когато те виждах как се срещаш с Рандолф след работа, че единствената ми мисъл беше, че се срещате тайно. Поставих се на неговото място — продължи Уейд. — Знаех, че ако поне веднъж те накарам да излезеш с мен след работа, между нас не можеше да има платонична връзка!

— Уейд! — Морските очи на Елиса блестяха. Тя направи малка крачка към него, но спря, когато той вдигна ръка.

— Не, мила, трябва първо да чуеш всичко. Ти пожела да започнем! — Уейд изглежда се готвеше за следващите думи. — Докъде бях стигнал? А, да. Стоях на вратата ти, вътре бе пълно с хора, дошли да поздравят Джун Рандолф за рождения ѝ ден. Точно както ми беше казала. Бях се проявил като първокласен глупак и бях провалил всичко. Не можех да направя нищо друго, не измислях нищо. През всичкото време, докато траеше партито, така и не измислих начин да те доближа. Ако се откажех и признаех, че съм направил грешка, ти щеше да ми се изсмееш в лицето и нямаше да ми проговориш повече. — Той поклати глава и прокара пръстите си през косата, напълно отворен от себе си. — От друга страна, научих толкова много неща за теб, и то

само от една вечер. Видях картините ти на стената, книгите в спалнята и най-вече задоволството в очите ти, когато си мислеше, че си победила. Хрумна ми, че най-добрият, може би единственият начин да те задържа, бе да те накарам да мислиш, че победата няма да е никак лесна.

— А за мен нещата винаги са били прекалено лесни, така ли? — усмихна се Елиса.

— Нещо такова — призна Уейд и погледна мрачно. — Виждах, че в живота ти няма предизвикателства, ала също така исках да усетя твоето предизвикателство и приключенския ти дух, заложен в картините. Реших да ти дам играчка, колкото да ти събудя апетита.

— Играчка за магьосници ли?

— Именно.

— О, Уейд — въздъхна доволна тя. Никой от двамата не помръдваше. — Защо не ми каза?

— Снощи щях да ти обясня всичко. Все ти повтарях, че трябва да поговорим за бъдещето, ако си спомняш, но ти все не искаше. Не бях сигурен какво да направя, ала прецених, че най-доброто при тези обстоятелства е да съм откровен...

— Значи щеше да ме доведеш тук, да ме любиш и да признаеш всичко? — попита Елиса, готова да се разсмее.

— Точно в този ред — призна той. — Когато не стана, реших да опитам тази вечер. За мен бе много важно да те любя, магьоснице — изръмжа Уейд. — Опитвах се да не го допусна, докато подготвях мрежата, в която да те уловя.

— Защо?

— Защото след като те направех моя, щеше само да разбереш каква власт имаш над мен. Трябваше да те държа нащрек, любопитна, несигурна и готова за отмъщение...

— Ти си знаел? Ти си знаел, че замислям ужасно отмъщение?

— Знаех, че съм те ядосал, но знаех, че съм събудил и любопитството ти. — Той се усмихна. — Знаех, че при първа възможност ще се отдръпнеш, ала също така знаех, че ще се върнеш, за да ме опознаеш по-добре, освен това разбрах, че си мила, нежна и няма да ме изпратиш при картините ми, където ми е мястото. Мислеше си, че ще те улесня при отмъщението, когато се съгласих да се оженим, но истината е, че ти сама падна в ръцете ми.

— Ала аз те излъгах онази вечер, когато се върна от Калифорния! Нарочно повдигнах въпроса за Дийн Норуд.

— Както вече ти казах, аз бях късметлия. Единствената ми цел бе да те накарам да спреш да го виждаш. Бях преценил, че ако те любя достатъчно често, ще разбереш, че моето предложение е много по-интересно.

— Значи никога не си имал намерение да прекараш нощта в леглото ми? — Чак сега си спомни, че така и не я бе оставил да го съблече.

— Нямах намерение, но не бях сигурен, че ще устоя. — Уейд се усмихна широко, пристъпи към нея и положи ръце на раменете ѝ. — Когато стана въпрос за брак, разбрах, че ти си по-напред в играта. А аз просто трябваше да следвам правилата.

— Не се ли притесни защо съм се съгласила? — прошепна тя и погледна тихо ръцете му.

— Реших, че си замислила нещо, ала след като намеренията ти съвпадаха с моите... — Той не довърши изречението.

— Реши да останеш, докато всичко други се откажат — нападна го Елиса, но през смях, наситен с обич.

— Да! — Думата бе изречена толкова решително, че тя му повярва.

— Какво щеше да направиш, Уейд Тагърт — попита дръзко Елиса, — ако бях изпълнила плановете си? Ами ако бях хвърлила пръстена?

— Щях да те набия пред целия персонал на „Компю Дизайн“ — отвърна без колебание той.

Тя наклони глава на една страна и погледна решителното му изражение.

— Ти май говориш сериозно?

Гласът му бе станал по-дрезгав.

— Обичам те, не можеш да те оставя да ми се изплъзнеш. Не и след като бях толкова близо до...

Елиса се усмихна и довърши изречението вместо него.

— Не и след като бе толкова близо до победата.

— Радвам се, че ме разбираш толкова добре. Така животът ни ще бъде много по-лесен — измърмори Уейд. Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ, привлече я на един стол и сведе глава към устните ѝ. — Ти

наистина ли ме обичаш? — попита той, без да крие напрежението в гласа си.

— Да. — Тя забеляза жаждата в очите му, вълчия глад, който бе неудържим. Това бе огромно желание, страст и копнеж, преплетени с любов. Защо не бе видяла всичко това още от начало? — Обичам те, Уейд, повече от всичко друго на света.

— И извън него! — добави той, преди устните му да докоснат нейните.

— И извън него. — Елиса чу доволната му въздишка, а след това Уейд я целуна, за да запечати любовта им. Удивителна вълшебна целувка, която тя никога нямаше да забрави. Усети едрите му длани в косата си и се приближи до него.

В този момент някой звънна.

— Дяволите да го вземат! — измърмори той, ала не вдигна устни от нейните. Елиса отвори очи и забеляза разочарования му сив поглед. Искаше ѝ се да се изсмее и сигурно напираният смях личеше в очите ѝ.

— Вероятно някой от гостите е забравил нещо — прошепна тя.

— Сигурно. Не може да имам такъв лош късмет две вечери подред! — Уейд изпъшка и я вдигна от себе си, когато звънецът отново проехтя. Който и да бе отвън, бе настойчив и нахален, затова Елиса изви учудена едната си вежда, а той се отправи разгневен към вратата.

Забеляза колко е стреснат, преди да види мъжа отпред.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — В гласа на Уейд се бе появила непозната нотка, която тя забеляза веднага.

Думите бях груби, но в същото време изречени с уважение.

— Да не би да закъснях за тържеството? — Гласът на непознатия бе дълбок и рязък и му отиваше много, каза си Елиса, когато той влезе в стаята. Едър мъж, почти колкото Уейд. Беше в началото на шейсетте и приличаше на един по-възрастен Уейд. Не че между двамата мъже съществуваше физическа прилика. Косата на непознатия бе оредяла и посивяла, очите му бяха сини и приличаха на заледени езера. Не, приликата не се дължеше на кръвна връзка. И при двамата се забелязваше рязка категоричност, арогантност и пълна независимост. Още един вълк единак. И в този момент Елиса си спомни къде бе виждала очи в този нюанс на синьото.

Уейд се обърна към Елиса и тя забеляза, че по лицето му все още се четеше учудване.

— Елиса — започна той внимателно, — позволи ми да ти представя Джон Р. Робъртс, основател и ръководител на „Компю Дизайн“. Нашият шеф.

Елиса се усмихна пленително към очите, същите като на дъщеря му, и пристъпи напред.

— Открай време се чудя какво означава това „Р“.

Двадесет и четири часа по-късно тя седеше по средата на огромно легло, което сякаш бе взето от замък от седемнайсети век, и чакаше съпруга си да излезе от банята. Нагласи огромните възглавници и старовремските юргани около себе си и се отпусна назад. Чувстваше се като кралица, каза си Елиса, докато оглеждаше старинните мебели. Въпреки че имаше всички съвременни удобства, цялата стая бе като излязла от средновековен замък. Човек наистина можеше да си представи някой дракон, застанал на вратата, а през прозореца наднича невиджана досега луна. Хубава стая, от която да се започне едно приключение. Огънят пукаше в камината.

Тя се обърна към вратата на банята, синьо-зелените ѝ очи пълни с мечти. Там бе застанал Уейд, увил кърпа на тесния си ханш, тъмната му коса мокра от душа. Погледът му не се откъсваше от нея, бе пълен с любов, докато наблюдаваше съпругата си, завита до брадичката.

— Изглеждаш точно на място. Магьосницата в нейния замък. През седемнайсети век все още са се страхували от вещици — каза ѝ той.

Светлината от камината хвърляше отблясъци по силното му мускулесто тяло, докато Уейд се приближаваше към нея и гасеше лампите. Пламъците от камината не бяха по-жарки от сивите му очи. Спря до високото легло, изпълнен с очакване.

— Донесе ли ми сватбения подарък? — попита я тихо.

— Да, Уейд. — Елиса се усмихна и посегна към малкото платно, което бе подпряла до леглото. — А ти моя?

Той не каза нищо, обърна се и измъкна от багажа пакет. Подаде ѝ го, без да казва нищо, и прие своя подарък с нетърпеливо очакване, което я трогна.

За момент и двамата огледаха подаръците си на светлината на камината. Когато най-сетне погледите им се срещнаха, нямаше нужда от думи. Картините казаха всичко.

Тя погледна отново острите щрихи на картината, която той бе поръчал за нея. Самотата и дистанцията все още бяха напълно присъщи елементи, но имаше и нещо ново. На висока скала над морето бе седнала жена, голата ѝ ръка отпусната на вълка до нея. Тя не се страхуваше от злото създание, а червената ѝ коса грееше на слънцето. Елиса вече знаеше, че жената няма защо да се страхува от звяра. Грубостта на вълка бе насочена към външния свят. А жената бе добре защитена.

— Знаех още от онази вечер, когато дойдох на партито ти, че няма да загубя — прошепна Уейд и вдигна поглед от своя подарък. Тя знаеше какво вижда той на платното. Измислен замък на скала на друга планета. Две луни хвърляха отблясъци по неземни създания и странни цветя. Подпряна на парапета, една жена чакаше вълк с козина в сребристо и черно да се изкачи по стълбите. Вълкът изглеждаше също толкова смъртоносен, колкото и онзи на картината на Уейд, ала бе стиснал цвете в уста. — И така, магьоснице — усмихна се Уейд, докато оставяше двете картини до леглото. — Твоят вълк чака достатъчно, за да опознае магията ти. — Дръпна завивката, пусна кърпата на пода и се пхна в топлото легло, а след това я притегли до себе си.

Очите на Елиса блестяха с обич, докато оглеждаше красивия мъж до себе си.

— Недей да ме обвиняваш, че си чакал до тази вечер. Не в моя апартамент се изтърсваха вечер неканени познати!

— Не ми напомняй! — Той се намръщи и прокара ръка по скромната ѝ старомодна нощница с якичка, къдри и дантели. — Ако беше друг, а не Джон Р. снощи, щях да му тръшна вратата в лицето. Не можах да измисля извинение, за да го пратя на мотел!

— Много мило от негова страна да дойде чак от Калифорния, за да присъства на партито и да ти стане кум.

— Скъпа, Джон Р. Робъртс не е мил човек, гарантирам го! — Уейд се усмихна широко и пръстите му се заиграха с панделките на деколтето ѝ. — Дойде, за да види каква жена е очаровала мъжа, когото

бе набелязал за зет. Искаше да се увери, че ще си от полза за фирмата, нищо повече!

— А аз как минах огледа? — Тя се изкиска, когато усети, че панделките са развързани.

— Ти го омая, както и всички останали, които се осмелят да пристъпят до теб. Знаеш много добре!

— А ти щеш ли да се ожениш за мен, ако Джон Р. не ме беше одобрил? — прошепна Елиса и усети топлите му пръсти по голата кожа над гърдата си.

— Щях да се оженя за теб — потвърди той, а очите му потъмняха. — Дори всички дракони на света да ми се бяха изпречили на пътя, пак щях да го направя. Кариерата ми, одобрението на Джон Р., нищо на този свят не е по-важно от теб, моя магьоснице. Обичам те така, както не вярвах, че мога да обичам, докато те срещнах. Бях готов да се изправя срещу всички, да сразя всеки, да играя каквато трябва игра, за да отнеса наградата.

Тя знаеше, че Уейд изрича сериозно всяка дума. След това той спусна устни на врата ѝ.

— Обичам те, Уейд!

— Не и наполовина колкото аз теб, съпруго! — Гласът му бе дрезгав, приглушен шепот до кожата ѝ, докато следваше пътя на пръстите му. Елиса посегна към него, за да го опознае, а след това да го приласкае, щастлива да усети силата му. Тя простена тихо, щом той свали нощницата ѝ и се наведе, за да я парне с целувки по цялото тяло. — Знаеш ли колко е опияняващо — изрече настойчиво Уейд, — да притежаваш една истинска магьосница? — Той се надига, за да я привлече до себе си, и пръстите му се спуснаха към интимната ѝ топлина. Елиса потръпна, усетила ноктите му по вътрешната страна на бедрото си, и се изви към него. Чу стона му на желание, когато потърси мъжките зърна с език и зъби и усети надигащата се страст на мъжа. Устните му спряха на талията ѝ, след това се спуснаха на нежното бедро и я накараха да потръпне. Любеше я настойчиво и разпалено. — Господи! — възкликна Уейд. — Не мога повече да те чакам, любима. Толкова бързо ме оплете в магията си...

— Люби ме, Уейд — прошепна тя и го привлече до себе си. — Толкова много те желая!

Елиса го усети как се премести и се спусна над нея с настойчива жажда. Разтвори внимателно краката ѝ, за да си направи място с арогантността на победител, който обича земята, която превзема.

Тя усети как тялото ѝ се предава, как приема Уейд, който любеше своята магьосница с истинско удоволствие. Изхлипа, щом усети първия му набег, обви врата му с ръце и го задържа толкова близо, колкото бе възможно да бъдат един мъж и една жена.

Ритъмът и силата му ги запратиха в бляскава галактика, където Елиса видя отблизо звездите и планетите от рисунките си. Извика от почуда и чу вълчето му ръмжене. В продължение на светлинни години двамата се носеха през вселената, а след това се озоваха в сърцето на избухващото слънце. Бавно, много бавно се върнаха на земята благодарение на последната магия, отвела ги в спалнята на вълшебницата в странноприемница в самия край на остров Ванкувър.

Уейд дълго я притиска до себе си, заровил глава във възглавницата, докато си поемаше дъх. Елиса се сгуши до сърцето му и се замисли за чудото да бъде омъжена за Уейд Тагърт. Най-сетне го усети как помръдва. Сивите очи се отвориха и срещнаха нейните.

— Отначало — призна с усмивка той, — си мислех, че ще успея да се справя с теб с магия, дори когато разбрах, че аз съм омагьосаният. Сега вече знам, че съм се заблуждавал. Може и да те улових в мрежата си, но попаднах вътре заедно с теб. Обещай ми да не се опитваш да бягаш. Никога няма да те пусна!

Пълните ѝ устни се разтегнаха в ослепителна усмивка, а очите ѝ се изпълниха с обещания за бъдещето.

— Ти не си вълк, да знаеш — пошегува се тя.

— Не съм ли? — Едната му черна вежда се вдигна любопитно.

— Не, ти си магьосник, който се превръща във вълк, когато така му е удобно. Ала твоите магии са не по-малко мощни от моите. А аз съм така оплетена в мрежата ти, че не мога да се измъкна. Никога няма да си тръгна, Уейд. Ти превръщаш магията и фантазията в истината на живота ми — призна Елиса.

— И само като си помисля — измърмори той, докато ръката му пълзеше с наслада по голата ѝ кожа, — че едно време не вярвах в магьосници!

Последва момент на доволно мълчание, след това сивите му очи проблеснаха предупредително, а Елиса веднага позна този поглед.

— Уейд?

— Замислих се, мила.

— За какво? — попита подозрително тя.

— За това, което каза на ферибота за Виктория. Че си щяла да напуснеш и да отидеш другаде, защото не можеш да търпиш да работиш за тиранин.

— А, това ли? — Елиса се усмихна.

— Това. Имам някои забележки по въпроса — започна той, а пръстите му я погалиха.

— Искаш да остана в „Компю Дизайн“, за да ме държиш под око по цял ден!

Уейд се престори на обиден.

— Не е това. Просто не ми допада идеята да въртиш на пръста си някой нещастен служител, за да си намериш хубава работа.

— Ти да не би да си подел кампания в защита на служителите от такива като мен? — попита тя, обзета от любопитство.

— Това е моят граждански дълг.

— Ще изслушам аргументите ти — съгласи се великодушно Елиса. — Само че не гарантирам, че ще си променя мнението.

— Аргументите ми — предупреди я той и я привлече до себе си, — са напълно разумни.

— Ами?

— Ами да — увери я Уейд и спусна устни до нейните. От очите му струеше пламък. — Те са истинска магия, сама ще се убедиш. Много по-ефикасни са.

— За човек, който едно време не е вярвал в магьосници, доста бързо учиш. — Тя усети забързания ритъм на сърцето си и възбудата.

— Вълкът е много практично създание. Той използва всичко, което му попадне. А срещу една магьосница единственото оръжие е магията.

И Уейд наведе глава, за да ѝ го докаже.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.